

П. С. КАСТ, КРИСТИН КАСТ НЕПОКОРНА

Част 4 от „Училище за вампири“

Превод от английски: Емилия Андонова, 2010

chitanka.info

На всички жени в „Бездомни котки — Тулса“. Те не са монахини, но са истински светици за котките.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодарим на нашия невероятен агент Меридит Бернстийн, която ни предложи идеята за вампирското училище.

Огромни благодарности на нашия екип от Сейнт Мартин: Дженифър Уайт, Ан-Мари Толберг, Матю Шиър, Карл и Уилкинс, Бритни Клайнфелтер, Кейти Хершбергер, Талия Рос, Майкъл Сторингс. Невероятно е да работиш с толкова прекрасни хора!

Благодарим на всички фенове на „Училище за вампири“

Благодарим на „Бездомни котки — Тулса“ за тяхната подкрепа и чувството им за хумор, както и за всичко, което правят за котките. За да научите повече за тях и или за благотворителност, посетете www.strectcatstulsa.org. Кристин и аз обожаваме „Бездомни котки Тулса“

ПЪРВА ГЛАВА

Те грачат! Грачат! Граченето на един глупав гарван не ме остави да мигна цяла нощ. (По-правилно е да се каже цял ден, защото както знаете, при вампирите денят и нощта са обърнати.) Както и да е, изобщо не можах да дремна тази нощ/ден. Но това е най-малкият ми проблем, защото животът може да бъде *наистина* скапан, когато приятелите ти са ти бесни. А аз без съмнение спечелих титлата за „най-голям гаф, с който да вбесиш приятелите си“.

Персефона, голямата кобила, която чувствах като своя, откакто дойдох в „Дома на нощта“, доближи муцуната си до мен и ме подуши. Целунах я нежно и продължих да я реша. Това винаги ми помагаше да мисля по-ясно и да се почувствам по-добре. А в момента имах нужда и от двете.

— Така... Досега успях да избягвам Големия сблъсък цели два дни, но това вече не може да продължава. Знам, че те в момента са в столовата и вечерят, прекарват си весело заедно и изцяло са ми обърнали гръб.

Персефона изпръхтя и продължи да хрупа сено.

— Да, и аз мисля, че постъпиха много гадно. Вярно, че ги излъгах, но нямах друг избор. И да, скрих някои неща от тях, но за тяхно добро. Въздъхнах. Да, тази част със съживяването на Стиви Рей определено беше за тяхно добро. А това за мен и Лорън Блейк... това беше по-скоро за мое добро, все пак. — Персефона обърна едното си ухо към мен, явно слушаше. — Все пак ме съдят прекалено строго.

Персефона отново изпръхтя. Въздъхнах. По дяволите! Повече не можех да ги избягвам.

Потупах кобилата за последно и тръгнах към изхода на конюшните, като преди това минах да оставя чесалото на мястото му.

Вдишах дълбоко миризмата на кон, кожа и сено и се оставих на успокояващото чувство, което тя ми носеше. Минавайки покрай прозореца, мярнах отражението си в стъклото и машинално посегнах да оправя рошавата си коса. Само от два месеца съм белязана като

вампи-р-новак, а косата ми вече е чувствително по-здрава и гъста. А изключителната коса беше само една от промените, които се случваха с тялото ми. Някои от тях бяха невидими. Като например дарбата ми да управлявам петте елемента. Други пък бяха доста добре видими, като уникалните татуировки, които очертаваха лицето ми и продължаваха по врата, раменете и гърба ми. Сапфирените спирали продължаваха по целия ми гръб надолу, дори под кръста, но за това знаехме само аз, котката ми Нала и богинята Никс.

А и на кого можеш да ги покажеш?

— М-да, до вчера имаше не едно, а цели три гаджета — казах аз на отражението си в стъклото. — Но ти чудесно се справи с този проблем, нали? Сега не само, че са точно нула, а и едва ли някой ще ти се довери в следващите... момент да помисля... да кажем милион години. О, да. С изключение на Афродита, която тотално откачи и избяга от тук преди два дни, защото внезапно се превърна в човек. А Стиви Рей тръгна да я гони, защото реши, че може би тя е причината за това. Бях направила магически кръг и я превърнах от кръвожадно чудовище в някакъв нов вид вампир с червен, запълнен полумесец. Все едно — казах си на глас. — Успях да объркаш живота на всеки, който се доближи до теб. Браво!

Устните ми леко потрепнаха и усетих сълзи да напират в очите ми. Не. Да се разхождам със зачервени очи няма да ми бъде от полза. Ако ставаше така, аз и приятелите ми можехме да се целунем (е, не буквално) и да забравим за всичко това още преди няколко дни. А сега се налагаше да се изправя пред тях и да намеря начин да поправа нещата.

Беше студена и мъглива декемврийска нощ. Газените лампи, подредени по пътеката от конюшните до сградата на училището, блещукаха като жълти ореоли и изглеждаха по старовремски красиво. Всъщност целият комплекс, в който се помещаваше „Домът на нощта“, беше възхитителен и ми напомняше на замък от времето на крал Артур. *Тук страшно ми харесва, си помислих аз. Тук съм у дома. Принадлежам на това място. Ще се сдобря с приятелите си и всичко ще бъде наред.*

Прехапах устни при мисълта как точно ще успея да се сдобря с тях, когато изведнъж мислите ми бяха прекъснати от пляскащ звук, който се разнесе във въздуха около мен. Имаше нещо в този звук, от

което цялата настръгнах. Огледах се. Наоколо нямаше нищо, освен мрак, небе и оголените клони на дъбовете, ограждащи пътеката. Потръпнах от ужас и изведнъж нощта от нежна и мъглива се превърна в мрачна и зловеща.

Чакай малко. Мрачна и зловеща? Това е глупаво. Звукът, който чух, едва ли е нещо по-различно от свистенето на вятъра в клоните на дърветата. Боже, явно се побърквам.

Поклатих глава и продължих да вървя, но изминах само няколко стъпки и се случи отново. Странният плясък над мен всъщност го правеше вятър с поне десет градуса по-студен от околния въздух и духаше силно в лицето ми. Инстинктивно размахвах ръце, за да се предпазя от нещо, което си представях, че са прилепи, паяци и други подобни твари.

Ръцете ми докоснаха нещо невидимо и студено и през пръстите ми премина ледена болка. Обзета от паника, аз извиках и притиснах силно ръце към гърдите си. В първия момент не знаех какво да правя. Пляскането ставаше все по-силно, а студът ме сковаваше, но най-после успях да помръдна. Направих единственото нещо, което успях да измисля. Побягнах към най-близката врата в сградата на училището.

След като се шмугнах вътре, затръшнах тежката дървена врата след себе си и дишайки тежко, погледнах през малкия прозорец. Нощта се раздвижи и заплува пред очите ми, сякаш някой разливаше черна боя върху тъмна страница. Все още усещах сковаващия студ и страх. Какво ставаше? И без да осъзнавам напълно какво правя, аз прошепнах:

— Огън, призовавам те. Нуждая се от топлината ти.

Елементът откликна мигновено и изпълни пространството около мен с успокояващата топлина от запалена камина. Все още гледах през малкото прозорче и притисках дланите си към тежката дървена врата.

Там, навън. Изпрати топлината си и там навън.

С изсвистяване елементът се отмести от мен, премина през вратата и се понесе в нощта. Чувахе се съскане като от пара, излизаща от сух лед. Мъглата се раздвижи и имах чувството, че ми се завива свят, а после странният мрак започна да се изпарява. Огънят окончателно отпрати студа и изведнъж нощта отново стана тиха и позната.

Какво се бе случило току-що?

Болката в ръката привлече вниманието ми и погледнах към нея. На опакото на дланта си имах червена драскотина като от нокът. Потърках го и ме заболя още повече.

Благодарение на интуицията, с която богинята ме е надарила, осъзнах, че не трябва да съм там сама. Студът и невидимият ми нападател, който нарани ръката ми, изглеждаха като лоша поличба и за пръв път в живота си бях истински уплашена. Не за приятелите си. Не за баба или за бившия си приятел. Дори не за отчуждената си майка. Бях уплашена за себе си. Не просто исках компанията на приятелите си, аз се нуждаех от нея.

Докато разтърквах ръка, заставих краката си да се движат и без никакво съмнение осъзнах, че по-скоро ще се изправя пред болката и разочарованието, което причиних на приятелите си, отколкото пред мрачното и зловещо непознато, което може би ме дебне навън в нощта.

Поколебах се за миг на вратата на залата за вечеря (както наричахме училищната столова) и огледах останалите ученици, които си говореха весело. За миг ми се прииска да бъде просто един обикновен новак, да нямам никакви особени способности или отговорности, които вървят в комплект с тях. За миг така ми се прииска да бъде нормална, че не можех да си поема дъх.

После почувствах нежното докосване на вятъра в кожата си. Носеше топлия полъх на невидим пламък. Усетих мириса на океана, въпреки че около Тулса, Оклахома, нямаше никакъв океан. Дочух птичи песни и усетих уханието на прясно окосена трева. Душата ми потрепна от безмълвна радост, когато разпознах дарбите си от богинята — способността да владее всеки един от петте елемента — Въздух, Огън, Вода, Земя и Дух.

Не бях нормална. Не бях като всички останали и не беше правилно да искам да бъда. И част от моята необикновеност ми казваше да вляза вътре и да направя всичко възможно да се сдобря с приятелите си. Изправих гръб и огледах залата с поглед, лишен от самосъжаление. Бързо открих приятелите си на обичайната маса.

Поех си дълбоко въздух и набързо минах през залата, като кимвах леко или се усмихвах на тези, които ме поздравяваха. Направи ми впечатление, че всички ми отправяха обичайните жестове на уважение, което значи, че приятелите ми не са говорили с никого

против мен. Освен това означаваше, че Неферет не е започнала открита атака срещу мен. *Все още.*

Набързо си взех салата и една кока-кола, а после, стискайки таблата си с необичайна сила, от което пръстите ми побеляха, се приближих до нашата маса и седнах както обикновено до Деймиън.

Никой не ме погледна и всички внезапно млъкнаха. Не можех да понасям това. Искам да кажа, че няма по-неприятно от това, да се доближиш до групата на предполагаемите си приятели и те да млъкнат изведнъж, така че да ти стане ясно, че са говорили за теб.

— Здравейте — казах аз непринудено, вместо да побягна и да избухна в сълзи, както ми се искаше.

Никой не отговори.

— И така, какво става? — попитах аз директно Деймиън, защото знаех, че той е слабото място в решението да не ми говорят.

За съжаление вместо по-чувствителния и учтив Деймиън ми отговориха Близначките.

— Нищо не става, нали, сестра ми? — каза Шоуни.

— Точно така, нищо. Понеже на нас не може да ни се вярва да знаем каквото и да било — добави Ерин. — Сестра ми, ти нали знаеш, че сме абсолютно безнадеждни?

— Не го знаех до скоро, сестра ми. А ти?

— И аз така.

Близначките ме побъркваха. Да, аз имах тайни от тях. Да, излъгах ги. Но се налагаше. Е, поне за повечето неща. А тези техни изпълнения ми лезеха по нервите.

— Благодаря ви за този мил коментар. А сега ще попитам някой, който няма да ми отговори като участник в сериала „Клюкарки“ — Отместих поглед от тях и се обърнах директно към Деймиън. Чух как изсъскаха възмутено и като че ли се готвеха да кажат нещо, за което се надявах някой ден да съжаляват. — Когато попитах какво става, всъщност исках да попитам дали си забелязал напоследък някакви страшни призрачни шумове като от пляскане на криле?

Деймиън е висок и много симпатичен, а кафявите му очи са искрени, топли и изразителни, но в този момент бяха предпазливи и почти хладни.

— Страшни призрачни шумове от пляскане на криле? Не, нямам представа за какво говориш.

Сърцето ми потръпна от дистанцирания му тон, но си казах, че все пак той отговори на въпроса ми.

— Като идвах насам от конюшните, по пътя нещо ме нападна в тъмното. Не можах да го видя добре, но беше студено и остави драскотина на ръката ми.

Вдигнах ръката си да им покажа, но там вече нямаше никаква драскотина. Страхотно.

Шоуни и Ерин изсумтяха едновременно. Деймиън изглеждаше много, много тъжен. Отворих уста да им обясня, че на ръката ми току-що имаше драскотина, но в този момент пристигна Джак.

— Извинявам се, че закъснях, но като си облякох блузата, видях огромно нетно точно отпред. Можете ли да си представите? — каза той набързо и остави таблата си на масата.

— Петно? Не е на онзи красив пуловер с дълъг ръкав на Армани, който ти подарих за Коледа, нали? — попита Деймиън и се отмести, за да направи място на приятеля си.

— О, боже мой, не. Никога не бих разлял нещо върху него. Обожавам го и... — думите му увиснаха във въздуха, когато отмести поглед от Деймиън към мен. — О, здравей, Зоуи.

— Здравей, Джак — отвърнах аз и му се усмихнах.

Джак и Деймиън са гаджета. Приятелите ми и всички останали около нас, които не са тесногръди сноби, нямат нищо против тази хомосексуална връзка.

— Не очаквах да те видя тук — каза Джак. — Мислех си, че ти още... ами... — Той млъкна с неудобство и се изчерви.

— Мислеше си, че все още се крия в стаята си? — довърших вместо него.

Той кимна.

— Ами не. Приключих с тази част.

— Да, ала-бала... — започна Ерин с префърцунен глас, но преди да успее да си довърши репликата, отвън се разнесе натрапчиво силен кикот. Вратата зад нас се отвори със замах и всички се обърнаха.

Афродита влетя в залата със смях. Мяташе погледи към Дарий, един от бодигардовете на училището. Той беше сред най-младите и най-красиви „Синове на Еребус“, воините, които защитаваха „Дома на нощта“ Бях впечатлена от безгрижния и хладнокръвен начин, по който се държеше Афродита. Само преди два дни тя едва не умря, а после

напълно побесня от превръщането си в обикновен човек — сапфиреният полумесец, който всички новаци имат на челата си, изчезна от лицето ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Бях останала с впечатление, че Афродита се е превърнала в човек, но сега ясно виждах, че отново има полумесец на челото. Тя хвърли пренебрежителен и високомерен поглед към учениците в столовата и после насочи вниманието си обратно към Дарий, като сложи ръка на гърдите му.

— Беше много мило от твоя страна да ме изпратиш дотук. Беше прав, нямаше нужда да минат цели два дни, преди да ми съкратят ваканцията. След всички ужаси, които се случват, е по-добре да стоя в „Дома на нощта“, където ще бъда добре защитена. А и след като казваш, че ще пазиш пред вратата на общежитието ни, то именно тук е най-безопасното и привлекателно място, където мога да се намирам — измърка тя.

Направо ме отвращаваше. Ако не бях толкова изненадана да я видя, щях да се направя, че повръщам. Шумно.

— Трябва да се връщам на поста си. Приятна вечер, милейди — каза Дарий и се поклони. Изглеждаше като един от онези красиви и романтични рицари, само че без кон и сияйни доспехи. — За мен е удоволствие да бъда на вашите услуги. — Той се усмихна на Афродита още веднъж, после се завъртя и излезе.

— А аз се обзалагам, че за мен ще бъде удоволствие да ви извърша някои услуги — каза тя с гадния си глас, след като той се отдалечи достатъчно, за да не може да я чуе.

После се обърна към притихналата зала, в която всички гледаха към нея. Повдигна перфектните си вежди и отправи към учениците типичния си високомерен поглед.

— Какво? Гледате, сякаш досега не сте виждали красота. Господи, нямаше ме само два дни. Краткотрайната ви памет би трябвало да е по-добра. Не ме ли помните? Аз съм красивата кучка, която всички обожават да мразят. — Никой не отвърна и тя просто завъртя очи с досада. — Ох, добре, както и да е.

Взе една табла и започна да си слага вечеря, а останалите се върнаха към храната си.

За незапознатите съм сигурна, че Афродита изглеждаше по обичайния си начин. Но аз забелязах колко е нервна и напрегната. Съвсем ясно ми беше как се чувства. Нали самата аз тъкмо минах през това. Всъщност и двете бяхме затънали по един и същи начин.

— Мислех си, че е станала човек — прошепна Деймиън. — Но явно белегът ѝ се е върнал някак.

— Пътищата на Никс са мистериозни — казах аз в опит да звуча мъдро като бъдеща Висша жрица.

— Според мен една друга дума описва тези пътища по-добре — обади се Ерин.

— Тотално сбъркани? — предположи Шоу ни.

— Именно.

— Това са две думи — намеси се Деймиън.

— О, стига си се правил на даскал — сопна се Шоуни. — Афродита е вещица и ние сериозно се надявахме, че Никс я е разкарала оттук, след като белегът ѝ изчезна.

— Силно се надявахме, меко казано — подкрепи я Ерин.

Всички гледаха Афродита. Опитвах се да преглътна салатата си, но не беше лесно. Ето каква е работата: Афродита беше най-популярното, влиятелно и злобно момиче в „Дома на нощта“ Откакто се спречка с Неферет и беше низвергната, се превърна просто в най-злобното момиче тук.

Колкото и да е странно, ние с нея някак си, без да искаме, станавме нещо като приятелки. Или поне съюзници. Не че искахме останалите да разберат. Въпреки това се притеснявах за нея, откакто избяга, макар че Стиви Рей тръгна след нея. Все пак нямах вести от тях цели два дни.

Да не говорим, че останалите ми приятели — Деймиън, Джак и Близначките — я мразеха и в червата си. Не бяха много щастливи, когато тя се насочи право към нашата маса и седна до мен.

— Зяпането не е възпитано дори когато обектът на наблюдение е някой поразително красив като moi — каза Афродита точни преди да нападне салатата си.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Ерин.

Афродита преглътна и после погледна към Ерин с най-невинното си изражение.

— Храня се, тъпачке — отвърна мило.

— Тук е забранено за курви — каза Шоуни, тъкмо възвърнала дар словото си.

— Мразя да се повтарям, но в този случай ще направя изключение. Та както вече казах, мрете в кофите, слабоумни близначки!

— Това беше! — Ерин едва сдържаше гласа си. — Със сестра ми такъв шамар ще ти забием, че белегът ти отново ще изхвърчи от лицето ти.

— Спрете! — казах аз.

Близначките ми хвърлиха яростни погледи и стомахът ми се сви на топка. Дали наистина ме мразеха толкова, колкото показваха очите им? Сърцето ме заболя да мисля за това, но вдигнах глава и отвърнах твърдо на погледите им. Ако мина през Промяната, един ден ще стана Висша жрица, а това значи, че е по-добре да ме слушат.

— Нали вече го обсъдихме? Афродита сега е част от „Дъщерите на мрака“ Тя е и част от нашия кръг, тъй като има дарба за елемента Земя. — Поколебах се за миг, защото не знаех дали все още има тази дарба. Дали не я е загубила, когато се превърна в човек и после пак във вампир новак, не бях сигурна, но това беше прекалено сложно, за да го обсъждаме сега, и продължих: — Разбрахме се вече, че ще я приемете, без да използвате обидни епитети и вие се съгласихте.

Близначките не казаха нищо, но Деймиън отвърна с напълно безразличен тон:

— Съгласихме се на това, но не сме се съгласявали да ѝ бъдем приятели.

— Аз не съм казвала, че искам да съм ви приятелка — каза Афродита.

— И ние, кучко — изрекоха в един глас Близначките.

— Все ми е едно — отвърна Афродита и тръгна да става.

Отворих уста да ѝ кажа да седне обратно, а на Близначките да млъкнат, но в този момент се чу странен шум откъм коридора.

— Какво, по дяв... — започнах аз, но не успях да довърша въпроса си, защото в този момент десетина котки влетяха в столовата, съскайки като обезумели.

В „Дома на нощта“ котките са навсякъде. Буквално. Те ни следват непрекъснато, спят в леглата ни, а конкретно моята котка Нала непрекъснато ми мяука на главата. В часа по социология едно от най-интересните неща, които учихме, беше, че котките винаги са били близки с вампирите. Това значи, че е напълно нормално навсякъде да има котки. Но досега не бях виждала да се държат толкова странно.

Огромният сив котарак на Близначките, Велзевул, се метна точно между тях със скок и се загледа към вратата със спотаен гняв в кехлибарените си очи.

— Миличък, какво има? — опита се да го успокои Ерин.

Нала изприпка и се покатери върху рамото ми. Тя също гледаше към вратата, ръмжейки бясно, откъдето все още се чуваше странный шум.

— Хей — извика Джак. — Знам какво е това.

В същия момент и аз го осъзнах.

— Кучешки лай!

И изведнъж нещо, което повече приличаше на огромна жълта мечка, отколкото на куче, се вмъкна в залата. След кучето влезе момче, следвано по петите от няколко изморени преподаватели, сред които Дракона Ланкфорд и Ленобия, а след тях дойдоха и няколко от „Синовете на Еребус“.

— Хванах я! — извика момчето, след като хвана кучето за каишката (която, както забелязах, беше кожена и розова на цвят, с метални капси).

Кучето спря да лае, настани дебелия си задник на пода и се загледа в момчето.

— Чудесно, браво. Сега вече се държиш добре — чух го да промърморва на кучето.

Въпреки че лаят беше преустановен, котките в залата все още съскаха и се държаха странно.

— Виждаш ли, Джеймс, ето това се опитах да ти обясня по-рано — каза Дракона Ланкфорд. — Това животно просто не може да остане в „Дома на нощта“

— Името ми е Старк, не Джеймс. И както аз се опитвах да обясня на вас по-рано, животното ще остане с мен. Ние вървим в комплект. Ако искате мен, получавате и нея.

Забелязах, че има нещо странно в поведението на непознатото момче. Не че беше точно груб, но определено не говореше с нужното уважение, с което обикновено новобелязаните говорят на възрастните вампири. Потърсих емблема отпред на тениската му с Пинк Флойд, но нямаше нищо, така че не знаех кой курс е и от колко време е белязан.

— Старк... — Ленобия опита да се разбере с момчето. — Просто не е възможно за едно куче да свикне в нашето училище. Виждаш до каква степен раздразни котките.

— Ще свикнат с него. Тези в предишното ми училище свикнаха. Обикновено не ги гони, но тази сива котка си го просеше с цялото това съскане.

— О-хо! — прошепна Деймиън.

Нямаше нужда да поглеждам, можех да си представя как Близначките се готвеха да избухнат.

— О, боже! Каква е цялата тази врява? — Неферет влезе в залата. Изглеждаше изключително красива, властна и спокойна.

Забелязах как се разшириха очите на новото момче, когато погледът му попадна върху нея. Беше то-о-олкова досадно как всички автоматично оглупяваха при вида на красивата ни Висша жрица (и мой враг).

— Неферет, съжалявам за безпокойството. — Дракона я поздрави с жеста на уважение и се поклони. — Това е новият ни ученик. Току-що пристигна.

— Това обяснява какво прави момчето тук. Но не обяснява какво прави тук това нещо. — Неферет посочи кучето.

— Мое е — каза момчето. Когато Неферет обърна изумруденозелените си очи към него, той повтори жеста с ръка на сърцето и се поклони. След като се изправи, забелязах с изумление как отпрати на Неферет самонадеяна усмивка. — Това е моят вариант на котка.

— Нима? — Тя повдигна вежда. — На мен ми прилича повече на мечка.

Ха! Значи не само аз съм си го помислила.

— Да, жрице, кучето ми е лабрадор и не сте първата, която го оприличава на мечка. Лапите ѝ са наистина доста едри, погледнете ги. — С невярващ поглед забелязах как момчето обърна гръб на Неферет и извика на кучето: — Дай лапа, Дук. — Кучето веднага се подчини и

Старк хвана лапата в ръка. — Добро момиче — каза той и го потупа по главата.

Добре, трябва да призная, че беше готин трик. Той се обърна отново към Неферет:

— Но куче или мечка, ние с нея сме заедно, откакто съм белязан вече четири години, така че това я прави котка в достатъчна степен.

— Голдън ретривър? — Неферет се доближи до кучето, за да го разгледа. — Ужасно е огромна.

— Да, Дук винаги си е била едричка, жрице.

— Дук? Така ли се казва?

Момчето кимна и се ухили. Въпреки че явно беше шестокурсник, аз отново се впечатлих колко свободно разговаря с възрастен вампир, особено някой толкова властен и могъщ като Висшата ни жрица.

— Съкратено е от Дукеса.

Неферет отново изгледа кучето и присви очи.

— Как се казваш, момче?

— Старк — отвърна той.

Зачудих се дали още някой забеляза как зяпна.

— Джеймс Старк ли?

— Преди няколко месеца се отказах от първото си име. Сега съм само Старк.

Тя се обърна към Дракона:

— Това ли е момчето, което очаквахме от Чикаго?

— Да, жрице.

Когато Неферет се обърна пак към Старк, забелязах как устните ѝ се разтеглиха в пресметлива усмивка:

— Чувала съм много за теб, Старк. Съвсем скоро ще имаме възможност доста да си поговорим. — Докато продължаваше да изучава с поглед момчето, тя каза на Дракона: — Разчитам, че ще се погрижиш да осигуриш на Старк двайсет и четири часов достъп до инвентара за стрелба с лък, с който разполагаме.

Забелязах как момчето се напрегна. Явно и Неферет го забеляза, защото усмивката ѝ стана по-широка.

— Естествено, новините за твоя талант стигнаха при нас преди теб, Старк. Не е нужно да спиращ тренировките си само защото си сменил училището.

За пръв път той изглежда се почувства неловко. Всъщност доста неловко. Само при споменаването на стрелбата с лък изразението му се промени от приветливо и леко иронично към хладно и почти злобно.

— Като се премествах, им казах, че съм спрял да се състезавам.
— Гласът му беше равен и думите му едва достигнаха до нашата маса.
— Смяната на училището няма да промени решението ми.

— Да се състезаваш? Имаш предвид онова банално състезание между различните Домове? — От смеха на Неферет кожата ми настръхна. — За мен няма никакво значение дали ще се състезаваш или не. Запомни, че тук аз съм говорител на Никс и определям кое е важно. А да пропиляваш таланта, който богинята ти е дала, не е редно. Никога не можеш да знаеш предварително кога Никс ще има нужда от теб, а това няма да е някакво глупаво състезание.

Стомахът ми се сви на топка. Знаех, че Неферет говори за своята война с хората. Но Старк нямаше представа и просто въздъхна с облекчение, че няма да се налага да се състезава отново. Изразението му пак стана наперено.

— Няма проблем. Ще се упражнявам, нямам нищо против.

— Неферет, а какво ще правим с, ъ-ъ... кучето?

Тя се поколеба за миг, приклепна до златистия лабрадор и протегна ръка към него. Кучето наостри уши и повдигна носа си към ръката на Неферет с подчертано любопитство. На крачка от мен Велзевул изсъска заплашително. Нала изръмжа гърлено. Неферет вдигна поглед и очите ѝ срещнаха моите.

Опитах се да не изразявам никаква емоция, но не знам дали успях. Не бях виждала Неферет от два дни. Всъщност от момента, когато тя ме последва навън от залата, след като обяви намеренията си за война срещу хората заради убийството на Лорън. Даже си разменихме няколко остри думи. Тя беше любовница на Лорън. Както и аз, но това беше без значение, защото той не ме обичаше. Неферет беше измислила цялата история между нас и знаеше, че аз съм наясно. Също така знаеше, че съм наясно и за това, че Никс не одобрява новите ѝ занимания.

Всъщност тя ужасно ме нарани. Мразех я толкова, колкото се и страхувах от нея. Надявах се, че нито едно от тези неща не може да се прочете на лицето ми. С елегантен жест Неферет подкани Старк да я последва към нашата маса, а кучето тръгна след него. Велзевул отново

засъска, но изведнъж рязко млъкна. Аз стисках Нала в обятията си и се надявах да не подивее, когато кучето дойде до нас. Очите на Неферет се спираха ту на мен, ту на Афродита, но накрая избраха Деймиън.

— Радвам се, че си тук, Деймиън. Бих искала да покажеш на Старк стаята му и да се погрижиш да го разведеш из училището.

— С най-голямо удоволствие — отвърна той и очите му заблестяха, когато Неферет отправи към него стоватовата си благодарствена усмивка.

— Дракона ще ти помогне с подробностите — каза тя. После зелените ѝ очи се спряха върху мен. Застинах в очакване. — Зоуи, това е Старк. Старк, това е Зоуи Редбърд, лидер на „Дъщерите на мрака“ — Кимнахме си един на друг. — Зоуи, тъй като си обучаваща се за Висша жрица, оставям кучето на Старк на теб. Сигурна съм, че някоя от дарбите, с които Никс те е надарила, ще ти помогне да държиш Дукесата под контрол. — Тя не отместваше поглед от мен. Той ми казваше нещо различно от сладникавия ѝ глас. Заяви ми: „Не забравяй, че тук аз се разпореждам, а ти си просто новачка.“

Нарочно отместих поглед от нея и се усмихнах на Старк.

— Ще се радвам да се погрижа за кучето ти.

— Чудесно — изчурулика Неферет. — О, има и още нещо, Зоуи, Ерин, Шоуни и Деймиън. — Тя се усмихна на приятелите ми и те се захилиха насреща ѝ като пълни глупаци. Тя игнорира Афродита и Джак. — Свикала съм специална среща на училищния съвет довечера в десет и половина. — Погледна диамантено-платинения си часовник. — Имате достатъчно време да довършите вечерята си. Разчитам, че като Префекти, ще присъствате на срещата.

— Ще присъстваме — изрекоха те в един глас, развълнувани като малки птиченца.

— О, Неферет, това ми напомня... — аз извисих глас така, че да се чува в цялата зала. — Афродита се присъедини към нас. Откакто получи от Никс дарба за елемента Земя, ние я приехме в Съвета на Префектите.

Притаих дъх и се надявах, че приятелите ми няма да възразят на това.

За щастие, с изключение на ръмженето на Нала срещу Дукесата не се чу нищо друго.

— Как е възможно Афродита да е Префект? Тя вече не е член на „Дъщерите на мрака“ — Гласът на Неферет беше леден.

Опитах се да изглеждам възможно най-невинно.

— Да не би да съм забравила да ти кажа? Толкова съжалявам, Неферет. Сигурно съм пропуснала заради всичките ужасни неща, които се случиха напоследък. Афродита отново се присъедини към „Дъщерите на мрака“ Тя положи клетва пред Никс да спазва новите правила и аз ѝ позволих да се присъедини. Мислех си, че ще се зарадваш, че отново е част от нас.

— Точно така — включи се Афродита, като звучеше изключително смирено. — Съгласих се на новите правила. Искам да поправа миналите си грешки.

Знаех, че Неферет ще изглежда злобна и гадна, ако отхвърли Афродита пред всички при това ѝ очевидно желание да се поправи. А Неферет много държеше на имиджа си.

Висшата жрица се усмихна на цялата зала, без да поглежда конкретно към мен или Афродита.

— Колко благородно от страна на нашата Зоуи да приеме обратно Афродита в лоното на „Дъщерите на мрака“, въпреки че самата тя е отговорна за отстраняването ѝ. Невероятно е колко великодушна може да бъде нашата Зоуи. — Тя погледна към мен и очите ѝ излъчваха такава омраза, че дъхът ми заседна в гърлото. — Но внимавай да не се задушиш под тежестта на толкова много саможертви, Зоуи, скъпа моя — изсъска тихо тя, а после внезапно изражението ѝ се върна към обичайното ѝ светло и приветливо излъчване и тя протегна ръка към Старк. — Добре дошъл в „Дома на нощта“, Старк.

ТРЕТА ГЛАВА

— Е, гладен ли си? — попитах Старк, след като Неферет и останалите възрастни вампири напуснаха столовата.

— Да, предполагам.

— Ако побързаш, може да вечеряш с нас, а после Деймиън ще ти покаже стаята ти, преди да идем на събранието.

— Кучето ти е много красиво — каза Джак. — Искам да кажа, наистина е огромно, но въпреки това е красиво. Не хапе, нали?

— Не, освен ако не решиш да я ухапеш — пръв отвърна Старк.

— О, ъ-ъ. Сигурно ще ми се напълни устата с кучешки косми и ще е гадно.

Старк, това е Джак, той е гадже на Деймиън. — Реших да карам направо, за да няма после реакции от рода на „О, не, той е педал“.

— Привет — усмихна се Джак с най-чаровната си усмивка.

— Здравсти — отвърна Старк. Не беше особено сърдечно здрасти, но и не издаваше никакви хомофобски настроения.

— А това са Ерин и Шоуни посочих аз всяка една от тях. — Наричаме ги близначки, което си има своите основания, както и сам ще забележиш, след като ги опознаеш.

Близначките го поздравиха и си позволиха съвсем открито да го зяпат.

— А това е Афродита.

Ироничната му усмивка отново заигра на лицето му.

— Значи си богинята на любовта? Много съм чувал за теб.

Афродита го гледаше съсредоточено, без да е подчертано свалчески, но щом ѝ заговори, тя веднага отметна косата си с ръка и отвърна:

— Здравсти. Приятно ми е като ме разпознават.

Усмивката му стана още по-изявено иронична.

— Би било трудно да не те разпозная, името е прекалено очевидно.

Забелязах как съсредоточеният поглед на Афродита изчезна и го замени обичайното ѝ снобско и високомерно изражение, но преди да успее да захване словесно новото момче, Деймиън се намеси:

— Старк, ела да ти покажа откъде да си вземеш табла и храна.

Той се изправи, но като стигна до Дукесата, се спря плахо.

— Не се притеснявай — каза Старк. — Тя е кротка. Поне докато някоя глупава котка не реши да я дразни.

Хвърли поглед на Нала, която беше единствената останала котка наоколо. Тя вече не ръмжеше, но се беше вкопчила в мен, гледаше съсредоточено към кучето и съвсем ясно усещах напрежението в тялото ѝ.

— Нала ще се държи добре — казах аз с надеждата да се окажа права. Истината е, че няхах никакъв контрол върху котката си. Кой ли пък изобщо има контрол върху която и да е котка?

— Добре тогава. — Старк ми кимна леко, преди да се обърне към кучето си: — Дукесо, стой тук.

— Тя се подчини. Кучетата са доста по-умни от котките — отбеляза Джак, докато разглеждаше Дукесата, сякаш замисля научен експеримент.

— Да, непрекъснато лаят — каза Ерин.

— И пърдят, сестра ми. Вкъщи имаме два огромни пудела и мога да те уверя, че произвеждат много газове.

— Добре, това определено не беше смешно — каза Афродита. — Изчезвам от тук.

— Не искаш ли да останеш и да сваляш новото момче? — попита Шоуни с престорено любезен тон.

— Да, изглежда той доста те хареса — добави Ерин.

— Ще го оставя на вас двете, което е най-правилното нещо, щом е толкова привързан към кучките. Зоуи, мини през стаята ми, когато приключиш с тримата глупаци. Искам да си поговорим за нещо преди срещата на съвета.

И тя напусна залата с типичната си походка под презрителните възгласи на Близначките.

— Тя не е толкова гадна, на колкото се прави — казах им аз, а те ми отвърнаха с невярващи погледи. — Просто се преструва на лоша.

— Хайде, моля, моля, без такива. Афродита е живото обяснение защо някои майки убиват бебетата си.

— Просто ѝ дайте шанс! — настоях аз. — Тя започна да ме допуска до себе си и виждам, че няма нищо общо със злобната кучка, на която се прави.

Близначките не казаха нищо в първия момент, а после се спогледаха и завъртяха очи с досада. Въздъхнах.

— Да се върнем на много по-интересната тема — предложи Ерин.

Да, новият готин тип.

— Я му виж задника!

— Иска ми се да беше си смъкнал дънките малко повече, за да имам по-добра видимост.

— Сестра ми, смъкнатите дънки са много смотани. Това е гангстерска мода от деветдесетте. Готините момчета просто не трябва да го правят.

Въпреки това ми се ще да видя задника му, сестра ми.

Шоуни ми се усмихна. Беше от онази предишна нейна приятелска усмивка, а не саркастична и дистанцирана, каквато ми отправяше през последните два дни.

— Е, какво мислиш? Дали е готин колкото Кристиан Бейл или само колкото Тоби Магуайър?

Искаше ми се да избухна в сълзи и да извикам: О, да! Вие отново говорите е мен, но вместо това запазих здравия си разум и се включих в коментиране го на новото момче.

Определено бяха прави. Старк беше готин. Средно висок, не чак като бившия ми приятел Хийт или пък невъзможно висок като бившия ми приятел Ерик. Но определено не беше нисък. Всъщност беше на ръста на Деймиън. Беше по-скоро слаб, но се очертаваха мускули под тениската му. Имаше готина, по момчешки разрошена коса, на цвят средна между руса и кестенява. Лицето му беше симпатично, със силна брадичка, прав нос, големи кафяви очи и хубави устни. Така, разделен на части, Старк беше просто едно симпатично момче. Докато го наблюдавах, осъзнах, че това, което го направи привлекателен за мен, беше неговата самоувереност. Ироничната му усмивка го караше да изглежда сякаш е част от света и в същото време му показва среден пръст. А е и странно, че толкова бързо ми стана симпатичен. Според мен определено е готин казах най-после.

— О, Боже мой! Чак сега се сетих кой е! — извика Джак.

— Кажи де — подкани го нетърпеливо Шоуни.

— Това е Джеймс Старк!

— Не може да бъде! — Ерин завъртя очи. — Джак, това вече го знаем.

— Не, не. Ти не ме разбираш. Това е Джеймс Старк, най-добрият стрелец с лък в целия свят. Не сте ли чели за него в интернет? Той нарича задниците на всички на последните летни игри тази година. Представете си, състезавал се е срещу възрастни вампири, дори срещу „Синовете на Еребус“ и е победил всички. Той е звезда. — Джак въздъхна замечтано.

— Вярно, колко съм загубена! — възкликна Ерин.

— Знаех си, че чарът му има сериозни измерения — съгласи се Шоуни.

— Сестра ми, дори ще направя опит да харесам кучето му.

— Абсолютно, и аз така.

И четиримата бяхме зяпнали Старк като пълни идиоти. Скоро двамата с Деймиън се върнаха на масата.

— Какво? — попита той, докато дъвчеше сандвича си. — Да не би Дукесата да е направила нещо? Има навика да ближе крака.

— Ъ-ъ-ъ, относно близането... — започна Ерин, но Шоуни я скрита под масата.

— Не, тя се държа като истинска дама, докато те нямаше — каза Шоуни и се усмихна широко.

— Добре тогава.

Всички продължиха да го зяпат и той се намести неловко на масата. Като по команда Дукесата се премести максимално близо до него, легна в краката му и го загледа влюбено. Усетих как той се успокои, след като протегна ръка към нея и започна да я гали по главата.

— Спомних си, че съм чувал за теб, победил си всички вампири в състезанието по стрелба с лък — изрече Джак и се изчерви.

Старк не вдигна поглед от чинията си. Просто вдигна рамене.

— Да, бива ме в стрелбата.

— Ти ли си това момче? — Деймиън едва сега направи връзката.
— Как така те бива, ти си невероятен!

Старк вдигна поглед.

— Както и да е. Просто ме бива в това, откакто съм белязан. — Погледът му се премести от Деймиън към мен. — Като си говорим за известни личности, виждам, че слуховете за твоите татуировки са верни.

— Верни са. — Наистина мразех тази страна на запознанствата. Чувствах се неловко, че всеки първоначално виждаше в мен потвърждението на слуховете, а не истинската ми личност.

И тогава ми стана ясно. Сигурно Старк се чувстваше точно като мен.

Попитах го първото нещо, което ми хрумна, за да изместя разговора от това колко сме изключителни.

— Обичаш ли коне?

— Конете?

Ироничната му усмивка отново се появи.

— Ами, помислих си, че си любител на животните — казах аз и кимнах с брадичка към кучето му.

— Да, предполагам, че харесвам коне. Харесвам повечето животни. Без котките.

— Без котките! — възкликна Джак.

Старк отново вдигна рамене.

— Никога не съм ги харесвал. Много са коварни за моя вкус.

Близначките изсумтяха.

— Котките са независими създания — започна Деймиън. Усетих даскалския му тон и ми стана ясно, че мисията ми по смяна на темата е била успешна. — На всички ни е известно, че те са били заклеявявани от хората през много епохи, но знаеш ли също, че...

— Извинете ме — казах аз и стиснах Нала по-здраво, за да не я изпусна върху гърба на Дукесата. — Трябва да говоря с Афродита преди срещата на съвета. Ще се видим там, нали?

— Хъм...

— Предполагам.

— Сигурно.

Все пак изтръгнах някаква форма на довиждане. Усмихнах се приятелски на Старк.

— Беше ми приятно да се запознаем. Ако имаш нужда от нещо за Дукесата, не се притеснявай да ми кажеш.

— Добре.

И изведнъж, след като Деймиън продължи с лекцията си за котките, Старк ми намигна и кимна красноречиво, за да ми покаже, че оценява жеста ми да сменя темата. Намигнах му в отговор и почти бях стигнала до вратата, когато осъзнах, че се хия като идиот, вместо да помисля над факта, че последния път, когато бях сама навън, нещо се опита да ме нападне.

Стоях пред голямата дъбова порта като бавноразвиваща се, когато воини от „Синове на Еребус“ се заизкачваха по стълбите към залата за вечеря на преподавателите.

— Жрице — поздравиха ме някои от тях с поклон и сложиха ръце на мускулестите си гърди.

Отвърнах на жеста нервно.

— Жрице, може ли да ви отворя вратата предложи ми един по-възрастен воин.

— О, благодаря — отвърнах аз, а после получих неочаквано прозрение. — Чудех се дали някой от вас може да дойде с мен и да ми каже имената на воините, които ще охраняват общежитието ни. Струва ми се, че бихме се чувствали по-добре, ако знаем имената ви.

— Това е много добра идея — каза възрастният воин, който все още държеше вратата. — С радост ще ви дам списък с имената.

През целия път до общежитието си говорихме любезно за воините, които ще ни охраняват, а аз се съгласявах с него и хвърлях коси погледи към спокойното нощно небе.

Нищо не потрепна и въздухът не се раздвижи, но аз не можех да се отърва от ужасяващото чувство, че някой или нещо ме наблюдава.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Едва докоснах дръжката на вратата си и тя се отвори, а Афродита ме дръпна за китката навътре.

— Хайде, вмъквай си задника най-последно. Боже, бавна си като дебеланка на патерици, Зоуи.

Тя ме издърпа навътре и затръшна вратата зад мен.

— Не съм бавна, а ти имаш адски много неща да ми обясняваш. Как се вмъкна тук? Къде е Стиви Рей? Как се върна белегът ти? Какво... — Тирадата ми от въпроси беше прекъсната от силно тропане по прозореца.

— Първо, ти си идиотка. Това е „Домът на нощта“, а не някое държавно училище в Тулса. Никой не си заключва вратите, така че много лесно влязох в стаята ти. Второ, Стиви Рей е там отвън.

Афродита забърза към прозореца. Видях как дръпна пердетата и започна да отваря тежкия прозорец. Хвърли ми раздразнен поглед през рамо.

— Ехо, малко помощ няма да ми е излишна.

Напълно объркана, аз се доближих до нея. Беше ни доста трудно да отворим прозореца. Загледах се от най-горния етаж на сградата, която повече приличаше на замък, отколкото на общежитие. Късната декемврийска нощ беше тиха, студена и мрачна, а от небето снегът правеше плах опит да завали. Виждах източната стена, въпреки нощта и гъстите дървета. Потръпнах, но не от студ. Новаците рядко усещат студа. По-скоро гледката на източната стена беше това, което ме накара да потръпна. Зад мен Афродита въздъхна и се наведе напред, за да може да надникне през прозореца.

— Престани да се мотаеш наоколо и влизай по най-бързия начин. Могат да те видят и което е по-важно, от тази влага ще ми се накъдри косата.

Когато Стиви Рей показа главата си, едва не се побърках.

— Здравсти, Зи! — каза ми тя радостно. — Какво ще кажеш за новите ми суперготини умения за катерене?

— О, Боже! Влизай вътре! — Афродита се протегна през отворения прозорец, сграбчи Стиви Рей за ръката и я издърпа. После бързо затвори прозореца зад нея и дръпна пердетата.

Затворих уста, но продължих да зяпам Стиви Рей, която изтупваше дънките си и натъпкваше в тях карираната си риза.

— Стиви Рей — успях най-сетне да кажа, — ти не се ли изкачи току-що по стената на сградата?

— Аха! — Тя се ухили и късата ѝ къдрава коса се разклати. — Готино, нали? Чувствах се сякаш съм част от камъните и съм абсолютно безтегловна и... ами, ето ме тук.

— Като Дракула — казах аз и осъзнах, че съм изрекла мислите си гласно чак когато Стиви Рей се намръщи.

— Какво като Дракула?

Тръшнах се на леглото си.

— Като в книгата „Дракула“ на Брам Стокър. Джонатан Харкър споменава, че е видял как Дракула пълзи по стената на замъка.

— А, това ли. Като каза Дракула и си помислих, че изглеждам като него зловеща, бледа, с ужасна коса и дълги нокти. Нали нямаше това предвид?

— Не, всъщност изглеждаш чудесно. — Съвсем откровено ѝ казвах истината. Тя изглеждаше чудесно, особено в сравнение с миналия месец. Сега беше точно както преди да умре преди един месец и да се върне незнайно как към живота. Но сега беше някак различна. Нейната човечност почти изцяло се беше изпарила, но тя не беше единствената, която мина през това. Имаше цяла група от гнусни неживи новаци, които живееха в старите тунели под града около изоставеното депо. Стиви Рей почти се беше превърнала в една от тях — имам предвид гадна, зловна и опасна. Дарбата ѝ за елемента Земя беше това, което ѝ помогна да запази частица от себе си, но не беше достатъчно. Тя се изплъзваше. Така че е помощта на Афродита (която също получи дарба за елемента Земя) аз направих магически кръг и призовах Никс да излекува Стиви Рей.

Богинята изпълни молбата ми, но по някакъв начин процесът доведе дотам, че изглеждаше сякаш Афродита загуби живота си, за да спаси човечността на Стиви Рей. За щастие това се оказа невярно. Вместо живота си Афродита загуби само белега си, а Стиви Рей се сдоби със запълнен белег, който показваше, че е минала през

Промяната и вече е възрастен вампир. За да внесе допълнително объркване, белегът ѝ не беше в традиционния сапфирен цвят, какъвто имат всички възрастни вампири. Нейният белег беше в яркоалено — цвета на младата кръв.

— Ехо, Земята вика Зоуи. Има ли някой вкъщи? — Гласът на Афродита прекъсна мислите ми. — По-добре се погрижи за приятелката си, че нещо ѝ става.

Примигах. Въпреки че зяпах към Стиви Рей, в действителност не я виждах. Тя стоеше в средата на стаята (това беше нашата стая само допреди месец, когато смъртта ѝ промени окончателно и завинаги всичко) и се оглеждаше наоколо с очи, пълни със сълзи.

— Миличка, съжалявам. Сигурно не ти е лесно да бъдеш отново тук казах аз и я прегърнах. Беше някак корава и странна на допир и аз бързо се отдръпнах.

Погледнах лицето ѝ и кръвта ми изстина. Сълзите в очите ѝ бяха заменени с гняв. Изражението ѝ ми бе много познато. Така тя изглеждаше, преди да призова богинята да възвърне човечността ѝ. Отстъпих крачка назад.

— Стиви Рей, какво става?

— Къде са нещата ми?

И гласът ѝ беше досущ като изражението ѝ. Гаден и злобен.

— Миличка — казах аз нежно. Вампирите отнасят вещите на учениците, когато умрат.

— Аз не съм умряла! — Тя присви злобно очи.

Афродита пристъпи напред и застана до мен.

— Хей, не си го изкарвай на нас. Не си умряла, но те си мислят, че си, забрави ли?

— Но не се притеснявай — казах аз бързо. — Накарах ги да ми върнат някои от вещите ти. А и знам къде са останалите. Мога да ги взема, ако искаш.

Изведнъж злобата напълно изчезна от лицето ѝ и тя отново се превърна в себе си.

— Дори лампата ми с формата на каубойски ботуш?

— Дори нея. — И аз бих се разбесняла, ако някой задигне всичките ми неща.

— Човек би си помислил, че като умреш, губиш и острата си липса на вкус, но явно не е така. Твоята тотална липса на вкус явно е

безсмъртна.

— Афродита — каза ѝ кротко Стиви Рей, — би трябвало да си малко по-любезна.

— Не ми пука за селския ти мерипопински манталитет.

— Мери Попинс е англичанка и далеч не е била селянка — отвърна самодоволно Стиви Рей.

Тя вече толкова приличаше на предишната си личност, че не можех да сдържа радостта си и я прегърнах отново.

— Толкова се радвам, че си тук! Сега вече всичко е наред, нали?

— Малко е различно, но да отвърна тя и ме прегърна на свой ред.

Изпитах огромно облекчение, което ми помогна да игнорирам частта с малко е различно. Толкова се радвах да я видя цяла и нормална, че оставих за друг път притесненията, че може да е останал още някой неразрешен проблем. Но пък си спомних нещо друго.

— Я чакайте малко! Как успяхте да влезете в училището, без войните да ви засекат?

— Зоуи, крайно време е да започнеш да обръщаш внимание на нещата, които се случват около теб — каза Афродита. — Влязох през входната врата. Алармата е свалена, в което смятам, че има смисъл. Получих същото съобщение за край на зимната ваканция на мобилния си телефон, каквото, предполагам, са получили всички ученици. Или трябваше да се махне алармата, или Неферет щеше да се побърка да обръща внимание на всеки прибиращ се ученик.

Искаш да кажеш, че Неферет може да бъде още по-побъркана, отколкото е сега?

— Права си, че е напълно откачена. Както и да е, алармата е свалена дори за хора.

— Какво? Дори за хора? Откъде знаеш?

Афродита въздъхна и с бавно движение вдигна ръка и изтри сапфирения полумесец от челото си.

— О, Боже, Афродита! Ти си... — думите ми увиснаха във въздуха, защото устните ми не можеха да го изрекат.

— Човек — довърши тя е равен тон.

— Ама как така? Искам да кажа, сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Е, Афродита, дори и да си човек, ти не си съвсем обикновен човек — каза Стиви Рей.

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

Афродита сви рамене:

— Не знам за какво говори.

— Имаш късмет, че се превърна в човек, а не например в дървено момче, защото с всичките тези лъжи, носът ти щеше да е станал поне километър.

Афродита изкриви лице с отвращение.

— Пак с тези аналогии от детските филмчета. Не мога да разбера защо просто не умрях и не отидох по дяволите. Поне нямаше да ме обстрелват с филмчета на „Дисни“

— Не може ли просто да ми кажете какво, по дяволите, става? — попитах аз.

— По-добре й кажи, че като гледам, почти е започнала да псува.

— Толкова си злобна. Трябваше да те изям, когато бях чудовище — каза Стиви Рей.

— Трябваше да изядеш селската си майка — отвърна Афродита, имитирайки негърски акцент. — Нищо чудно, че Зоуи се нуждае от нова най-добра приятелка. Ти си голяма досадница.

— Зоуи не се нуждае от нова приятелка! — извика Стиви Рей и пристъпи към Афродита.

За миг ми се стори, че видях в сините ѝ очи да проблясват пламъчета в червено, каквито имаше като нежива. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Пристъпих напред и застанах между двете.

— Афродита, престани да се заяждаш със Стиви Рей. А ти по-добре наглеждай приятелката си.

Афродита отиде до огледалото, извади кърпичка и започна да бърше остатъците от полумесеца на челото си. Забелязах, че въпреки небрежния ѝ тон ръцете ѝ трепереха.

Обърнах се към Стиви Рей, чиито очи отново бяха приятно сини.

— Извинявай, Зи — каза тя и се усмихна като виновно дете.

— Предполагам, че два дни с Афродита поставиха нервите ми на изпитание.

Афродита изсумтя и аз веднага се обърнах към нея:

— Само не започвайте отново!

— Добре, добре.

Погледите ни се срещнаха в огледалото и съм почти сигурна, че видях страх в очите ѝ.

Чувствах се напълно объркана и се опитах да върна разговора там, откъдето беше започнало заяждането.

— Е, какво имаше предвид, като каза, че Афродита не е обикновен човек?

— Все още има видения, а това не е нормално за хората.

— Тя погледна Афродита настойчиво. — Хайде, разкажи на Зоуи.

Афродита се обърна към нас и седна на една табуретка.

— Да, все още имам видения. Невъобразима гадост. Единственото нещо, което не харесвах в това да съм вампир новак, е и единственото, което запазих, след като се превърнах отново в шибан човек.

Вгледах се по-добре в нея и се опитах да погледна зад маската ѝ. Беше преbledняла, с тъмни кръгове около очите. Определено изглеждаше като момиче, минало през какви ли не гадости. Нищо чудно, че бе такава кучка.

— Какво представляваше видението ти този път?

Афродита срещна погледа ми с твърдост и за миг свали маската си на арогантност. Ужасна призрачна сянка пробяга по красивото ѝ лице, а ръката ѝ потрепна, когато посегна да прибере зад ухото си кичур коса.

— Видях вампири да убиват хора и хора да убиват вампири. Видях свят, изпълнен с насилие, омраза и тъмнина. А в тъмнината видях създания, толкова ужасни, че не мога да кажа какви бяха. Дори... дори не можех да погледна към тях. Видях края на всичко. — Гласът ѝ прозвуча така призрачно, както изглеждаше и лицето ѝ.

Разкажи и останалото подкани я Стиви Рей, а аз се изненадах от нежността в гласа ѝ. Кажи ѝ защо се случва всичко това.

Когато Афродита заговори, почувствах думите ѝ като парченца стъкло, които се забиваха в сърцето ми.

— Видях, че всичко това се случва заради смъртта ти, Зоуи. Твоята смърт го направи възможно.

ПЕТА ГЛАВА

— О, по дяволите! — извиках аз и коленете ми се подкосиха, затова седнах на леглото си. В ушите си чувах странен пищящ звук и ми беше трудно да си поема дъх.

— Знаеш, че не е задължително всичко това да се случи — каза Стиви Рей, като ме потупа по рамото. — Имам предвид, че Афродита видя как баба ти се удави, как Хийт и аз умираме. Имам предвид как аз умирам за втори път. А нито едно от тези неща не се случи. Така че можем да го спрем. Тя погледна въпросително към Афродита. — Нали?

Афродита се въртеше неспокойно.

— О, не! — Заставих се да говоря въпреки пристъпа на паника, който ме връхлетя и стегна гърлото ми. — Има нещо различно в това видение, нали?

— Може би, защото сега съм човек отвърна тя бавно. — Това е единственото видение, откакто съм човек, така че не е толкова странно, че беше по-различно от предишните.

— Но?

— Все пак беше различно.

— По какъв начин?

Ами... беше някак по-объркано, по-емоционално, по-разтърсващо. А и не успях да разбера голяма част от него. Например не разпознах ужасяващите същества, които гъмжаха в мрака.

— Гъмжаха? Това не звучи добре.

— И не беше добре. Беше като да виждаш сянка в сянката. Бяха като духове, които се връщат към живота, но това, в което се превръщаха, беше прекалено ужасно, за да го погледна.

— Имаш предвид не като хора или вампири? — Изведнъж ме обзе паника.

— По дяволите!

— Какво? — попита Стиви Рей.

— Тази вечер нещо ме нападна, докато се прибирах от конюшните. Беше нещо като ледена сянка, която извираше от мрака.

— Това не е добре — каза Стиви Рей.

— Сама ли беше? — попита Афродита.

— Да.

— Така, това е проблем.

— Защо, какво друго си видяла?

— Ами... ти умря по няколко различни начина, което е странно и не ми се е случвало преди в никое видение.

— По... различни начини? — Започваше да ми звучи все по-зле и по-зле.

— Може би трябва да почакаме и да видим дали Афродита няма да получи друго видение, което да направи нещата поясни — каза Стиви Рей.

Не отместих поглед от очите на Афродита и в тях видях потвърждение на това, което вече знаех.

— Ако игнорирам някое видение, то се случва. *Винаги.*

— А може би някое от тях вече се случва — казах аз. Устните ми бяха ледени и твърди, а стомахът ме болеше.

— Няма да допуснем да умреш! — извика Стиви Рей и ме погледна нещастно.

— Давай нататък, Афродита, какво още видя?

— Беше много силно видение, изпълнено с потресаващи картини, които бяха доста объркващи. Може би защото го виждах и чувствах от твоята гледна точка. — Тя преглътна тежко. — Видях те да умираш по два начина. Единия път се удави. Водата беше студена и мрачна. О, и миришеше гадно.

— Миришела е гадно? Като в езерата около Оклахома? — попитах въпреки ужаса да обсъждам собствената си смърт.

— Не. Почти сто процента съм сигурна, че не беше в Оклахома. Водата беше прекалено много. Трудно ми е да обясня откъде съм сигурна, но беше прекалено дълбока, за да е нещо като езеро. — Афродита спря за миг и се замисли. Изведнъж очите ѝ се разшириха. — Спомних си още нещо от това видение. Имаше нещо до водата, което изглеждаше като истински замък на остров. Изглеждаше старинен, може би е било в Европа или пък тук някой милионер си е построил такъв замък.

— Значи си ме видяла да се давя в море, близо до истински замък, на остров, може би в Европа. Видя ли още нещо, което може да ни бъде полезно?

Ами... като изключим факта, че се чувстваше изолирана, искам да кажа, истински самотна, видях и едно мъжко лице. Той беше с теб малко преди да умреш. Някой, когото не бях срещала преди. До днес.

— Какво? Кой е той?

— Старк.

— Той ли ме уби? — Имах чувството, че ще повърна.

— Кой е Старк? — попита Стиви Рей, която държеше нежно ръката ми.

— Новото момче, което току-що беше прехвърлено тук от Чикаго отвърнах аз. — Той ли ме уби? — повторих въпроса си към Афродита.

— Не мисля. Не можех да го разгледам добре, беше тъмно. Но ми се струва, че дори в последната секунда, в която гледаше към него, ти се чувстваше в безопасност. — Тя повдигна вежди. — Изглежда ще се отърсиш от бъркотията с Хийт. Ерик и Лорън.

— Съжалявам за всичко това. Афродита ми разказа какво се е случило — каза Стиви Рей.

Отворих уста, за да им благодаря за съчувствието, и си спомних, че те всъщност не знаеха цялата история. Нямаше ги в училище последните два дни, а по медиите не бяха разпространили новината за смъртта на Лорън. Поех си дълбоко въздух. Предпочитах да продължим разговора за моята смърт, вместо да се налага да казвам това.

— Лорън е мъртъв.

— Какво? Как така?

— Преди два дни. Като професор Нолън. Беше обезглавен, разпънат на кръст и прикован пред входната врата на училището с бележка, съдържаща някакъв цитат от Библията. — Казах всичко това много бързо, защото не исках да усетя в устата си вкуса на тези ужасни думи.

— О, не! — Афродита пребледня и седна на леглото на Стиви Рей.

— Зоуи, това е ужасно! — извика Стиви Рей и ме прегърна силно. — Вие бяхте като Ромео и Жулиета.

— Не! Гласът ми прозвуча много по-рязко и остро, отколкото възнамерявах, затова ѝ се усмихнах. — Не — повторих с по-нормален тон. — Той никога не ме е обичал. Лорън ме използва.

— За секс ли? О, Зоуи, това е много гадно.

— За съжаление не. Въпреки че направих грешката да спя с него. Лорън ме използва, за да ме издаде на Неферет. Тя го е накарала да дойде при мен. Тя беше истинската му любовница.

Намръщих се при спомена за сцената между тях, на която станах свидетел. Присмиваха ми се. Аз му дадох сърцето си, кръвта си, дадох му част от душата си чрез Отпечатъка. А той ми се присмиваше.

— Чакай малко. Я върни назад. Казваш, че Неферет е накарала Лорън да дойде при теб? — попита Афродита. — Защо ще прави това, ако са били любовници?

— Неферет искаше да ме изолира. — Сърцето ми изтръпна, когато парченцата от пъзела започнаха да се нареждат.

— Хм, в това няма никакъв смисъл. Защо ще иска да те изолира и ще праща Лорън да те сваля? — попита Стиви Рей.

— Много е просто — отвърна Афродита. — Зоуи трябваше да се промъква, за да се вижда с Лорън, понеже той е учител, а тя — ученичка. Предполагам, че не е казала за връзката си с него на никого от тримата глупаци. Също така предполагам, че Неферет се е погрижила нашият Ерик да ги види точно в кулминационния момент.

— Хей, аз съм тук. Не е нужно да говориш за мен така, все едно ме няма.

Афродита изсумтя.

— Ако предположенията ми са верни, бих казала, че здравият ти разум те е напуснал.

— Верни са — признах неохотно. — Неферет направи така, че Ерик да ме види с Лорън.

— Да, ето защо беше толкова бесен — каза Афродита.

— Кога? Какво? — попита Стиви Рей.

Въздъгнах.

— Ерик ме видя с Лорън. Откачи. Тогава аз открих, че Лорън всъщност е любовник на Неферет и не се интересува от мен изобщо, въпреки че дори имахме Отпечатък.

— Отпечатък? Мамка му!

— Тогава аз побеснях. Крещях като луда, после срещнах Афродита, Близначките и Деймиън и...

— О, мамка му! И Ерик. Тогава те намерихме да плачеш под дървото — прекъсна ме Афродита.

Въздъгнах отново.

— Да. И Ерик разказа на всички „новината“ за мен и Лорън.

— По най-гадния начин, бих казала — добави Афродита.

— Брей. Трябва да е било наистина много гадно, щом и Афродита го нарече така — каза Стиви Рей.

— Достатъчно злобно беше, че приятелите й да я видят в друга светлина. Това, че е преспала с Лорън, беше като шамар за тях. А после бомбата със „Зоуи е курва“ беше последвана от „Зоуи скри от нас, че Стиви Рей е жива“ И така получавате една разярена групичка, която не би могла да се довери на Зоуи отново.

— Което значи, че Зоуи е останала сама, точно както Неферет беше планирала. — Завърших изречението вместо нея и с безпокойство забелязах колко ми е лесно да говоря за себе си в трето лице.

— Това е вторият начин, по който те видях да умираш — каза Афродита. — Ти беше напълно сама. Нямаше го симпатичното момче, нито който и да било от тримата глупаци. Твоята изолация беше основната картина от това видение.

— Какво причини смъртта ми?

— Тук става още по-объркано. Видях Неферет да те заплашва, но видението напълно се разбърка, когато ти беше атакувана. Може да звучи странно, но в последния момент видях нещо черно да се носи във въздуха около теб.

— Нещо като дух? — Преглътнах тежко.

— Не. Не точно. Ако косата на Неферет беше черна, бих казала, че това е била нейната коса, носеща се около теб със силен вятър. Ти беше сама и много, много уплашена. Искаше да извикаш за помощ, но никой не ти отговори и ти беше толкова ужасена, че замръзна на място и не се защитаваше. Тогава онова нещо, каквото и да е било, преряза гърлото ти и ти отрязва главата. — Афродита потръпна, а после добави: — Която кървеше обилно, в случай че се питаш.

— Афродита! Трябваше ли да навлизаш в такива детайли? — възмути се Стиви Рей и ме прегърна силно.

— Не, няма проблем — казах набързо. — Афродита трябва да ми каже всички подробности, които може да си спомни, както направи за видението с баба и Хийт. Това е единственият начин да го предотвратим. Е, какво още видя за втората ми смърт?

— Само как викаш за помощ, но никой не се отзовава. Всички те игнорираха.

— Тази нощ се изплаших до смърт, когато онова нещо ме нападна. Толкова много, че за миг замръзнах и не знаех какво да направя. — Почувствах как ме побиват тръпки само при спомена за това.

— Възможно ли е Неферет да има нещо общо с това, което ти се е случило преди малко? — попита Стиви Рей.

Вдигнах рамене.

— Не знам. Не можех да видя нищо друго, освен зловеща тъмнина.

— Зловеща тъмнина е точно каквото и аз видях. Колкото и да ми е неприятно да го кажа, трябва да направиш всичко възможно да получиш отново благоразположението на тримата глупаци, защото е много опасно за теб да си без приятели — каза Афродита.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — отвърнах аз.

— Не разбирам защо — каза Стиви Рей. Просто им кажи истината за Неферет, която е направила цялата постановка с Лорън, и че не си можела да им кажеш нищо за мен, понеже Неферет би могла да... — Думите на Стиви Рей увиснаха във въздуха, когато тя осъзна какво казва.

— Да, брилянтна идея! Да им каже, че Неферет е зла кучка, която стои зад цялата работа и си прави армия от неживи починали ученици, и в първия момент, в който някой от тримата глупаци се срещне с нея, всичко ще се прецака. Което значи не просто, че нашата Висша жрица ще разбере какво точно знаем, а може да вземе да направи нещо гадно на милите ни другарчета. — Афродита направи пауза и се потупа по брадичката. — От друга страна, този сценарий не звучи толкова зле.

— Чакай малко! — намеси се Стиви Рей. — Те вече знаят нещо, което така или иначе може да ги постави в опасност. Знаят за мен.

— О, по дяволите! — казах аз.

— Да, мамка му. Съвсем забравих за тази подробност. Чудя се защо Неферет не е прочела това в мозъчетата на приятелите ти и не им

е видяла сметката?

— Прекалено е заета да планира война — отбелязах аз. Когато Афродита и Стиви Рей примигаха неразбиращо срещу мен, си спомних, че смъртта на Лорън не беше единствената новина, която още не бяха научили. — Когато Неферет съобщи за убийството на Лорън, тя обяви война на хората. Не открита война, разбира се. Искане да бъде гадна война в терористичен стил. Боже, толкова е гнусна. Не разбирам как никой не го вижда.

— Колко интересно. Предполагам. Синовете на Еребус ще бъдат едно от оръжията за масово поразяване — каза Афродита. — Така де, като си говорим за хубавата страна на иначе шибаната ситуация.

— Как може да си такъв непукист? — възмути се Стиви Рей и скочи от леглото.

— Ами, първо на първо, не харесвам хората особено — започна Афродита и протегна ръка напред, за да спре тирадата на Стиви Рей. — Да, знам. Аз съм човек. На което бих казала просто майната му. Второ, Зоуи е жива и здрава, така че не съм особено притеснена от въпросната война.

— Афродита, за какво, по дяволите, говориш? — попитах аз.

Тя изсумтя.

— Ти изобщо следиш ли ми мисълта? Във видението ми основната нишка беше за войната между хората и вампирите и онези зловещи създания. Между другото, най-вероятно именно те са те нападнали — любимците на Неферет, за които още не знаем нищо. — Тя замълча, за миг изглеждаше объркана, но после продължи: — Както и да е. Надявам се, че изобщо няма да ни се наложи да научаваме каквото и да било за тях, защото въпросната война започна едва след твоята смърт. Смятам да се придържаме към идеята, че ако внимаваме да те запазим жива, ще предотвратим войната.

Стиви Рей си пое дълбоко дъх.

— Имаш право, Афродита. — После се обърна към мен: — Трябва да те запазим жива, Зоуи. Не само защото те обичаме, а защото трябва да спасиш света.

— О, така ли? Очаква се от мен да спасявам света? — Единственото, което можех да си помисля, беше: А си се страхувах от теста по геометрия. Мамка му.

ШЕСТА ГЛАВА

— Да, от теб се очаква да спасиш света. Но ние ще сме плътно до теб — каза Стиви Рей и се тръшна обратно на леглото.

— Не, глупачке. Аз ще съм плътно до нея, а ти трябва да се разкараш оттук възможно най-бързо, докато не измислим какво да кажем на останалите за теб и нехигиеничните ти приятелчета.

Стиви Рей се намръщи.

— Какво? Приятели? — попитах аз.

— Те минаха през много неща, Афродита. И те уверявам, че къпането и издокарването не са от първостепенна важност, когато си мъртва. Или нежива. Освен това знаеш, че сега са по-добри и използват това, което им донесе.

Момичета, мисля, че трябва малко да забавите топката. Какви приятели... замълчах, защото осъзнах за кого говорят. — Стиви Рей, само не ми казвай, че все още се движиш с онези отвратителни същества от тунелите.

— Зоуи, ти не разбираш.

— Това в превод означава „Да, Зоуи, аз все още се движа с онези отпадъци“ отвърна Афродита, имитирайки акцента на Стиви Рей.

— Престани! — казах аз на Афродита, а после се обърнах към Стиви Рей: — Не, не разбирам. Обясни ми.

Стиви Рей си пое дълбоко дъх.

— Ами, явно това и тя посочи червената си татуировка означава, че трябва да стоя близо до останалите новаци с червени татуировки, за да им помогна да минат през Промяната.

— Останалите също имат червени татуировки като твоята?

Тя вдигна рамене и изглежда й стана неудобно.

— Ами... нещо подобно. Аз съм единствената със запълнен полумесец, което предполагам означава, че съм минала през Промяната. Те преди бяха със сини полумесеци, а сега са с червени. Явно все още са новаци. Просто са... друг вид новаци.

Олеле! Останах безмълвна и се опитах да смеля информацията, която току-що получих. Беше поразително, че има цял различен вид новаци, което естествено означаваше, че има и различен вид вампири. За миг това ме въодушеви. И какво, ако всички, които не минават през Промяната и умират, всъщност се превръщат в нов вид новаци? Най-малкото поне не умират окончателно.

После си спомних колко отвратителни бяха онези същества. Те убиваха хора. Тръпки ме побиха. За малко да убият Хийт. Аз бях единственото нещо, което го спаси. Дори щяха да убият и мен, ако не бях използвала силата си да управлявам елементите.

Спомних си също и червените пламъчета в очите на Стиви Рей, които бях видяла тогава, както и злобата, която изглеждаше толкова не на място върху лицето ѝ.

— Но Стиви Рей, онези същества бяха ужасни!

Афродита изсумтя.

— Те все още са ужасни и живеят на отвратително място. И да, все още са така груби.

— Но не са така извън контрол, както бяха преди. Не са и нормални все пак каза Стиви Рей.

— Те са едни противни боклуци, ето това са — заяви Афродита.

— Да, някои от тях имат проблеми и не са точно най-приятните същества в историята, но какво от това?

— Просто казвам, че ще е по-лесно да решим какво да правим с теб, ако ти си единствената, която може да се оправи с тях.

— Аз невинаги избирам най-лесния път. Не ми пука какво трябва да правим. Няма да оставя Неферет да ги използва, както си иска — заяви решително Стиви Рей.

И след тези думи ми прищрака. Потръпнах от ужас, когато вътрешното чувство ми подсказа, че предположението ми е вярно.

— О, Боже! Затова Неферет е правила така, че починалите ученици да се превръщат в неживи. Искала е да ги използва във войната си срещу хората!

— Но, Зи, неживите съществуват от доста отдавна, а учителите Нолън и Лорън бяха убити едва преди няколко дни. Неферет едва сега е решила да предприеме войната — напомни ми Стиви Рей.

Не казах нищо. Не можех. Това, което си мислех, беше прекалено ужасно, за да го изрека на глас. Беше ме страх, че думите ще се

превърнат в оръжия и ако ги възпроизведа, те ще ни унищожат.

— Какво има? — попита ме Афродита, която ме наблюдаваше внимателно.

— Нищо — отвърнах аз. Някак разместих думите в ума си, че да придобият по-приемлива форма. — Просто всичко това ме кара да си мисля, че Неферет отдавна се е надявала да изникне повод, за да обяви война на хората. Дори не бих се изненадала, ако е създала неживите, за да са нещо като частната ѝ армия. Видях я с Елиът малко след като се предполагаше, че е умрял. Отвратително беше какъв контрол имаше тя върху него. — Потръпнах, като си спомних ясно как Неферет заповядваше на Елиът и как той ѝ се покланяше и коленичеше пред нея. После тя му предложи да пие от кръвта ѝ и това изглеждаше някак сексуално. Беше изключително отблъскващо да го наблюдавам.

— Точно затова трябва да се върна при тях — каза Стиви Рей. — Имат нужда да се грижа за тях и да им покажа, че и те могат да се променят като мен. Когато Неферет разбере за променените им белези, тя ще се опита да си върне контрола върху тях и да ги направи... да кажем, недружелюбни. А аз съм сигурна, че те могат да станат нормални, както и аз станах.

— А какво ще кажеш за онези, които никога не са били нормални. Сещаш ли се за онзи Елиът? Беше пълен идиот приживе и сигурно още е такъв. Най-вероятно няма да стане нещо по-добро от него, дори да мине през червената Промяна или каквото е там. — Афродита въздъхна многострадално, когато Стиви Рей ѝ се намръщи. — Мисълта ми е, че те не бяха цвете за мирисане и без това. Може би няма какво толкова да им спасяваш.

— Афродита, не си ти човекът, който ще преценява кой заслужава да бъде спасен и кой не. Аз може да съм била съвсем нормална, преди да умра, но ето, че сега не съм — каза Стиви Рей. — А дори се водя за спасена.

— Никс — обадох се аз и двете едновременно се обърнаха към мен. — Никс ще прецени кой заслужава да се спаси и кой не. Не аз, не Стиви Рей и не ти, Афродита.

— Предполагам, че съм забравила за Никс — отвърна тя и обърна лицето си, за да скрие болката, която можехме да прочетем в очите ѝ. — Явно богинята няма желание да си има вземане-даване с човешкия ми вариант.

— Това не е вярно! — възразих аз. — Никс не ти е обърнала гръб, Афродита. Ако беше така, щеше да отнеме и виденията ти, след като е отнела белега ти.

Докато казвах това, ме обзе чувството, че съм налучкала истината. Афродита беше голяма досадница, но поради някаква причина Никс държеше на нея.

Очите на Афродита срещнаха моите.

— Това предполагаш ли го или го знаеш!

— Знам го. — Не отмествах поглед от нея.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се.

— Е, това е чудесно, Афродита, но би трябвало да имаш предвид, че и ти не си напълно нормален човек — каза Стиви Рей.

— Но съм привлекателна, къпя се редовно и не се завирам в гнусни, стари тунели, нито ръмжа и се зъбя на посетителите.

— Което ми напомня да те питам защо си ходила в тунелите, Афродита? — попитах аз.

Тя завъртя очи.

— Защото госпожица Кънтри реши да ме преследва.

— Ами ти беше откачила, когато белегът ти изчезна, и за разлика от някои хора аз не съм кучка. А и някак си ми се струваше, че вината да загубиш белега си с моя, и това ми се стори най-правилното нещо, което да направя.

— Ти ме ухапа, глупачке — каза Афродита. — Естествено, че вината е твоя.

— Вече ти се извиних за това.

— Момичета, може ли просто да се придържаме към темата?

— Добре. Слязох в скапаните тунели, защото твоята глупава най-добра приятелка щеше да изгори като факла, ако ни беше застигнала дневната светлина.

— Но защо останахте там два дни?

Афродита ме погледна неохотно.

— Толкова време ми отне да реша дали да се върна обратно или не. Освен това трябваше да помогна на Стиви Рей да купи някои неща за тунелите и изродите там долу. Дори аз не можех просто да си тръгна и да ги нарежа.

— Не сме свикнали да имаме посетители — каза Стиви Рей.

— Имаш предвид различни от хората, които приятелчетата ти обичат да си похапват? — заяде се Афродита.

— Стиви Рей, не можеш да допускаш да ядат хора! Дори и бездомници — добавих аз.

— Вече не ги оставям да ядат хора, а правя всичко възможно да приведа тунелите в ред — защити се тя.

Твърде добре си спомнях колко зловещи са тези мрачни тунели.

— Стиви Рей, няма ли друго място, на което да можете да живеете?

— Не! — извика тя рязко, а после ми се усмихна извинително. — Виж, просто да сме под земята ни изглежда правилно. И на мен, и на тях. Искаме да сме вътре в самата Земя. — Хвърли поглед към Афродита, която бърчеше нос и правеше гримаси на погнуса. — Да, знам, че това не е нормално, но вече ти казах, ние не сме нормални!

О, Стиви Рей. Напълно съм съгласна с теб за това, че няма нищо лошо да не сте нормални. Искам да кажа, тя ме погледни мен. — Посочих с ръка татуировките си, които по принцип не бяха нещо нормално. — Аз съм самата ненормалност, но може би ти трябва да ми обясниш какво имаш предвид под това, че не сте нормални.

— Да, не би било зле — каза Афродита.

— Добре, ще пробвам. Макар че не съм сигурна дали вече знам всичко за себе си. Минах през тази особена промяна едва преди два дни, но имам някои способности, които не смятам за нормални дори за възрастни вампири.

— Например? — подканих я аз, защото тя просто си седеше прехапала устни.

— Ами например катеренето, как се превръщам в част от камъните. Но може и да съм го направила благодарение на дарбата си за елемента Земя.

Кимнах и се замислих над това.

— Звучи логично. Аз открих, че мога да призовавам елементите и да правя много странни неща — да изчезвам, да се превръщам в мъгла или вятър и какво ли не.

Стиви Рей се въодушеви.

— О, да! Спомням си, че онзи път беше практически невидима.

— Да. Така че явно не е особено ненормално да имаш тази способност. Може би всички вампири с дарба за някой елемент могат

да правят такива неща.

— Ама че гадост! Вие двете сте получили всички готини способности, а за мен е най-гадното скапаните видения! — извика Афродита.

— Може би защото ти самата си скапана — отвърна й мило Стиви Рей.

— Какво друго? — попитах аз нетърпеливо, надявайки се те да не се отплеснат отново.

— Ще изгоря, ако се покажа на слънце.

— Сигурна ли си? Вече знаех, че слънцето беше проблем за нея преди.

— Сигурна е — намеси се Афродита. — Нали ти казах, че затова се наложи да се заврем в онези тунели толкова бързо. Слънцето изгряваше, а бяхме още в центъра. Стиви Рей направо откачи.

— Знаех, че нещо лошо ще се случи, ако остана над земята. Така че не точно откачих, просто бях сериозно притеснена.

— Имах предвид, че откачи, когато малко слънчева светлина докосна ръката ти. Афродита посочи към дясната ръка на Стиви Рей.

— Виж сама, Зи.

Стиви Рей с неохота протегна ръката си и дръпна ръкава на ризата си. Малко над лакътя й имаше червено петно, като изгорено от силно слънце.

— Това не изглежда толкова зле. Малко плажно масло, тъмни очила и шапка и би трябвало всичко да е наред.

— О, не — възрази Афродита. — Трябваше да го видиш, преди да пие кръв. Ръката й изглеждала ужасно. Пиенето на кръв го превърна от суперотвратителна рана, в леко слънчево изгаряне, но кой знае дали нещо ще може да се направи, ако цялото й тяло бъде изложено на слънце.

— Стиви Рей, миличка. Не искам да звуча обвинително или нещо такова, но не си изяла някой бездомник, нали?

Тя поклати глава толкова рязко, че къдриците й се разлюляха.

— Не. По пътя за тунелите минахме през „Червения кръст“ и взехме назаем няколко банки с кръв.

— Назаем означава, че ще ги върнеш — обясни Афродита. — А освен ако не станеш първият в историята вампир, страдащ от булимия, не вярвам да ги върнеш. Тя се ухили самодоволно на Стиви Рей. —

Така че на практика ги открадна. Което показва една нова твоя способност, която имах възможност да наблюдавам. Повече от веднъж всъщност. И да, беше много объркващо. Тя е изродски добра в контрола над човешките умове. И забележете, че коренът на прилагателното, което използвах, е изрод.

— Свърши ли? — попита Стиви Рей.

— Не точно, но ти можеш да продължиш.

Стиви Рей й се намръщи, а после ми обясни.

— Афродита е права. Някак си мога да контролирам умовете на хората и да ги карам да правят разни неща.

— Неща?

Тя вдигна рамене.

— Неща, като например да дойдат при мен, да забравят, че са ме виждали. Не съм сигурна какво още. Нещо такова можех още преди да се Променя, но това беше нищожно, в сравнение с нещата, които сега мога. Не обичам да го правя. Изглежда ми някак си... де да знам, гадно.

Афродита изсумтя.

— Добре, какво друго? Все още ли е необходимо да бъдеш поканена в нечий дом, за да влезеш? — А после сама си отговорих: — Чакай, това май вече не е така. Тук не съм те поканила, а ето, че влезе без проблем. Не че не бих те поканила, определено щях да го направя, ако се беше наложило — добавих набързо.

— Не съм сигурна за това. Например в „Червения кръст“ си влизам директно.

— Искаш да кажеш, че влизаш директно, след като внушиш на служителката, че трябва да ти отвори вратата — каза Афродита.

Стиви Рей се изчерви.

— Не съм я наранила или нещо подобно, а и тя няма да ме помни.

— Но тя не те е поканила, нали? — попитах аз.

— Не, но сградите на „Червения кръст“ са публични места и ми се струва, че е различно. А освен това не мисля, че беше необходимо да ме каниш тук, Зи. Все пак аз тук живеях, не помниш ли?

Усмигнах й се.

— Помня, разбира се.

— Ако вие двете започнете да си държите ръцете и да пеете в хор „Прегърни ме“, искам да ви предупредя, че ще ми се догади.

— Не можеш ли да използваш малко от уменията си за контрол над човешките умове, за да я накараш да престане веднъж завинаги да дрънка глупости?

— Не, вече опитах. Има нещо в ума ѝ, което не мога да преодоля.

— Сигурно е моята свръх интелигентност — заяви Афродита.

— По-скоро е нещо, свързано с твоята супердосадност — отвърнах аз. — Продължавай, Стиви Рей.

— Ами, нека да видим какво още. — Тя се замисли за няколко секунди и после добави: — По-силна съм, отколкото бях преди.

— Обикновено възрастните вампири са много силни — казах аз. А после си спомних, че тя много често трябваше да пие кръв. — Все още ли трябва да пиеш кръв?

— Да, но ако не го правя, не мисля, че ще полудея така, както ставаше преди. Няма да ми е приятно да карам без нея, но няма да се превърна в чудовище.

— Но не е напълно сигурна — отбеляза Афродита.

— Мразя да се съгласявам с нея, но е права — рече Стиви Рей. — Има много неща, които още не знам за съществуването, което съм сега, и това малко ме плаши.

— Не се тревожи. Имаме достатъчно време да се справим с всичко това.

Стиви Рей се усмихна и вдигна рамене.

— Е, ще ви се наложи да се справяте сами, защото аз трябва да тръгвам.

Останах като гръмната от изненада, а тя просто стана и тръгна към прозореца.

— Почакай! Имаме още толкова много неща да си кажем. А с това съобщение за край на зимната ваканция, тук ще е претъпкано с ученици. Да не споменавам, че „Синовете на Еребус“ са навсякъде и охраняват, така че ще е много трудно да дойдеш пак, без да те види никой, както и за мен да изляза. Не знам кога ще се срещнем пак. — Усещах, че не ми достига дъх.

— Не се тревожи, Зи. Аз все още пазя телефона, който ми даде. Просто се обади и ще се промъкна по всяко време някъде тук.

— Имаш предвид по всяко време, с изключение на деня — каза Афродита и ми помогна да отворим прозореца.

— Да, това имам предвид. Стиви Рей погледна към Афродита. — Знаеш, че можеш да дойдеш при мен, ако не ти се стои тук да се преструваш.

Примигах с изненада. Тя не можеше да търпи Афродита, но ето че ѝ предлагаше да я приюти, и то с любезен тон, което много ми напомняше на старата Стиви Рей, каквато я познавах и обичах. Почувствах се ужасно, задето някъде в задънените кътчета на съзнанието си се опасявах, че тя все още може да е онова нечовешко създание.

— Наистина, можеш да дойдеш с мен — повтори Стиви Рей. След като Афродита не отговори, тя добави нещо, което ми прозвуча безкрайно странно. — Аз знам какво е да се преструваш. В тунелите няма да ти се налага да го правиш.

Очаквах Афродита да изсумти ядосано и да каже нещо обидно за липсата на хигиена, но тя ме изненада дори още повече от Стиви Рей.

— Длъжна съм да остана тук и да се преструвам, че още съм ученичка. Не мога да изоставя Зоуи, а тримата глупаци не могат да свършат работа и за две стотинки. Но все пак ти благодаря, Стиви Рей.

Усмихнах се на Афродита:

— Виждаш ли, можеш да си мила, когато се постараш.

— Не съм мила. Практична съм. Не искам да живея в свят, в който се води война. Представи си всички да търчат наоколо и да се убиват. Как можеш да си поддържаш косата и маникюра в такива условия?

— Афродита, да си мила не е непременно лошо.

— Чао, Зи. Ще се видим скоро, обещавам! — каза ми Стиви Рей и ме прегърна.

Аз отвърнах на прегръдката и бях много щастлива, че тя изглежда, мирише и звучи като предишната Стиви Рей.

— Добре, но ми се иска да не се налага да си тръгваш.

— Всичко ще е наред, ще видиш. Всички заедно ще се погрижим за това.

И тя изпълзя през прозореца. Наблюдавах я как се спуска по стената. Изглеждаше някак зловещо, а в един момент изчезна. Всъщност ако не знаех, че е там, изобщо нямаше да я видя.

— Изглежда като някой от онези гущери, които си сменят цвета, за да паснат на околната обстановка каза Афродита.

— Хамелеон. Така се нарича!

— Сигурна ли си? Гекон, това е нощен гущер, ми звучи много по-стивирейски.

— Сигурна съм. Не бъди такъв многознайко и ми помогни да затворя прозореца.

След като затворихме и дръпнахме плътно пердетата, въздъхнах тежко и поклатих глава.

— А сега какво ще правим? — казах аз по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Афродита започна да рови в елегантната малка чантичка, която носеше на рамо.

Не знам за теб, но аз мисля да взема отново да си нарисувам полумесец с молива за очи. Можеш ли да повярваш, че намерих тези сенки в „Таргет“? — Тя вдигна рамене. — Сякаш някой от лишените им от вкус за модата клиенти би могъл да ги оцени. Както и да е, мисля да си нарисувам белега и после да ида на глупавата среща, която Неферет е организирала.

— Имах предвид какво ще правим с всички тези работи на живот и смърт, които ни очакват.

— Откъде, по дяволите, да знам? Не съм го искала. Не съм искала нищо от това да се случва. Искам всичко да бъде както си беше, преди да се появиш тук и да започнат проблемите. Искам пак да съм популярна и да имам власт. Искам пак да излизам с най-готиното момче в училището. Сега нямам нищо от това. На всичкото отгоре съм човек, който има зловещи видения и не знам как да се оправя с всичко това.

В първия момент не казах нищо, защото се замислих, че наистина аз съм причината за голяма част от проблемите на Афродита. Заради мен тя загуби властта, популярността и приятеля си. Когато най-после заговорих, с изненада се чух да казвам точно това, което беше на ума ми:

— Би трябвало да ме мразиш.

Тя се загледа в мен продължително.

— Мразех те. Но сега вече мразя предимно себе си.

— Недей.

— И защо, по дяволите, да не се мразя? И без това всички останали ме мразят.

Думите ѝ прозвучаха остро, остро и злобно, но очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Спомняш ли си онази злобна реплика, която ми каза отдавна, докато мислеше, че съм перфектна?

Устните ѝ леко се разтеглиха в едва доловима усмивка.

— Ще трябва да ми припомниш. Казвала съм ти доста злобни неща.

— Онзи път каза, че властта променя хората и ги кара да правят грешки.

— О, да. И сега ми се връща. Казах, че властта променя хората, но имах предвид по-скоро хората около теб.

— Е, беше права и за мен, и за тях. Едва сега го разбирам. Разбирам и много от глупавите неща, които ти направи. — Усмихнах се и добавих: — Е, не всичките, но голяма част от тях. А сега аз направих своята серия от глупости и се опасявам, че тя дори не е приключила. Колкото и депресиращо да звучи.

— Депресиращо, но вярно. О, и между другото, докато си говорим за властта, която променя хората, не го забравяй, когато се разправяш със Стиви Рей.

— Какво имаш предвид?

— Точно каквото казах. Тя се е променила.

— Ще трябва да си малко по-конкретна — казах аз и усетих как коремът ме заболява.

— Не се прави, че не забеляза нищо странно покрай нея.

— Тя мина през много неща — опитах се да я оправдая аз.

— И аз това казвам. Минала е през много неща и те са я променили.

— Никога не си харесвала Стиви Рей, така че не очаквам ей така изведнъж да започнеш да се разбираш с нея. Но не съм съгласна да слушам глупости по неин адрес. Особено след като ти предложи да отидеш при нея, за да не се налага да оставаш тук и да се преструваш, че си нещо, което не си.

Наистина ужасно се ядосах, но не съм сигурна дали беше, защото Афродита говореше злобни гадости по адрес на Стиви Рей, или точно защото казваше истината, която се страхувах да приема.

— А не ти ли е минавало през ума, че може да ме е поканила, защото не иска да прекарвам много време с теб?

— Това е глупаво. Защо да ѝ пука? Тя ми е приятелка, не гадже.

— Защото знае, че видях истината за нея и мога да ти я кажа. Истината е, че тя не е това, което беше, преди да умре. Не съм сигурна в какво точно се е превърнала сега, но не мисля, че и тя самата знае. Определено не е добрата стара Стиви Рей.

— Знам, че не е точно каквато беше. А и как иначе? Нали умря, Афродита! В ръцете ми. Спомняш ли си? А аз съм достатъчно добра приятелка, за да не ѝ обърна гръб само защото е минала през нещо, което наистина я е променило.

Доста дълго време Афродита просто стоеше и ме гледаше, без да казва нищо. Толкова дълго, че стомахът ме заболя отново. Накрая вдигна рамене.

Добре. Вярвай в каквото си искаш. Надявам се да си права.

— Права съм и не искам да говорим за това повече — казах аз и усетих, че треперя.

— Добре. Повече няма да говоря за това.

— Чудесно. Тогава си нарисуй белега и да ходим на срещата.

— Заедно ли?

— Да.

И не ти пука, че всички ще разберат, че не се мразим?

— Ами, честно казано, мисля си следното. Всички, особено приятелите ми, така или иначе си мислят доста неприятни неща за възможността аз и ти внезапно да сме станали приятелки.

Очите на Афродита се разшириха:

— Което ще държи малките им мозъчета далеч от мисълта за Стиви Рей.

— Приятелите ми нямат малки мозъчета.

— Както и да е.

— Но да, Деймиън и Близначките ще са заети да мислят лоши неща по твой адрес, което ще е безопасно, ако случайно Неферет реши да ги „преслуша“

— Звучи ми като добро начало на плана — каза тя.

— За съжаление само това имам от целия план.

— Е, все пак ти си твърде последователна в практиката си да не знаеш какво правиш.

— Колкото и ти да не гледаш на нещата откъм хубавата им страна.

— На твоите услуги — усмихна се Афродита.

Когато тя приключи с рисуването на белега, се отправихме към вратата. Точно преди да отворя, се обърнах към нея:

— И аз не те мразя. Даже всъщност ми се издигах в очите.

Афродита само изсумтя и отвърна:

— Ето, това имам предвид, като казвам, че си последователна в практиката си да не знаеш какво правиш.

Засмях се, а когато отворих вратата, налетях право на Деймиън, Джак и Близначките.

СЕДМА ГЛАВА

— Трябва да говорим с теб, Зи — каза Деймиън.

— Радваме се, че тя тъкмо си тръгва — отбеляза Шоуни по адрес на Афродита.

— Да, и най-добре се постарай вратата да не те цапардоса по кльощавия задник, като излизаш — добави Ерин.

Видях болка в очите на Афродита.

— Добре, тръгвам си.

— Афродита, никъде няма да ходиш. — Изчаках известно време, през което Близначките изсумтяха раздражено, след което продължих: — Никс присъства силно в живота на Афродита. Доверявате ли се на Никс? Погледнах в очите всеки един от тях.

— Да, разбира се. — Единствено Деймиън ми отговори.

— Тогава ще трябва да приемете и Афродита като една от нас.

Настъпи мълчание и Деймиън, Близначките и Джак се спогледаха. Най-сетне Деймиън каза:

— Предполагам, че трябва да приемем Афродита като специална за Никс, но истината е, че никой от нас не ѝ се доверява.

— Аз ѝ се доверявам — казах. — Е, може би не ѝ се доверявах точно на сто процента, но Никс ми помагаше чрез нея.

— Каква ирония, понеже ние с теб имаме малки проблеми с доверието — припомни ми Шоуни.

— Тримата глупаци, много сте зле — включи се Афродита. — В първия момент възкликвате „О, да, вярваме на Никс“, а после обяснявате как нямате доверие на Зоуи. Зоуи е избраната. Никой новак или вампир в историята не е имал толкова дарби, дадени лично от Никс. Замислете се малко, а?

— Тя има право — смънка Деймиън.

— О, нима? Ето и една гореща новина за тримата глупаци. Последното ми видение е свързано със смъртта на Зоуи, след което в света настъпва тотален хаос. И познайте кой беше отговорен за това?

— Тя замълча и огледа всеки един от тях. — Вие. Зоуи беше убита, защото вие до един ѝ обърнахте гръб.

— Тя е имала видение, в което умираш? — попита ме Деймиън. Лицето му изведнъж пребледня.

— Даже две. Но виденията са били доста объркани. Видяла ги е от моята гледна точка, което е било доста гадно. Както и да е, просто трябва да стоя настрана от вода и... — Замълчах точно преди да кажа „Неферет“.

За щастие Афродита се намеси:

— Тя трябва да стои настрана от вода и не трябва да бъде оставяна сама. Което значи, че е най-добре да се прегърнете и да се сдобрите. Но все пак почакайте, за да не гледам, защото определено ще ми се догади.

— Ти много ни обиди, Зи — каза Шоуни. Изглеждаше пребледняла почти колкото Деймиън.

— Но все пак не искаме да умреш — допълни Ерин, която също изглеждаше много потисната.

— А аз просто ще умра, ако ти умреш — изсумтя Джак и хвана ръката на Деймиън.

— В такъв случай ще трябва да преодолеете нараненото си его и да станете пак гъсти като дупе и гащи — каза Афродита.

— А ти откога си толкова загрижена за Зоуи — попита Деймиън.

— Откакто работя за Никс, а не за себе си. А на Никс ѝ пука за Зоуи, следователно и на мен ми пука. А вие се предполага да сте ѝ приятели, само дето една-две тайни и някое и друго недоразумение са ви достатъчни, за да ѝ обърнете гръб. — Афродита ги погледна и изсумтя. — Зоуи, с такива приятели се радвай, че не сме врагове.

Деймиън поклати глава, но изглеждаше по-скоро наранен, отколкото ядосан.

— Това, което ме обърква в тази ситуация, е, че ти определено споделяш с нея неща, които не споделяш с нас.

— О, моля ти се! Не се бутай пред мен, тоест където не ти е мястото. Очевидно е защо може да каже на мен каквото и да било. *Вампирите не могат да четат мислите ми.*

Деймиън примига изненадано. А после изведнъж очите му се разшириха.

Не могат да четат и твоите мисли, нали? — попита ме той.

— Да, не могат — отвърнах аз.

— О, мамка му! — извика Шоуни. — Искаш да кажеш, че да споделиш с нас е все едно си казала на всички.

— Не може да е толкова лесно за вампирите да четат мислите на учениците, Зи — каза Ерин. — Ако беше така, страшно много ученици щяха да са сериозно загазили.

— Чакай малко, те проверяват предимно неща като напускане на училището и други подобни. — Деймиън говореше бавно, сякаш свързваше две и две в реално време. — Те не се интересуват от нарушаването на някои дребни правила или обичайните тийнейджърски проблеми, така че едва ли слухтят непрекъснато.

— Но какво би станало, ако си мислят, че се е случило нещо повече от просто едно-две нарушени правила? И ако знаят точно кои ученици биха могли да знаят нещо по въпроса — казах аз.

Ще се постараят да прочетат мислите на конкретно тази група ученици — каза Деймиън. — Ти определено не можеш да споделиш с нас нищо тайно.

— По дяволите! — изруга Шоуни.

— Определено е много гадно — допълни Ерин.

— Отне ви твърде много време да загреете — отбеляза Афродита.

Деймиън не й обърна внимание.

— Има нещо свързано със Стиви Рей, така ли? — попита той.

Кимнах.

— Хей, като си говорим за това... започна Шоуни.

— ... какво се случи с нея? — довърши Ерин.

— Нищо лошо не й се е случило. Намери ме, аз се успокоих, след като си върнах белега обратно, и после се върнах тук.

— А тя къде отиде? — попита Деймиън.

— Да не съм бавачка? Откъде мога да знам къде е тъпата ви приятелка? Всичко, което каза, е, че трябвало да тръгва, защото имала проблеми. Все едно е голяма изненада.

— Ще си имаш проблеми с юмрука ми в лицето си, ако не спреш да говориш глупости за Стиви Рей — извика Шоуни.

— Аз ще й държа кльощавия задник, за да не ти избяга — каза Ерин.

— Вие да нямате един общ мозък?

— О, мамка му! Достатъчно! — извиках аз. — Може да ме убият. Поне по два начина. Нещо странно и призрачно ме нападна днес и много се притеснявам. Не съм сигурна какво става със Стиви Рей, а Неферет е свикала среща на съвета, най-вероятно за да изложи плановите си за шибаната война — война, която е голяма грешка. А вие не можеше да спрете да се карате! Заболя ме главата от вас!

— Най-добре я послушайте. Преброих две псувни и една почти обидна дума в тази малка реч. Според мен работата е сериозна — каза Афродита.

Забелязах как Близначките се подсмихнаха. Боже, защо нежеланието ми да използвам нецензурен език е такава смешка?

— Добре, ще се постареем да се стегнем — каза Деймиън.

— Заради Зоуи — допълни Джак и ми се усмихна мило.

— Заради Зоуи — повториха в един глас и Близначките.

Сърцето ми трепна, когато погледнах приятелите си. Гърбът ми беше защитен. Без значение какво ме чакаше, те щяха да ме подкрепят.

— Благодаря ви — казах аз и примигах, за да не се разплача.

— Да се прегърнем — предложи Джак.

— О, по дяволите! — ужаси се Афродита.

— Признавам, че не можем да не се съгласим с нея — каза Ерин.

— Да, време е да тръгваме.

— О, Деймиън, ние също трябва да тръгваме. Казахме на Старк, че ще минем да го видим, за да се уверим, че се е настанил и всичко е наред — напомни Джак.

— Да, вярно — каза Деймиън. — Чао, Зи. Ще се видим скоро.

И четиримата излязоха от стаята. Казаха ми „чао“ и тръгнаха по стълбите към залата, като се заговориха за Старк и колко бил готин.

— Е, приятелите ми не са чак толкова лоши, нали?

Афродита ме погледна насмешливо:

— Приятелите ти са тъпаци.

Аз се ухилих и я бутнах с рамо.

— Това прави и теб тъпачка.

— Точно от това се опасявах. Като заговорихме за мен, трябва да дойдеш в стаята ми. Има нещо, с което трябва да ми помогнеш, преди да отидем на съвета.

Вдигнах рамене.

— Добре, нямам нищо против. — Чувствах се доста добре. Сдобрих се с приятелите си и всичко ми изглеждаше доста по-оптимистично.

— Хей — казах аз, докато слизахме към стаята на Афродита. — Забеляза ли, че Близначките се държаха мило с теб, преди да си тръгнат?

— Те са в такава симбиоза, че се надявам скоро някой научен екип да ги вземе и да направи експерименти с тях.

— С подобно поведение изобщо не ми помагаш.

— Не може ли просто да се концентрираме над важните неща?

— Като например?

— Аз, разбира се. И това, за което трябва да ми помогнеш.

Афродита отвори врата и се озовахме в нещо, което мислено нарекох нейния дворец. Искам да кажа, че изглеждаше като извадено от сериала „Клюкарки“

— Афродита, някога някой казвал ли ти е, че имаш разстройство на личността?

— Да, няколко надценени психиатри. Все едно ми пука.

Тя влезе навътре и отвори вратата на ръчно изрисувания (вероятно с антикварна стойност и съответно много скъп) шкаф, който стоеше пред ръчно гравирано (определено старовремско и без съмнение ужасно скъпо) легло с балдахин. Докато търсеше в шкафа, тя отново заговори:

— О, и между другото, трябва да намериш начин на съвета да изкопчиш разрешение за себе си, за мен, както и за... неприятно ми е да го кажа, но и за тримата глупаци, да можем да излизаме извън училището.

— Какво?

Афродита въздъхна и се обърна към мен.

— Би ли ми следила мисълта, ако не те затруднява? Трябва да излизаме, за да можем да разберем какво, по дяволите, става със Стиви Рей и гнусните й приятелчета.

— Вече ти казах, че няма да ти позволя да говориш нищо лошо по адрес на Стиви Рей. Нищо не става с нея.

— Това подлежи на обсъждане, но щом отказваш да говориш за нея в момента, нека тогава да кажем, че се отнася за изродите, с които се движи. Какво ще стане, ако се окажеш права и Неферет иска да ги

използва за своя лична армия срещу хората? Не че особено харесвам хората, но пък не понасям и войните. Така че според мен трябва да се погрижиш за това.

— Аз? Защо аз? И защо трябва да намирам начин всички да излизаме извън училището?

— Защото ти си новакът супергерой. Аз съм красавицата, а тримата глупаци са твоите любимци.

— Чудесно.

— Е, не се притеснявай особено, ще измислиш нещо. Винаги успяваш.

Примигах от изненада.

— Вярата ти в мен е потресаваща.

— Не се шегувах. — А и тя изглеждаше така, сякаш го казва сериозно.

— А не би трябвало. — Тя се обърна и продължи да рови в шкафа. — Но аз знам по-добре от всеки друг с колко много способности те е дарила Никс, колко си силна и т.н. Така, че ще измислиш нещо. Ох, най-накрая. Боже, трябва да ни сложат прислужници. Никога нищо не мога да открия.

Афродита извади от шкафа една зелена свещ, една красива зелена кристална чаша и запалка.

— Трябвам ти, за да разбереш нещо за тази свещ?

— Не, умнице. Понякога наистина се чудя на изборите, които Никс взема. Тя ми връчи малката златна запалка. — Трябваш ми, за да разбера дали все още имам дарба за елемента Земя.

ОСМА ГЛАВА

Погледнах първо зелената свещ, а после Афродита. Лицето ѝ беше преbledняло, а устните ѝ бяха стиснати в тънка линийка.

— Не си ли се опитвала да призовеш Земята, откакто белегът ти изчезна? — попитах я внимателно.

Тя поклати глава и продължи да гледа така, сякаш стомахът ѝ боли.

— Ами добре, да ти помогна да проверим това. Ще направя магически кръг.

— И аз това имах предвид. — Афродита едва си поемаше дъх. — Нека да започваме. — Тя застана до стената и стисна здраво зелената свещ. — Това е север.

— Добре. — Застанах пред нея с решителна крачка. Обърнах се на изток, затворих очи и се концентрирах. — Той изпълва дробовете ни и ни дава живот. Призовавам Въздуха в своя кръг. — Нямах жълта свещ, която да представлява Въздуха. Деймиън, с неговата дарба за този елемент, също не беше с нас, но аз веднага усетих отклик и нежен бриз задуха към мен.

Отворих очи и започнах бавно да се въртя надясно, като се движех по часовниковата стрелка. Спрях, когато застанах с лице на юг.

— Той ни сгрява и ни носи топлина и сигурност. Призовавам Огъня в своя кръг.

Усмихнах се, когато вятърът около мен стана топъл и се изпълни с присъствието на втория призован елемент.

Отново се завъртях надясно и се обърнах с лице на запад.

— Тя ни пречиства и утолява. Призовавам Водата в своя кръг.

В този момент почувствах движението на невидими вълни под краката си. Усмихнах се и се обърнах с лице към Афродита.

— Готова ли си? — попитах аз.

Тя кимна, затвори очи и вдигна зелената свещ, която представляваше Земята.

— Тя ни подкрепя и обгражда. Призовавам Земята в своя кръг.

Взех запалката и я поднесох към свещта.

— Ох, мамка му! — извика Афродита и изпусна свещта. Когато вдигна очи от падналата в краката си свещ, те бяха пълни със сълзи. — Загубила съм я! — Гласът ѝ беше почти шепот, сълзи се стичаха по бузите ѝ. — Никс ми е отнела дарбата. Знаех, че ще го направи. Аз не бях достатъчно добра, за да ми даде дарба към толкова силен елемент като Земята.

— Не вярвам, че това е причината — казах аз.

— Но ти го видя с очите си. Аз вече нямам дарба. Никс не иска да представлявам Земята повече — подсмърчаше тя.

— Нямам предвид, че все още имаш дарба. Искях да кажа, че едва ли Никс ти я отнела, защото не си достойна.

— Е, явно не съм. — Афродита беше съсипана.

— Не, просто не го вярвам. Ето, ще ти го докажа. Отстъпих крачка назад. Този път без свещта на Афродита.

— Тя ни подкрепя и обгражда. Призовавам Земята в своя кръг.

Миризмата на пролетна поляна веднага ме изпълни. Опитвах се да игнорирам факта, че от действията ми Афродита плачеше все по-силно, и застанах в центъра на кръга, където призовах последния елемент.

— Това сме ние, преди да се родим и към него се завръщаме след смъртта си. Призовавам духа в моя кръг.

Душата ми запя, когато петият елемент откликна. Придържах се към силата, която винаги ме изпълваше щом призова елементите, и вдигнах ръце над главата си. Гледах право нагоре, но виждах не тавана на стаята, а си представях, че се нося през кадифения мрак право към всеобхватното небе. И се помолих. Не както майка ми и скапаният ѝ съпруг се молят, изпълнени с фалшиво примирение и с много амин за разкрасяване на молитвата. Аз не променях личността си, докато се молах. Говорех с богинята си точно така, както говоря на баба или на приятелите си. Беше ми приятно да си мисля, че Никс оценява моята искреност.

— Никс, от позицията на силата, с която си ме дарила, те моля да се вслушаш в молитвата ми. Афродита загуби много, а аз не смятам, че причината за това е твоето безразличие към нея. Мисля, че тук става нещо друго и искрено ми се иска да ѝ докажеш, че все още си с нея, независимо как.

Нищо не се случи. Поех си дълбоко въздух и се концентрирах отново. Чувала съм гласа на Никс преди. Понякога тя ми говори, а друг път просто усещам разни неща. Всяко едно от двете ви било добре в този момент, добавих аз мислено към молитвата си. После се концентрирах още по-силно. Затворих очи и се заслушах толкова внимателно, че притаих дъх. Всъщност за малко да пропусна възклицанието на Афродита.

Отворих очи и останах изумена.

Между мен и Афродита се носеше сребристият образ на красива жена. По-късно, когато с Афродита се опитвахме да си обясним една на друга как е изглеждала Никс, осъзнахме, че не можем да си спомним никакви детайли, освен че и двете я определихме като дух, който внезапно е станал видим.

— Никс! — извиках аз.

Богинята ми се усмихна и аз си помислих, че сърцето ми ще изхвъркне от щастие.

— Приеми поздравите ми, а-вет-си а-ге-хут са — каза тя и използва индианската дума за дъщеря, точно като баба ми. Имаш право да ме повикаш. — Трябва по-често да се вслушваш в инстинктите си, Зоуи. Те никога няма да те подведат.

После се обърна към Афродита, която с ридания падна на колене пред богинята.

— Не плачи, дете мое.

Никс протегна ефирната си ръка и погали Афродита по бузата.

— Прости ми, Никс! — заплака тя. — Допуснах толкова много грешки, направих толкова глупави неща. Съжалявам за всичко. Наистина. Не те обвинявам за това, че отне белега и дарбата ми. Знам, че не заслужавам ни едно от тях.

— Дъще, разбрала си ме погрешно. Не съм отнемала белега ти. Силата на твоята човечност те превърна обратно в човек. Тази сила спаси Стиви Рей. Независимо дали ти харесва или не, винаги ще бъдеш повече човек, отколкото каквото и да било друго. Точно затова те обичам толкова много. Но не си мисли, че сега си просто човек. Ти си много повече от човек, но сама ще откриеш какво означава това. — Богинята хвана ръката на Афродита и я вдигна на крака. — Искam да знаеш, че дарбата за елемента Земя никога не е била твоя, дъще. Ти просто я съхраняваше за Стиви Рей. Знаеш, че Земята не можеше да

живее в нея, докато човечността ѝ не беше възстановена. Ти беше тази, на която аз поверих съхранението на тази безценна дарба, както и съдът, който възвърна човечността на Стиви Рей.

— Значи не ме наказваш? — попита Афродита.

— Не, дъще. Ти сама се наказваш достатъчно, без да се налага да добавям каквото и да било.

— И не ме мразиш? — прошепна тя.

Усмивката на Никс беше лъчиста, но тъжна.

— Както вече казах, аз те обичам, Афродита. И винаги ще те обичам.

Този път знаех, че сълзите, които рукох от очите ѝ, бяха от радост.

— И двете имате дълъг път пред себе си. Голяма част от него трябва да извървите заедно. Разчитайте една на друга. Вслушвайте се в инстинктите си. Доверявайте се на вътрешния си глас.

Богинята се обърна към мен:

— А-вет-си а-ге-хут-са, задава се голяма опасност.

— Знам. Не е възможно ти да искаш тази война.

— Не я искам, дъще. Но не това е опасността, за която говоря.

— Но ако не искаш тази война, защо просто не я спреш? Неферет ще се вслуша в желанието ти! Тя трябва да ти се подчини! — извиках аз, без да имам представа защо изведнъж се почувствах така обезумяла.

Вместо да отговори на въпроса ми, Никс зададе друг:

— Знаеш ли кой е най-големият подарък, който съм направила на своите деца?

Замислих се дълбоко, но мисълта ми беше твърде объркана, за да открия отговора.

Гласът на Афродита прозвуча силно и отчетливо:

— Свободната воля.

Никс се усмихна.

— Точно така, дъще. А щом веднъж дам нещо, аз никога не го отнемам. Дарът се слива с личността на носителя си, а ако аз се изправа и изискам подчинение, ще разруша личността.

— Но може би все пак Неферет ще те послуша, ако поговориш с нея така, както говориш с нас сега. Тя е твоя Висша жрица. Би трябвало да те послуша.

— Това ужасно ме наскърбява, но Неферет избра да не ме слуша повече. Това е опасността, за която исках да ви предупредя. Неферет обърна мисълта си към чужд глас и слуша неговия шепот от много дълго време. Мислех, че любовта ѝ към мен ще превъзмогне това, но не стана така. Зоуи, Афродита е много умно момиче. Когато ти каза, че властта променя, беше напълно права. Властта винаги променя този, който я притежава, както и спътниците му. Хората смятат, че тя води до поквара, но гледат доста повърхностно на това.

Докато тя говореше, забелязах как сребърни вълни заляха образа ѝ като утринна мъгла, която се вдига бавно от огряна от слънцето поляна. Ставаше все по-трудно да я виждаме.

— Почакай, не си отивай още! — извиках аз. — Имам толкова много въпроси.

— Животът ще ти разкрие изборите, които трябва да направиш, за да откриеш отговорите им — каза тя.

— Но ти каза, че Неферет слуша гласа на някой друг. Това значи ли, че вече не е твоя Висша жрица?

— Неферет изостави моя път и избра хаоса. — Образът на богинята потрепна. — Но не забравяйте, че никога не отнемам това, което веднъж съм дала. Така че не подценявайте силата на Неферет. Омразата, която тя се опитва да възроди, е много опасна сила.

— Това ме плаши, Никс. Ужасно ме плаши — казах аз. Богинята се усмихна отново.

— Силата ти се крие в твоето несъвършенство. Уповавай се на Земята и ще получиш сила от нея. А в приказките на баба си ще намериш много отговори.

— Би било много по-лесно, ако просто ми кажеш какво трябва да знам и какво трябва да направя — казах аз.

— Като всички мои деца и ти трябва да откриеш сама своя път и тогава да решиш това, което всички имат пред себе си за решаване — дали да избереш хаоса или любовта.

— Понякога хаосът и любовта изглеждат по един и същи начин — обади се Афродита. Забелязах, че ѝ се иска да покаже уважение, но се долавяше голямо раздразнение в гласа ѝ.

Никс не обърна внимание на този коментар. Тя просто кимна и добави:

— Така е, но ако се вгледате по-дълбоко, ще видите, че любовта и хаосът може да си приличат по това, че са могъщи и съблазнителни, но се различават като луната и слънцето. Помнете, че винаги съм близо до сърцата ви, мили мои деца...

С последно проблясване на сребристата светлина богинята изчезна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— О, по дяволите. Хаосът и любовта са едно и също, но не съвсем. Неферет все още е много силна, но не е върна на Никс. А, и се опитва да събуди нещо опасно. Какво значи това? Дали е в преносен смисъл — да събуди опасност, например под формата на война с хората, или пък буквално да събуди някое ужасно, страшно същество, което да ни изяде всичките? Като онова злоещото, което ме нападна днес, за което даже не успях да я попитам. Мамка му.

Не спирах да дърдорям, докато с Афродита излизахме от женското общежитие и отивахме към срещата на съвета.

— Не гледай мен. Имам си достатъчно мистерии за разгадаване. Аз съм човек, но не точно. Това пък какво ли значи? И как е възможно човечността ми да е толкова силна, като аз дори не понасям хора? Афродита въздъхна и отметна косата си. — Мамка му, косата ми изглежда ужасно. — Тя се обърна към мен: — Личи ли, че съм плакала?

— За хиляден път ти казвам, не. Добре изглеждаш.

— По дяволите, знаех си. Изглеждам ужасно.

— Афродита! Току-що казах, че изглеждаш добре.

— Да, именно. Добре може да е добре за повечето хора, но за мен е ужасно.

— Аха, значи твоята богиня, безсмъртната Никс, току-що ти се яви на крака, а ти все още се чудиш как изглеждаш? — Поклатих глава. Това беше прекалено тъпо дори Афродита.

— Да, това беше невероятно. Никс беше невероятна. Никога не съм казвала друго. Така че не разбирам какво намекваш.

— Намеквам, че след среща с богинята ти би трябвало да се вълнуваш от нещо по-важно, а не от и без това перфектната си коса — отвърнах аз много раздражено. Това ли е момичето, с което ще посрещам всички разтърсващи света битки, които ми предстоят? Боже, решенията на Никс понякога са абсолютно неразгадаеми.

— Никс знае точно каква съм и въпреки това ме обича. Ето такава съм аз. Е, косата ми наистина ли е перфектна?

— Перфектна е точно колкото ти си досадна.

— О, чудесно. Вече се чувствам доста по-добре.

Намръщих й се, но не казах нищо. Залата на съвета беше точно срещу библиотеката. Никога не съм влизала там, но често надничах вътре, когато ходех до библиотеката. Просто не можех да се въздържа и да не надникна през отворената врата към огромната кръгла маса, която ми изглеждаше така величествено. Даже съм питала Деймиън дали това не е истинската кръгла маса на крал Артур. Той каза, че според него не е, но не бил много сигурен.

Днес залата не беше празна, както съм я виждала досега. Вътре бяха всички представители на Съвета, момчетата от „Синовете на Еребус“, както и учениците, членове на Съвета на Префектите. За щастие успяхме да се вмъкнем вътре точно когато Дарий затваряше вратата. Афродита му се усмихна закачливо, а аз въздъхнах, когато очите му заблестяха в отговор. Тя се опита да поизостане малко, за да може да поговори с него. Аз обаче я дръпнах за ръката и буквално я тикнах към празния стол около масата.

— Благодаря ти, че ни запази места — казах на Деймиън.

— За нищо — отвърна той и ми се усмихна мило.

Почувствах се много добре и малко по-спокойна. Хвърлих поглед около масата. Аз и Афродита стояхме отдясно на Деймиън. До Афродита беше Ленобия, преподавателката по езда. Тя си говореше с Дракона и Анастасия Ланкфорд, които седяха до нея. Отляво на Деймиън бяха Близначките. Те ми се усмихнаха и се постараха да изглеждат безгрижно, но си личеше колко са нервни и притеснени.

Знаех, че Съветът е съставен от най-силните вампири в училището, но с изключение на тези, които са ми преподавали, за останалите нямах и бегла представа кои са. Синовете на Еребус вдъхваха допълнително чувство за мощ, особено един от тях, който седеше точно до вратата. Той беше най-едрият мъж или вампир, когото съм виждала. Опитвах се да не го зяпам. Помислих си да попитам Деймиън, който винаги знаеше всичко, дали „Синовете на Еребус“ е редно да присъстват на заседание на Съвета, когато Афродита се доближи и ми прошепна:

— Това е Ейт, шефът на „Синове на Еребус“. Дарий ми каза, че щял да идва днес. Доста е едър, какво ще кажеш?

Преди да ѝ отговоря, вратата се отвори и Неферет влезе.

Виждаше се, че нещо не е наред още преди да влезе жената, която вървеше зад нея. Обикновено Неферет излъчваше неумолимо съвършенство. Този път обаче изглеждаше разтърсена. Красивите ѝ черти бяха някак изтерзани, сякаш полага усилия да се контролира. Направи няколко крачки навътре, а после отстъпи настрана, за да пропусне жената зад себе си.

При появата ѝ сред вампирите настъпи видимо объркване. Охранителите веднага се изправиха на крака, а членовете на Съвета бързо ги последваха. Заедно с всички останали и ние се изправихме и повторихме жеста на уважение, който всички вампири направиха.

Признавам си, че огледах непознатата жена от глава до пети. Беше слаба и висока. Кожата ѝ беше с цвят на махагон, гладка и изпъната, белязана само от типичните за всички възрастни вампири татуировки.

Сложната сапфирена татуировка беше с облите контури на богинята, която всички вампири преподаватели носеха бродирана на гърдите си. Женските татуирани фигури бяха огледални една на друга, а телата бяха разположени по протежение на високите ѝ скули и отстрани на лицето ѝ. Ръцете им бяха повдигнати, а дланите им сякаш придържаха полумесеца в средата на челото ѝ.

Косата ѝ беше невъзможно дълга. Падаше под талията ѝ на тежки, тъмни, лъскави кичури. Имаше големи очи с форма на бадеми, дълъг прав нос и плътни устни. Държеше се като кралица, с високо вдигната брадичка и твърд поглед, с който огледа всички присъстващи. Този поглед се спря върху мен само за миг, но почувствах сила, каквато не бях забелязвала досега в никой вампир. Силата на възрастта. Не изглеждаше стара, нито сбръчкана. Изглеждаше като на четирийсет, което за един вампир означава цяла вечност. Но не кожата издаваше възрастта ѝ. Тя излъчваше достолепие, което я украсяваше като фино бижу.

— Добра среща — каза тя. Имаше акцент, който не успях да разпозная. Малко като източен, но не съвсем. И леко британски. В крайна сметка гласът ѝ звучеше плътен и богат и изпълваше цялата зала.

— Добра среща — отвърнахме всички в един глас.

Тя се усмихна и заради сходството ѝ с Никс, която ми се яви преди броени минути, коленете ми омекнаха. За щастие в този миг жената направи жест, с който ни подкани да седнем.

— Напомня ми за Никс — прошепна ми Афродита.

Изпитах облекчение, че не си въобразявам, и кимнах. Нямаше много време за разговори, защото в този момент Неферет си възвърна самообладанието.

— Както всички вас, и аз бях много изненадана, но и поласкана от честта, която Шекина ни оказа с това непредизвестено посещение.

Чух как Деймиън си пое дълбоко дъх и го погледнах въпросително. Типично за зубрач като него, той си носеше лист и добре подострен молив, приготвен за записки. Набързо написа нещо на листа, а после го обърна към мен така, че да мога да го прочета.

ШЕКИНА — ВИСША ЖРИЦА НА ВСИЧКИ ВАМПИРИ!

Нищо чудно, че Неферет изглеждаше толкова потресена.

Шекина продължи да се усмихва приветливо и направи знак на Неферет да седне. Тя склони глава в жест, който се предполагаше да изглежда уважителен, но на мен ми изглеждаше прекалено вдървен, а уважението — пресилено.

Шекина остана права и заговори:

— Ако това беше обикновено посещение, аз, разбира се, щях да ви уведомя предварително за пристигането си, за да можете да се подготвите. Но това далеч не е обикновено посещение, а и това тук също не е обикновено събрание на Съвета. Достатъчно необичайно е присъствието на „Синове на Еребус“ тук в това време на смут и опасност. Но още по-необичайно е присъствието на ученици.

— Те са тук, защото...

Шекина вдигна ръка и прекъсна обясненията на Неферет. Не можех да определя кое ме ужасяваше повече — властното, богоподобно присъствие на Шекина или това, че толкова лесно накара Неферет да млъкне. Тъмните очи на Шекина се фокусираха върху Деймиън. Близначките, Афродита и накрая върху мен.

— Ти си Зоуи Редбърд — каза ми тя.

Опитах се да не се въртя нервно под острия ѝ поглед.

— Да, госпожо.

— А тези четирима младежи са твоите приятели, така щедро надарени със способности да управляват Земята, Огъня, Въздуха и Водата?

— Да, госпожо, те са.

Тя кимна.

— Разбирам защо сте били поканени тук. — Шекина се извърна към Неферет и я прониза с поглед. — Искаш да използваш силата им.

Вцепених се едновременно с Неферет, макар и поради различна причина. Дали Шекина вече знаеше това, което аз едва сега започвах да подозирам — че Неферет иска да злоупотреби с властта и силата си, за да ги използва във войната срещу хората.

Неферет заговори рязко и загърби всякакви преструвки за сърдечност:

— Искам да използвам всяко предимство, което богинята ни е дала, за да спася хората си.

Останалите вампири се размърдаха нервно на местата си заради очевидната проява на неуважение.

— Аха, а аз точно затова съм тук. — Напълно невъзмутимо, въпреки поведението на Неферет, Шекина се обърна към членовете на съвета. — Бях на случайно, неофициално посещение в „Дома на нощта“ в Чикаго, когато ме застигна вестта за вашата трагедия. Ако бях у дома във Венеция, новината щеше да стигне до мен прекалено късно и убийствата нямаше да могат да бъдат предотвратени.

— Предотвратени? — попита Ленобия. Погледнах към нея и ми направи впечатление, че тя е много по-спокойна от Неферет. Тонът ѝ беше топъл и без съмнение уважителен.

— Скъпа, Ленобия, толкова се радвам да те видя отново — каза Шекина непринудено.

— За мен винаги е чест да ви приветствам, Жрице. — Ленобия се поклони, а красивата ѝ искрящо руса коса се спусна около нея като воал. — Но предполагам, че говоря от името на целия съвет, като казвам, че съм объркана. Патрисия Нолън и Лорън Блейк вече са мъртви. Ако сте имали намерение да предотвратите тяхната смърт, вече е твърде късно.

— Така е — отвърна Шекина. — Тези убийства тежат на сърцето ми, но не съм прекалено закъсняла, за да предотвратя други. — Тя замълча за миг, а после каза ясно и отчетливо: — Няма да има война между хора и вампири.

Неферет рязко скочи на крака, като едва не събори стола си.

— Без война? Значи трябва да оставим убийците ненаказани за тези отвратителни деяния срещу нас?

По-скоро усетих, отколкото видях напрежението, което премина през „Синовете на Еребус“

— Ти обади ли се в полицията, Неферет?

Въпросът на Шекина беше зададен е изключително спокоен тон, но силата в него отекна в главата ми и ме разтърси.

— Да се обадя в човешката полиция и да поискам от тях да заловят хората убийци и да ги заведат в човешки затвор? Не, не го направих.

— И си толкова убедена, че няма да намериш справедливост сред хората, че си готова да започнеш война?

Неферет присви очи и се вгледа в Шекина, но не отвърна нищо. В настъпилото грозно мълчание аз се замислих за детектив Маркс, ченгето, което ми помогна, когато с Хийт бяхме при ужасните неживи създания в тунелите. Той е невероятен. Знаеше, че съм си съчинила историята за бездомника, който уж е отвлякъл Хийт и е убил другите две момчета, но ми се довери до такава степен, че прие да ме прикрие. Обясни ми, че сестра му е вампир и въпреки това са останали много близки. Определено нямаше проблеми с вампирите. Беше главен детектив в отдел „Убийства“, така че би направил всичко по силите си, за да открие убийците. А и не е възможно да е единственият честен полицай в Тулса, на който може да се има доверие.

— Зоуи Редбърд, какво мислиш за това?

Въпросът на Шекина ме стресна. Сякаш дръпна някаква фина нишка в мен и ме накара да отговоря:

— Познавам един честен полицай.

Шекина ми отправи усмивка, толкова напомняща на Никс, че обтегнатите ми нерви малко се поотпуснаха.

— Според мен всички ние познаваме такива или поне така си мислех, докато не чух за това обявяване на война без дори да дадем възможност на тяхната полиция да се справи със случая.

— Не осъзнавате ли колко невероятно звучи това? — Зелените очи на Неферет присвяткваха. — Сякаш биха го направили!

— Правили са го много пъти през последните десетилетия. Знаеш това, Неферет. — Спокойният глас на Шекина силно контрастираше с гнева на Неферет.

— Те убиха Нолън, а после убиха и Лорън — почти изсъска Неферет.

Шекина нежно докосна ръката ѝ.

— Приемаш това прекалено лично, и то ти пречи да мислиш разумно.

Неферет отхвърли рязко докосването.

— Аз съм единствената от нас, която мисли разумно. Хората твърде дълго вършат безнаказано отвратителните си деяния.

— Неферет, от убийствата е минало твърде кратко време, а ти дори не си дала на хората възможността да раздадат справедливост. Вместо това обвиняваш всички тях в нечестност. Не всички хора са такива въпреки твоя личен опит.

При тези думи си спомних, че Неферет ми е разказвала как превръщането ѝ в новак я е спасило от ужасния ѝ баща, който я е изнасилвал години наред. Била е белязана преди около сто години. Лорън беше убит преди два дни, а професор Нолън само ден преди това. За мен беше очевидно, че тези убийства не са единствените отвратителни деяния, за които тя говореше. Предполагам, Шекина бе стигнала до аналогичен извод.

— Неферет, заключението ми е, че преценката ти за тези обстоятелства е необективна. Обичта ти към загиналите вампири, както и желанието ти за възмездие замъгляват разсъдъка ти. Обявяването на война срещу хората се отхвърля от съвета на Никс.

— Просто така? — гневът на Неферет премина от разпаленост към непреклонност. Бях изключително доволна, че обектът на този гняв е Шекина, защото Неферет ме плашеше.

— Ако можеше да мислиш трезво, щеше да осъзнаеш, че съветът на Никс никога не взема прибързани решения. Много добре знаеш, че събитие от такава важност трябва да бъде обявено пред Съвета на Никс за обсъждане.

— Нямаше време за това — сопна се Неферет.

— Винаги има време за мъдрост. — Очите на Шекина проблеснаха и ми се прииска да потъна в стола си. Уплаших се от Неферет, а в сравнение с Шекина тя изглеждаше като досадно дете. — Нито Съветът на Никс, нито аз оспорваме факта, че смъртта на двама от нас е осъдителна, но войната е немислима. Живеем в мир с хората вече два века. Няма да нарушим този мир заради скверните действия на няколко религиозни фанатици.

— Ако оставим така случващото се в Тулса, ловът на вещици ще се повтори. Да не забравяме, че безумието в Салем през 1692 година е започнало точно от няколко религиозни фанатици.

— Помня това много добре. Но сега сме много по-силни, отколкото бяхме тогава. А и светът се промени, Неферет. Суеверието е заменено от наука. Хората днес са доста по-разумни.

— Какво би могло да накара вездесъщия Съвет да осъзнае, че нямаме никакъв друг избор, освен да се бием и защитаваме?

— Ще се моля на Никс до това да не се стига.

Погледът на Неферет обиколи залата и се спря на Ейт, лидера на „Синовете на Еребус“

— Вие и останалите воители готови ли сте просто да си стоите спокойно, докато хората ни избиват един по един?

Гласът ѝ беше хладно предизвикателство.

— Аз живея, за да защитавам, и нито един „Син на Еребус“ няма да допусне някой да бъде наранен. Ние ще защитаваме вас и училището с всички сили. Но... Неферет, не можем да застанем срещу решението на Съвета.

— Неферет, какво очакваше? Че Ейт ще последва емоцията ти, вместо да послуша съвета?

Тонът на Шекина вече не беше спокоен и разбиращ. Тя гледаше изпитателно Неферет и леко присви очи.

Неферет не отвърна нищо. След миг през тялото ѝ премина трепет. Раменете ѝ се отпуснаха и тя сякаш се състари пред очите ми.

— Простете ми — каза тя спокойно. — Шекина, вие сте права. Приемам това твърде лично. Обичах Нолън и Лорън. Не мога да разсъждавам трезво. Аз... аз трябва да... извинете ме, моля.

Неферет изглеждаше съвсем обърквана и бързо напусна залата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Настъпи тишина, която ми се струваше ужасно дълга, но сигурно е продължила само няколко секунди. Беше странно да видя Неферет в ролята на губещ. Макар да знаех, че е обърнала гръб на Никс и се е забъркала в нещо много лошо, за мен беше разтърсващо как някой толкова силен като нея рухна така лесно.

Да не е загубила ума си? Какво ставаше? Възможно ли е „мракът“, за който Никс ме предупреди, да е мракът в ума на Неферет?

— Вашата Висша жрица мина през много изпитания последните дни — каза Шекина. — Не извинявам липсата ѝ на обективна преценка, но я разбирам. Времето ще излекува раните ѝ, а за това ще помогнат действията на местната полиция. — Тя погледна към внушителния воин. — Ейт, искам ти да ръководиш полицаите в техните разследвания. Ясно ми е, че много от доказателствата вече са унищожени, но съвременната наука може много да помогне. — Ейт кимна с уважение и тя се обърна към мен: — Зоуи, как е името на този честен полицай, за когото спомена?

— Кевин Маркс — отвърнах аз.

— Ще се свържем с него — каза Ейт.

Шекина се усмихна утвърдително. А после продължи:

— А останалите от нас... — Тя замълча и ангелската ѝ усмивка се разшири. — Казвам нас, защото смятам да остана тук, поне докато Неферет дойде отново на себе си.

Огледах се дискретно, за да преценя реакцията на останалите от неочакваното съобщение на Шекина. Израженията варираха от шок — през приятна изненада — до извънредно удоволствие. Предполагам, че моето лице е изразявало именно извънредно удоволствие. Надявам се, че Неферет не би посмяла да стигне до кой знае какви крайности в присъствието на толкова висшестоящ вампир.

— Според мен е важно — продължи Шекина, — а и Съветът на Никс се съгласи с мен да продължим да се държим нормално в

училището. Това означава, че учебните занятия се възобновяват от утре.

Някои от преподавателите гледаха с неудобство, но отново Ленобия се претраши да се обади:

— Жрице, всички ние искаме часовете да се възобновят, но ни липсват двама важни преподаватели.

— Това е още една причина, поради която ще остана тук. Искам да взема часовете по поезия на Лорън Блейк.

Не се налагаше да поглеждам към мразещите поезията Близначки, за да се досетя какви бяха израженията им в момента. Докато полагах усилия да не се разсмея, следващите думи на Шекина ме поразиха:

— А и имах достатъчно късмет да хвана Ерик Найт на летището. Знам, че не е обичайно да имаме за учител толкова млад вампир, но ще бъде само временно, а и работим при извънредни обстоятелства. Освен това учениците познават добре Ерик. Той ще бъде сполучлив преподавател.

О, не! Ерик се връща и ще ми преподава. Не знаех дали ми се искаше да се зарадвам, или да повърна.

— Относно заклинанието, което Неферет беше поставила върху границите на училището — няма да го връщаме. Съгласна съм, че то беше необходимо като спешна мярка, но сега, след като имаме тук „Синовете на Еребус“, вече нямаме нужда от него. Да затворим училището е равносилно на обявяване на военно положение, а ние определено искаме да избегнем това. А и, разбира се, „Синовете на Еребус“ ще ни защитават и можем да бъдем спокойни. — Тя кимна към Ейт, който ѝ върна жеста с поклон. — В крайна сметка искам всичко да си върви както обикновено. Тези от вас, които са обвързани с някакви човешки организации, искам да продължат своите отношения. Помнете урока, на който ни учат нашите предци — страхът и фанатизмът се раждат от изолацията и невежеството.

Не знам какво ми стана изведнъж, но осъзнах, че имам идея и сякаш по своя собствена воля ръката ми се вдигна, все едно сме в час и ние (в това число влизат ръката ми, устата ми, но не и мозъкът ми) имаме брилянтна идея за отговор.

— Зоуи, искаш да добавиш нещо ли? — попита Шекина.

„О, по дяволите, не!“, ми се искаше да извикам. Вместо това устата ми взе инициативата:

— Жрице, чудех се дали моментът е добър, за да реализирам една идея, която имах за „Дъщерите на мрака“ Исках да се свържем с човешка благотворителна организация.

— Нека да чуем за какво става въпрос. Заинтригувана съм, млада госпожице.

— Мислех си, че от „Дъщерите на мрака“ можем да се свържем с хората, които са от организацията „Улични котки“ Това е една благотворителна организация, която намира подслон на бездомни котки и после им търси домове. Аз... ами, помислих си, че това може да е добър начин да влезем в контакт с човешкото общество — завърших нескопосано.

Усмивката на Шекина беше ослепителна.

— Благотворителност за уличните котки — превъзходно! Да, Зоуи, според мен идеята ти е чудесна. Утре ще бъдеш освободена от часовете си, за да можеш да се свържеш с хората от „Улични котки“

— Жрице, трябва да ви напомня, че на учениците е забранено да се движат сами извън пределите на училището каза бързо Ейт. — Не и преди да знаем със сигурност кой точно е отговорен за убийствата.

— Но хората няма да знаят, че ние сме новаци — възрази Афродита.

Всички очи се обърнаха към нея и аз забелязах как тя изправи гръб и вдигна брадичката си.

— А вие сте? — попита Шекина.

— Името ми е Афродита, Жрице.

Погледнах внимателно Шекина, за да видя по реакцията ѝ дали е чувала слуха, който Неферет пусна — че Никс е отнела дарбата ѝ. Но тя просто каза:

— Каква е твоята дарба, Афродита?

Замръзнах. Мамка му. Тя вече нямаше дарба за елемента Земя!

— Земята е елементът, който ми бе даден от Никс — каза Афродита. — Но най-голямата ми дарба от богинята е способността ми да получавам видения за бъдещето, когато предстои опасност.

Шекина кимна.

— Точно така, чувала съм за твоите видения, Афродита. Продължавай. Какво искаш да кажеш?

Обля ме вълна на облекчение. Афродита много успешно заобиколи въпроса за дарбата и благодарение на хитрата употреба на минало време, не се наложи да излъже.

— Казвах просто, че хората не разбират, когато напускаме пределите на училището, защото прикриваме белезите си. Единствените хора, които ще разберат, че група вампири новаци са станали доброволци, за да помагат на уличните котки, са самите служители на организацията. А вероятността те да са свързани с убийствата, според мен е нищожна. — Тя направи кратка пауза. — Така че би трябвало да е безопасно.

— Тя има право, Ейт — каза Шекина.

— Все още смятам, че учениците трябва да бъдат придружавани от воин — настоя Ейт упорито.

— Това ще привлече внимание към нас — възрази Афродита.

— Не, ако и воинът прикрие белега си — каза Дарий.

В този момент всички се обърнаха към него.

— Как е името ти, воине?

— Дарий, Жрице.

Той сложи юмрук върху сърцето си и се поклони.

— Е, Дарий, значи твърдиш, че си готов да прикриеш белега си?

Аз бях също толкова изненадана, колкото и тя. Новаците са задължени да прикриват белезите си, когато излизат извън „Дома на нощта“ Това е едно от правилата на училището и в него определено има смисъл. Честно казано, тийнейджърите могат да се държат глупаво понякога (особено момчетата) и е възможно да се забъркат в разни проблеми. Но щом веднъж минат през Промяната и получат запълнен полумесец, няма начин да се съгласят да го прикрият. Свързано е с гордостта, солидарността и това да си възрастен. Но ето, че Дарий, очевидно млад и отскоро вампир, проявяваше желание да направи нещо, на което всеки друг, особено мъж, би отказал категорично.

Той отново повтори жеста на уважение към Шекина.

— Жрице, ще прикрия белега си, за да мога да придружа момичетата и да ги защитавам. Аз съм „Син на Еребус“ и да защитавам своите за мен е много по-важно от някаква криворазбрана чест.

Устните на Шекина се разтеглиха леко, когато се обърна към Ейт:

— Какво ще кажете за предложението на своя воин?

Той отговори без грам колебание:

— Ще кажа, че понякога има какво да научим от младите.

— Значи е решено. Зоуи, ще отидеш утре да се представиш в организацията „Улични котки“, но искам да си избереш новак, който да дойде с теб. Според мен е добре да се работи по двойки. Дарий, ти ще ги придружиш с прикрит белег.

Всички се поклонихме.

— А сега, ако няма повече въпроси... — Погледът ѝ обиколи Ленобия, Афродита, Дарий и накрая се спря на мен или коментари, ще закрия срещата на съвета. Искам да направим пречистващ ритуал в следващите няколко дни. Почувствах скръб и страх, когато влязох тук тази вечер, и само благословията на Никс може да ни освободи от тази тежест. — Някои от присъстващите кимнаха в съгласие. — Зоуи, преди да тръгнеш утре, искам да се отбиеш при мен и да ми кажеш кой ще те придружи.

— Разбира се — казах аз.

— Бъдете благословени — изрече тя официално.

— Бъдете благословена — отвърнахме ние.

Шекина отново се усмихна. С едва доловимо движение тя направи знак на Ленобия и Ейт да я последват и тримата напуснаха залата.

— Ехей! — възкликна Деймиън. — Шекина! Това беше адски неочаквано, а тя беше още по-невероятна, отколкото си я представях. Искях да кажа нещо, но се чувствах съвсем чалнат.

Вървахме бавно край стената, докато залата се опразни напълно от членове на съвета и воини, така че да можем да си говорим спокойно.

— До после — каза ми Афродита. — Трябва да проверя дали има как да се чална с Дарий.

— Моля?

— Това не е правилната употреба на думата — обясни ѝ Деймиън.

— Да, сигурно си имала предвид друга дума.

— Най-вероятно си се объркала, защото и двете започват с „ч“ — заядоха се Близначките.

— Момичетата с общия мозък и момчето с вградения речник, казвам ви кратко и ясно не ми пука. — Тя тръгна да излиза от залата в

посоката, в която тръгна Дарий. — О, и да добавя. Не се ядосвайте и ревнувайте, когато Зоуи ви каже, че аз ще съм тази, която ще отиде утре с нея. — Афродита ми хвърли многозначителен поглед, а после отметна коса и отмина.

— Мразя я — каза Ерин.

— И аз така, сестра ми.

Въздъгнах. Баба ми би казала, че правя една крачка напред и две назад за помиряването на Афродита с приятелите ми. А аз просто бих казала, че главата ме заболява от тях.

— Тя сигурно се бързикаше, но и аз предполагам, че имаш намерение да вземеш точно нея утре при „Улични котки“ — каза Деймиън.

— Правилно предполагаш — изрекох с неохота. Наистина не исках да дразня приятелите си отново, но дори и без да знам мотивите на Афродита да иска да дойде с мен, тя пак е правилният избор. Би могла да забаламоса Дарий, а аз да намеря Стиви Рей.

— Можеше по-рано да ни обясниш причината с четенето на мислите — продължи Деймиън, като излязохме от училището и тръгнахме по пътеката към общежитията.

— Да, може би си прав, но реших, че колкото по-малко ви кажа, толкова по-малко ще мислите за това и за причината, поради която не ви казвам нищо.

— Така звучи логично — каза Шоуни.

— Да, определено — добави Ерин.

Радвам се, че не е толкова просто да пазиш тайни от нас — рече Джак.

— Но все пак трябваше да ни кажеш за историята с Лорън — каза Ерин.

— Всъщност, когато приключиш с мъката по него, ще ни е интересно да чуем подробности — добави Шоуни.

Намръщих се:

— Не разчитайте на това!

Те се намусиха.

— Дайте на момичето малко лично пространство — намеси се Деймиън. — Историята с Лорън беше прекалено болезнена за нея. Да не говорим пък за Отпечатването, загубата на девствеността и... Ерик.

Деймиън произнесе името на Ерик с твърде приповдигнат тон. Тъкмо отворих уста, за да го попитам какво му става, когато забелязах втренчения му поглед някъде зад рамото ми и чух звук от отваряне на врата. Направо ми прималя и едновременно с Близначките се обърнах, за да видя как Ерик излиза от училищната сграда.

— Здравейте, Деймиън, Джак. — Той се усмихна мило на бившия си съквартирант и видях как Джак направо се разтопи от удоволствие.

Отново ми прималя, като осъзнах защо харесвам Ерик толкова. Той беше много харесван и безумно красив, но също така беше и адски свестен.

— Шоуни, Ерин — кимна им той.

Близначките му се усмихнаха, запърхаха с мигли и го поздравиха в един глас.

— Здравей, Зоуи.

Гласът му се промени и от ведрия, приятелски тон, с който поздрави останалите, се превърна в хладно учтив. Спомних си колко добър актьор е.

— Здравей. — Не можех да кажа нищо повече. За разлика от него аз изобщо не бях добра актриса и се притеснявах, че гласът ми ще трепне така, както сърцето ми.

— Тъкмо разбрахме, че ще ни водиш часовете по актьорско майсторство — каза Деймиън.

— Да, малко ми е неудобно, но Шекина ме помоли, а на нея просто няма как да ѝ се откаже.

— Според мен професор Нолън би се радвала, че си приел — изтърсих аз, преди да успея да си затворя устата.

Ерик ме погледна. Сините му очи бяха празни от емоция, което ми се струваше адски странно. Тези очи ми бяха показвали щастие, страст, топлина и дори любов. После — гняв и страдание. А сега — нищо. Как изобщо бе възможно това?

— Да не би да си се сдобила с нова дарба? — Тонът му не беше особено язвителен, но думите му определено бяха. — Може би сега разговаряш с мъртвите?

Усетих, че се изчервявам.

— Н-не запънах се аз. Просто... ами, помислих си, че професор Нолън би се радвала, че именно ти преподаваш на класа ѝ.

Той отвори уста и забелязах злоба в очите му, но вместо да каже нещо, Ерик просто отмести поглед от мен. Стисна челюсти здраво и прокара ръка през косата си. Разпознах този жест — правеше го, когато се чувства наистина объркан.

— Надявам се, че би била доволна. Тя беше любимата ми учителка — каза той най-после, без да гледа към мен.

— Ерик, пак ли ще живеем заедно? — попита Джак, за да наруши неловкото мълчание.

Ерик си пое дълбоко дъх и се усмихна.

— Не, съжалявам. Настанили са ме в учителското крило.

— О, да, разбира се. Не съобразих, че ти вече мина през Промяната — каза Джак с нервен кикот.

— Да, и аз понякога го забравям — изрече Ерик. — По-добре да отивам в стаята си, че имам много багаж за разопаковане и уроци за подготвяне. До скоро. — Той замълча за миг, а после погледна право към мен. — Чао, Зоуи.

— Чао. — Устните ми помръднаха, но не излезе звук.

— Чао, Ерик — казаха му всички в един глас и той се отдалечи бързо от нас.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тръгнахме към общежитията и по пътя си говорихме общи неща. Всички старателно избягваха факта, че току-що налетях на бившия си приятел, и се получи много неловка сцена. Поне за мен беше такава.

Много мразех да се чувствам така. Аз бях инициатор на раздялата ни с Ерик, но въпреки това той много ми липсваше. И все още го харесвах. Много. Вярно, че се държа като задник преди малко, но да не забравяме, че ме хвана да правя секс с друг мъж. С друг вампир по-скоро, ако това има някакво значение. Както и да е, главното е, че аз забърках цялата тази каша и се чувствах ужасно, че не мога да поправа нещата. Защото все още ми пукаше за Ерик.

— Какво мислиш за него, Зи?

— За него? За Ерик ли? Че е невероятен и че съм ужасно разочарована, задето... — Осъзнах, че Деймиън не говори за Ерик и го погледнах въпросително.

Той въздъхна.

— За новото момче, Старк. Какво мислиш за него?

Вдигнах рамене.

— Изглежда готин.

— Готин и секси — каза Шоуни.

— Точно каквито ги харесваме довърши Ерин.

— Ти прекара с него повече време от нас. Как го намираш? — попитах Деймиън, без да обръщам внимание на Близначките.

— Свестен е. Но изглежда някак дистанциран. Предполагам, че няма да свикне с новото си училище бързо, а няма да има и съквартирант заради кучето.

— Той е нов. Всички знаем как се чувства човек, когато е нов. Може би затова е дистанциран — отбелязах аз.

— Странно е, че момче с толкова невероятен талант като неговия, не иска да го използва — каза Деймиън.

— Сигурно има нещо, което не знаем. — Замислих се колко хладнокръвен и самоуверен беше Старк, когато се разправяше с

учителите за кучето си и как цялото му равнодушие се изпари, когато си помисли, че Неферет иска от него да се състезава. Стана доста странен, дори уплашен. — Понякога е плашещо да имаш невероятни способности — казах повече на себе си, отколкото на Деймиън, но той ми се усмихна и ме потупа по рамото.

— Предполагам, че си наясно с тези неща.

— И аз така предполагам. — Усмихнах му се и се опитах да се отърва от ужасното настроение, което ме завладя след срещата с Ерик.

Телефонът на Шоуни изписука, защото получи съобщение и тя го извади, за да провери.

— О, сестра ми! Това е готиният Коул Клифтън. Той и Ти Джей питат дали искаме да си направим един филмов маратон със серията за Борн.

— Естествено. От първия си миг съм готова за подобен маратон.

Те се изхилиха и си плеснаха ръцете радостно, а ние ги изгледахме с досада.

— О, и вие сте поканени каза Шоуни.

— Чудесно — отвърна Джак. — Така и не съм гледал последния. Как се казваше?

— Ултиматумът на Борн — отвърна Деймиън.

— Точно така. — Джак хвана ръката му. — Толкова си умен на тема филми! Знаеш ги всички до един.

Деймиън се изчерви.

— Е, не точно всички. Най-много харесвам старите класики. Тогава във филмите участваха истински звезди, например Гари Купър. Джим и Стюърт или пък Джеймс Дийн. В днешно време актьорите са твърде много... — Той внезапно млъкна.

— Какво има? — попита Джак.

— Джеймс Старк — отвърна той.

— Какво за него? — попитах аз.

— Джеймс Старк е герой на Джеймс Дийн във „Бунтовник без кауза“.

— Знаех си, че името му ми е познато, но си мислех, че е просто защото е известен.

— Сестра ми, гледала ли си някога този филм? — попита Ерин.

— Не. Не бих казала.

Странно. Аз бях гледала филма, естествено с Деймиън. Зачудих се дали това е името му отпреди да бъде белязан. Или пък, както много други, си е избрал ново име. Ако е така, това говори много интересно за неговата личност.

— Е, идваш ли с нас, Зи?

Деймиън прекъсна мисловното ми бърборене. Вдигнах поглед и видях четири чифта очи, вперени в мен с любопитство и очакване.

— Идваш ли?

— Ехо, Земята вика Зоуи! Идваш ли с нас в момчешкото общежитие да гледаме филмите за Борн? — попита ме Ерин.

— О, това ли? Не — отговорих по инерция.

Бях много доволна, че те не са ми сърдити вече, но определено не бях в настроение за филм. Всъщност се чувствах напълно изцедена. Само преди няколко дни направих Отпечатък и загубих девствеността си с мъж, който не ме обичаше, а малко след това той беше брутално убит. Разбих сърцето на приятеля си. И на двамата всъщност. Разбих две сърца. За малко да започне война. Най-добрата ми приятелка вече не беше нежива, но не беше и съвсем обикновена, както и съществата, с които живееше. Но не можех да им разкажа за това, защото е по-добре Неферет да не разбира какво точно знаем. А сега Ерик, един от двамата ми приятели, чието сърце разбих, ще ми преподава по актьорско майсторство.

— Не — повторих аз по-решително. — Ще ида за малко при Персефона. — Добре, признавам си, че бях при нея съвсем скоро, но все пак имах нужда от успокоението, което ми носи грижата за нея.

— Сигурна ли си? — попита Деймиън. — Наистина ще ни е приятно да си с нас.

Останалите кимнаха и се усмихнаха, стопявайки последните ледчета в сърцето ми. Явно вече наистина не ми бяха сърдити.

— Благодаря ви, момичета и момчета. Но наистина не ми се излиза тази вечер.

— Добре — казаха Ерин и Шоуни едновременно.

— До скоро — рече Джак.

Помислих, че Деймиън ще ме прегърне за довиждане, както обикновено прави, но той каза на другите:

— Вие тръгвайте, аз ще отида да изпратя Зоуи до конюшните и ще ви настигна.

— Добра идея — отбеляза Джак. — Ще ти направя пуканки.

— А ще ми запазиш ли място? — засмя се Деймиън.

Джак се усмихна и нежно го целуна.

— Естествено.

После той и Близначките поеха в една посока, а аз и Деймиън в обратната. Да се надяваме, че това не е знамение за пътищата ни в живота.

— Наистина няма нужда да идваш с мен чак до конюшните. Доста сме близо.

— Не каза ли скоро, че нещо те е нападнало точно като си вървяла по тази пътека?

Изненадах се.

— Мислех, че не ми вярваш.

— Е, да кажем, че видението на Афродита ми промени мнението. Като приключиш с коня си, може да ми се обадиш по телефона. С Джак ще се направим на по-мъжкари, отколкото сме, и ще дойдем да те вземем.

— О, моля ти се. Не бих казала, че сте особено ефирни и суетни създания.

— Е, аз може и да не съм, но Джак определено е.

Засмяхме се. Тъкмо имах намерение да поспоря с него на тема „Зоуи има нужда от постоянен придружител“, когато чух да грачи гарван. Всъщност сега ми прозвуча повече като врана, но това не го направи по-малко притеснително. Всъщност точната дума е зловещо. Точно това описваше звука идеално.

— Чу ли това? — попитах аз.

— Гарвана ли?

— Да.

— Гарван? Аз си помислих, че е врана.

Не, не мисля. Ако си спомням правилно, граченето на гарван повече прилича на жабешко крякане. — Деймиън замълча и граченето се чу още няколко пъти, все по-близо до нас. Прииска ми се да вдигна ръце, за да се предпазя. — Да, определено е гарван.

— Ужасен звук. Защо трябва да грачи толкова силно? Сега е зима, не е възможно да е размножителният им период, нали? Освен това е нощ. Не би ли трябвало да спят?

Загледах се в нощта, но не виждах нито една от тези глупави, шумни птици. Това не беше толкова странно, все пак те са черни като нощта. Но граченето на този гарван като че ли изпълваше нощта и караше кожата ми да настръхва:

— Честно казано, не съм много запознат с навиците им. — Деймиън спря и ме погледна внимателно. — Защо това те притеснява толкова много?

— Чух плясък на криле предишния път, когато бях тук сама. И усетих същото това зловещо чувство. Ти не го ли усещаш?

— Не.

Въздъхнах и си помислих, че ще ми каже да потърся начин да се справя със стреса и да обуздая въображението си, но той ме изненада.

— Но ти имаш много по-силна интуиция от мен. Щом казваш, че нещо не е наред в този гарван, сигурно е така.

— Наистина ли?

Вече стигнахме до входа на конюшните и аз се обърнах към него. Усмивката му беше изпълнена с познатата ми топлина.

— Разбира се, че ти вярвам.

— Все още ли?

— Да, все още. И ще ти пазя гърба.

И в този момент граченето престана, а зловещото чувство като че ли изчезна.

Примигах няколко пъти, преди да мога да отвърна:

— Благодаря ти, Деймиън.

Изведнъж се чу познатото дрезгаво „мииау“ и рижавата ми котка тупна в краката на Деймиън.

— Здравей, красавице — каза той и я погали. — Явно е дошла, за да поеме смяната от мен.

— Да, сигурно.

— Ако искаш да дойда да те изпратя на връщане, просто ми се обади. Нямам нищо против. — Той ме прегърна силно.

— Благодаря — отвърнах му аз.

— Няма проблем, Зи.

Той се усмихна, затананика си „Сезони на любовта“ и изчезна в нощта.

С усмивка на уста аз отворих вратата и влязох в преддверието. Вече се чувствах облекчена и спокойна, особено след като усетих

миризмата на сено и коне, а и като знаех, че приятелите ми вече не ми се сърдят. Може би трябва да се позанимавам с нещо успокояващо, например йога или друго подобно. Ако продължавам с това напрежение, най-много да си докарам някоя язва. Или по-лошо, бръчки.

Хванах дръжката на вратата, когато чух специфичен и странен звук, последван от тупване. Звукът идваше от лявата ми страна. Погледнах нататък и видях, че вратата към манежа е отворена. Последва още едно тупване, което привлече любопитството ми. Типично за мен, вместо да проявя малко здрав разум и да вляза в конюшните, както възнамерявах първоначално, аз тръгнах към манежа.

Той беше във вътрешната част на футболно игрище с писта за бягане около нея. Вътре обикновено учениците спортуваха футбол и лека атлетика (не си падам по никое от двете). Отгоре е покрито, за да не се налага на новациите да се занимават с „проблема слънце“, и осветено с газени лампи, които не дразнят очите ни. Тази вечер повечето от тях не бяха запалени, така че не зрението ми, а звучното „пляс“ привлече вниманието ми към другата страна на игрището.

Там стоеше Старк, обърнат с гръб към мен и с лък в ръка, целещ се в кръгла мишена е концентрични кръгове. В центъра ѝ имаше забита огромна, дебела стрела. Опитвах се да я разгледам, но мишената беше на доста голямо разстояние, а и на слабата светлина не се виждаше особено ясно.

Нала измяука тихо и в този момент забелязах, че русолявата купчина до Старк всъщност е неговото куче, което спеше кротко.

— Ясно колко става за куче пазач — прошепнах на Нала.

Старк прекара ръка по челото си, сякаш за да избърше потта, и размърда рамене. Дори от тук изглеждаше много самоуверен и силен. Изглеждаше по-силен от всички момчета в „Дома на нощта“ Всъщност дори и от момчетата, които досега съм срещала, и нямаше как да не бъда заинтригувана. Тъкмо се опитвах да преценя достойнствата му и къде се класира в скалата ми на готините момчета, когато той грабна поредната стрела, обърна се леко, опъна лъка и с едно-единствено бързо движение пусна стрелата. Тя се понесе като куршум директно към центъра на мишената. Туп!

Възкликнах с изненада, когато осъзнах защо стрелата в центъра изглежда толкова голяма. Това не беше само една стрела. Бяха много

стрели, забити плътно една до друга в самия център на мишената. Силно впечатлена, погледнах отново към Старк, който все още беше в поза за стрелба. И тогава осъзнах къде се класира по скалата на готините момчета — при лошите момчета.

Е, да не би да смятам, че лошите момчета са привлекателни? Нали изобщо не трябва да мисля за момчета повече. Отказах се от това. Окончателно. Тъкмо се готвех да се обърна и да си тръгна тихомълком, когато гласът му ме спря.

— Знам, че си там — каза Старк, без да се обръща към мен. Сякаш получила команда, Дукесата се изправи на крака, прозя се и се затича радостно към мен, размахвайки опашка. Нала изви гръб, но не засъска, даже остави кучето да я помирише, преди да се изкиха добронамерено насреща му.

— Привет! — казах и на двамата и погалих Дукесата по главата.

Старк се обърна. Беше с типичната си наперена полуусмивка. Направи ми впечатление, че е малко по-блед, отколкото беше на вечеря. Не е лесно да си нов дори когато си готино лошо момче.

— Просто идвах към конюшните и чух някакъв странен звук. Не исках да те прекъсвам.

Той вдигна рамене и започна да казва нещо, но се спря и се прокашля, сякаш не е произнасял нищо от дълго време. Закашля се леко и дрезгаво, а после изрече:

— Няма проблем. Даже се радвам, че си тук. Така няма да ми се налага да те търся.

— Има някакъв проблем е кучето ли?

— Не, тя е добре. Нося ѝ всичко необходимо. Всъщност исках да говоря с теб.

Не. Изобщо не изгарях от любопитство и вълнение при мисълта, че е искал да говори с мен. Много спокойно и с пълно безразличие го попитах:

— Е, за какво искаше да говорим?

Той ми отговори с въпрос:

— Тези специални татуировки на лицето ти означават ли, че имаш дарба за всичките пет елемента?

— Да — отвърнах аз, опитвайки се да не скърцам със зъби. Наистина много мразех новите ученици да ме разпитват за тези неща. Гледаха ме или като някакъв супергерой, или като бомба, която може

всеки момент да избухне. Във всички случаи се чувствах неловко и определено не беше вълнуващо.

— В нашия „Дом на нощта“ имахме жрица с дарба за елемента Огън. Можеше да кара нещата да горят. Ти способна ли си да използваш елементите по този начин?

— Не мога да накарам водата да гори или някакви подобни откачени неща, ако за това питаш. — Реших да избегна директния отговор.

Той се намръщи и поклати глава, като прокара ръка по лъка си. Нямахме как да не забележа, че изглежда ужасно секси.

— Не питам дали можеш да комбинираш елементите. Искам просто да знам дали си достатъчно силна, за да ги контролираш.

Това отвлече вниманието ми от мислите за неговия сексапил.

— Добре, виж. Знам, че си нов, но това просто не е твоя работа.

— Което значи, че явно си много силна.

Присвих ядосано очи.

— Пак ти казвам, не е твоя работа. Ако ти трябва за нещо, което е твоя работа, като например да ти е нужно нещо за кучето, ела да ме намериш. В останалите случаи не ме търси.

— Чакай — каза той и пристъпи крачка към мен. — Звучи сякаш съм някой нахален задник, но аз имам сериозна причина да те питам това.

Той изостави саркастичната си полуусмивка и ме погледна очаквателно с максимално сериозно изражение.

— Добре. Много съм силна.

— И наистина можеш да контролираш елементите? Като например, ако се случи нещо лошо, можеш да ги призовеш, за да те защитят. Теб и хората, които обичаш.

— Добре, достатъчно — казах аз. — Да не би да заплашваш мен и приятелите ми?

— О, по дяволите, не! — извика той бързо, като вдигна ръка с дланта към мен, сякаш се предава. Да не забравяме обаче, че все още държеше лъка си, с който забиваше стрела след стрела точно в центъра на мишената. Той забеляза погледа, с който гледах към лъка, и с бавно движение го остави на пода.

Не те заплашвам. Просто не ме бива с обясненията. Ето за какво става въпрос, искам да ти разкажа за моята дарба.

Произнесе думата „дарба“ с такова неудобство, че се запитах какво има предвид.

— Дарба?

— Така се нарича или поне така я наричат другите. Тя е причината да съм толкова добър с това — каза той и посочи с брадичка към лъка пред себе си.

Не казах нищо и изчаках нетърпеливо да продължи.

— Дарбата ми е, че не мога да пропусна — каза той най-последно.

— Не можеш да пропуснеш? И какво от това? Защо да има нещо общо с мен и е елементите?

Той отново поклати глава:

— Явно не разбираш. Винаги улучвам право в целта, но това не значи, че целта е винаги тази, за която си мисля.

— Това ми звучи като безсмислица, Старк.

— Знам, знам. Казах ти, че не ме бива с обясненията. — Той отново прокара ръка през косата си, от което тя щръкна като патешка опашка. Най-добрият начин, по който мога да го обясня, е като ти дам пример. Чувала ли си за Уилям Чидси?

Поклатих глава.

— Не, но това не трябва да те изненадва. Белязана съм само от два месеца. Не съм много наясно с вампирските политики.

— Не става дума за политика. Уил беше стрелец. В продължение на две столетия той беше непобедим в стрелбата е лък сред вампирите.

— Кое то значи и в целия свят, защото вампирите са най-добрите стрелци — казах аз.

— Да. Както и да е. Уил е побеждавал всички в продължение на два века. Е, поне допреди шест месеца.

Замислих се за миг.

— Преди шест месеца, значи лятото. Тогава е имало вампирски олимпийски игри, нали така?

— Да. Ние ги наричаме Летните игри.

— Така, значи този Уил е много добър в стрелбата. Както и ти. Добре ли го познаваш?

— Познавах. Той е мъртъв. Но да, познавах го много добре. — Старк замълча за миг. — Той беше моят ментор и най-добър приятел.

— О, съжалявам.

— И аз. Аз го убих.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Да не би току-що да каза, че си го убил? — Бях сигурна, че не съм го чула правилно.

— Да, това казах. Направих го заради дарбата си.

Гласът на Старк звучеше хладно, сякаш това, за което говореше, не беше кой знае какво, но очите му казваха друго. Болката в тях беше толкова очевидна, че извърнах поглед. Тази болка беше очевидна и за кучето му, защото то се доближи до него, легна в краката му и го загледа с обожание. Той протегна машинално ръка и започна да го гали по главата, докато говореше.

— Случи се по време на летните игри. Точно преди финалите. Уил и аз водехме и беше ясно, че златният и сребърният медал ще са за нас. — Той не вдигаше поглед към мен, просто галеше кучето по главата. Колкото и да е странно, Нала стоеше кротко и даже започна да се отърква в краката му и да мърка. Старк не обърна внимание и просто продължи: — Застанахме в лентите си. Това са тези участъци, разделени с бели линии. Уил стоеше от дясната ми страна. Спомням си как опънах лъка. Бях по-концентриран от всякога. Наистина исках да победя. — Той отново замълча и поклати глава. Устата му се изкриви в присмехулна усмивка. — Тогава това имаше най-голямо значение за мен. Златният медал. Така че опънах лъка и си помислих. Независимо от всичко, искам да уцеля центъра и да победя Уил. Изстрелях стрелата, гледайки право в центъра на мишената, но в ума си виждах как побеждавам Уил. — Старк отпусна глава и въздъхна силно. — В ума ми стрелата полетя право към целта. Уцели Уил в сърцето и го уби на място.

Поклатих глава невярващо.

— Но как е възможно? Той близо до мишената ли беше?

— Не, изобщо не беше близо. Стоеше на десет крачки от мен от дясната ми страна. Бяхме разделени само от бяла линия. Гледах напред, когато се прицелих и стрелях, но това нямаше значение. Стрелата го прониза в гърдите. — Лицето му се изкриви от болката на

спомена. — Стана толкова бързо, всичко изглеждаше размазано. После видях кръвта му и изведнъж вече беше мъртъв.

— Но Старк, може да не си бил ти. Може да е била някаква странна магия.

— И аз това си помислих в първия момент. Или поне на това се надявах. Затова изпробвах дарбата си.

Стомахът изведнъж ме сви.

— Да не би да си убил още някого?

— Не! Изпробвах я на неща, които не са живи. Например на товарния влак, който минава покрай училище всеки ден по едно и също време. Сещаш се, от онези старите, с големия черен локомотив и червени вагони. В Чикаго все още се срещат такива. Разпечатах си снимка на вагон и я залепих на мишена. Помислих си, че искам да уцеля вагона, и стрелях.

— И? — Наложих се да попитам, защото той не каза нищо дълго време.

— Стрелата изчезна. Само временно обаче. Намерих я на другия ден, докато чаках да мине товарният влак. Беше забита в истинския вагон.

— О, Боже!

— Сега разбираш ли? — Той направи крачка към мен и вече стояхме доста близо един до друг. Той ме погледна право в очите с настоящия си поглед. — Затова се налагаше да ти разкажа всичко това. И да те питам дали си достатъчно силна, за да защитиш хората, които обичаш.

Стомахът ми се сви на топка.

— Какво смяташ да правиш?

— Нищо! — извика той. Направи ми впечатление колко му е трудно да говори. — Не *смятам* да правя нищо. Както не *смятах* да убивам и Уил. Но го направих.

— Тогава не си знаел за силите си, но сега вече знаеш.

— Подозирах.

— О! — беше единственото, което успях да кажа.

— Да. — Той стисна устни и продължи: — Да, знаех, че има нещо странно с дарбата ми. Трябваше да послушам интуицията си. Трябваше да бъда по-внимателен. Но не бях и сега Уил е мъртъв. Така

че искам да си наясно с истинската ситуация в случай, че стане някоя грешка отново.

— Чакай малко! Доколкото разбрах, единствено *ти* си наясно в какво се целиш, защото това се случва в главата ти.

Той изсумтя иронично.

— Така си мислиш ти, но не е точно така. Веднъж си мислех, че ще е съвсем безопасно да се поупражнявам малко. Излязох в парка в близост до нашия „Дом на нощта“. Наоколо нямаше никой да ме безпокои. Предварително се уверих в това. Намерих един стар дъб и поставих мишената си в *центъра* на дървото.

Той ме погледна така, сякаш очакваше да отговоря нещо, затова кимнах.

— Имаш предвид по средата на стъблото?

— Да, точно. Там си мислех, че се целя в центъра на дървото. Но знаеш ли как понякога се нарича центърът на дървото?

— Не. Всъщност не знам много за дърветата.

— И аз не знаех. Научих го впоследствие. Древните вампири, тези с дарба за Земята, са наричали „център на дървото“ неговото сърце. Те са вярвали, че понякога животни, а дори и хора, представляват сърцето на някое конкретно дърво. Така че аз изстрелях стрелата, мислейки си за центъра, или иначе казано, за сърцето на дървото.

Той не каза нищо повече, просто се взираше в лъка си.

— Кого уби? — попитах тихо.

Без изобщо да се замислям, протегнах ръка и я сложих на рамото му. Дори не съм сигурна защо го докоснах. Може би защото изглеждаше, сякаш има нужда от това. А може да е, било защото въпреки признанията му и опасността, която той представлява, бях привлечена от него.

Той сложи ръката си върху моята и отпусна рамене.

— Една сова. — Гласът му звучеше съкрушено. — Стрелата просто я прониза. Беше кацнала на един от вътрешните клони на дъба. Нададе писък докато го падаше надолу.

— Совата е била сърцето на дървото прошепнах аз и се борех с желанието да го придърпам в обятията си, за да го утеша.

— Да. А аз я убих.

Той най-после ме погледна. Помислих си, че никога не съм виждала толкова изпълнен със съжаление поглед. Замислих се за нетипичното поведение на Нала, която се търкаше гальовно в краката му, и се зачудих дали стрелбата с лък е единствената дарба, която притежава. Но проявих здрав разум и си замълчах. Едва ли има нужда от още дарби, за които да се тревожи.

— Виждаш ли? — продължи той. — Аз съм опасен дори когато не възнамерявам да бъда.

— Мисля, че разбирам — казах аз нежно, като се опитвах да го успокоя с докосването си. — Може би трябва да се откажеш от стрелбата, поне докато не намериш начин да контролираш дарбата си.

— Точно това трябва да направя. Знам го. Но ако не се упражнявам, ако се опитам да не мисля за лъка, сякаш някаква част от мен се разкъсва на хиляди парчета. Чувствам как нещо в мен умира. — Той отдръпна ръката си от моята и отстъпи назад, така че вече не се докосвахме. — Трябва да си наясно и с тази част. Явно съм страхливец, защото просто не мога да изтърпя болката.

— Това не те прави страхливец — казах аз, следвайки шепота, който чувах в ума си. — Прави те просто човек.

— Но аз не съм човек — отвърна той.

— Всъщност не съм много сигурна в това. Според мен най-добрата част от всеки е неговата човечност, независимо дали става дума за новаци или вампири.

— Винаги ли си такъв оптимист?

— О, не — засмях се аз.

Този път усмивката му беше по-искрена.

— Не ми се струваш песимист, но знае ли човек може да е защото те познавам от скоро.

Засмях се отново.

— Е, не съм чак такъв песимист или поне досега не съм била. — Усмивката ми се изпари. — Може би е по-правилно да се каже, че напоследък не съм в най-добрата си форма.

— Какво се случва напоследък?

Поклатих глава.

— Повече неща, отколкото мога да понеса.

Погледите ни се срещнаха и аз се изненадах от разбирането, което срещнах в очите му. Тогава той ме изненада още повече, като

пристъпи към мен и погали с ръка бузата ми.

— Аз съм добър слушател, ако ти се говори. Понякога мнението на страничен наблюдател може да бъде ценно.

— Не предпочиташ ли да не си страничен наблюдател? — попитах аз, като се стараех да не мисля за близостта на тялото му и за лекотата, с която влиза под кожата ми.

Той вдигна рамене и усмивката му отново стана иронична.

— Така е по-лесно. Това е една от причините да не се подразня, като ме преместиха тук.

— Искях да те питам за това.

Замълчах за миг. Преструвайки се на замислена, аз се отдръпнах малко от него, докато мисълта ми подскачаше от привлекателната му близост до как да формулирам въпроса си така, че да не се замисли за неща, които не трябва, особено в близост до Неферет.

— Имаш ли нещо против да те питам за идването ти тук?

— Можеш да ме попиташ каквото си искаш, Зоуи.

Погледите ни се срещнаха и видях потвърждение в очите му.

— Добре. Заради това, което се е случило с Уил ли са те преместили?

— Според мен, да. Но не съм сигурен. Всички вампири в моето училище ми казаха, че вашата Висша жрица е поискала преместването ми. Случва се понякога, когато някой ученик има специална дарба и някое училище се нуждае от нея. — Той се засмя, без да е весел. — Знам за такъв случай. Нашето училище се е опитало да ви измъкне един талантлив ученик — големият актьор, как му беше името... Ерик Найт?

— Да, Ерик Найт. Той вече не е ученик. Мина през Промяната. — Определено не ми се искаше да говоря за Ерик, когато се чувствах толкова силно привлечена от Старк.

— О! Както и да е. Вашето училище не е искало да го пусне, а и той не е искал да си тръгне. Моето училище не се бори, за да ме запази. А и аз нямах никакви причини да остана. Така че щом разбрах, че от Тулса ме искат, просто им казах, че няма да се състезавам повече, независимо от всичко. За тях това явно нямаше голямо значение, защото потвърдиха желанието си за преместването ми и ето ме тук. — Ироничната му усмивка изчезна и за секунда гой изглеждаше леко

несигурен в себе си. — Започвам да ставам все по-доволен, че Тулса ме искаше толкова силно.

— Да — засмях се аз. — И аз ставам все по-доволна, че си тук. — Изведнъж свързах някои от нещата, които той каза, и ме обзе неприятно предчувствие. Попитах: — Всички вампири ли знаеха точно как е умрял Уил?

През очите му пробяга болка и аз съжалих, че съм задала този въпрос.

— Вероятно. Всички вампири в старото ми училище знаеха, а не е много лесно да остане нещо скрито.

— Да, така е.

— Хей, да не би да забелязах някакво напрежение между теб и Неферет?

Примигах изненадано:

— Какво имаш предвид?

— Просто почувствах напрежение между вас двете. Има ли нещо, което трябва да знам за нея?

— Тя е невероятно могъща.

— Да, това ми е ясно. Всички Висши жрици са такива.

Замислих се за секунда.

— Да кажем също така, че не е точно такава, за каквата се представя. Трябва да си предпазлив покрай нея. О, и има много силна интуиция, може да чете мисли.

— Това е добре да се знае. Ще внимавам.

Реших да предприема бързо отстъпление от това момче, което, от една страна, беше самоуверено и силно, а от друга, видимо уязвимо и ме очароваше до степен да забравя, че се отказах от секса. Секс? Имам предвид момчета. Отказах се от тях. И от секса с тях. О, Боже!

— По-добре да тръгвам. Конят ми ме чака да го изчеткам.

— По-добре не карай животното да те чака. Те могат да са много настоятелни. — Той се усмихна на кучето си и го погали по главата. Тъкмо се завъртях и смятах да си тръгна, когато той ме хвана за китката, а после отпусна и плъзна ръката си така, че пръстите ни се сплетоха.

— Хей — каза той нежно. — Благодаря ти, че не откачи, като чу това, което ти разказах.

Усмигнах му се.

— В сравнение с нещата, които ми се случиха на мен тази седмица, твоята история ми прозвуча почти нормално.

— За съжаление се радвам да го чуя.

После той хвана ръката ми и я целуна. Просто така. Сякаш целува ръцете на момичетата всеки ден. Не знаех какво да кажа. Какъв ли е протоколът, когато някой целуне ръката ти? Дали се казва благодаря? Искаше ми се да го целуна и аз и тъкмо мислех, че не трябва да го правя, той отново заговори:

— Ще разкажеш ли на всички за мен? Искаш ли?

Не, освен ако не се налага.

— Тогава няма да им казвам, освен ако не се налага. Благодаря ти. Зоуи.

Той стисна ръката ми, усмихна се и ме пусна. Останах така за секунда и го гледах как вдига лъка си и се насочва към колчана със стрелите. Без да поглежда повече към мен, той взе една стрела, въздъхна и я пусна към центъра на мишената. Беше поразителен, загадъчен и секси, а аз бях то-о-олкова далеч от това. Обърнах се и си казах, че непременно трябва да обуздая хормоните си. После тръгнах към вратата. В този момент замръзнах на място, защото го чух да се закашля. Помислих си, че ако изчакам една секунда, следващият звук, който ще чуя, ще бъде специфичното туп от стрелата, която е уцелила центъра на мишената за пореден път.

Той отново се закашля. Този път чух ужасна задавяща кашлица. А после миризмата ме връхлетя. Красивата и ужасяваща миризма на прясна кръв. Стиснах зъби, за да потисна гнусното си желание.

Не исках да се обръщам. Искаше ми се да избягам навън, да се обадя на някой за помощ и никога повече да не се връщам. Не исках да ставам свидетел на това, което знаех, че предстои.

— Зоуи! — извикай той с уста, пълна с кръв, и глас, изпълнен със страх.

С усилие се заставих да се обърна.

Старк вече беше паднал на колене. Стоеше приведен напред и повръщаше кръв върху златистия пясък на пода. Дукесата виеше ужасяващо и въпреки че се давеше в кръв, той протегна ръка и погали кучето си. Чувах как ѝ шепне в промеждутъците от кашлица, че всичко ще бъде наред.

Затичах се към него.

Той падна и аз едва успях да го хвана и да го сложа да легне в скута ми. Свалих пуловера му и започнах да попивам с него кръвта, която излизаше от очите, устата и носа му.

— Не! Не искам това да се случва точно сега. — Той млъкна и изкашля още повече кръв. — Не искам да си отивам толкова скоро, след като те срещнах.

— Аз съм тук. Не си сам. — Опитвах се да звуча спокойно, но се разкъсвах вътрешно. *Моля те, не го вземай! Моля те, спаси го!* — крещях наум.

— Добре — прошепна той и се закашля. Нови струйки кръв бликнаха от носа и устата му. — Радвам се, че си тук. Ако е това, което трябва да се случи, радвам се, че все пак си с мен.

— Шт! Ще извикам помощ. — Затворих очи и направих първото нещо, което ми дойде наум. Повиках Деймиън. Замислих се силно за въздух, вятър и за топлия и приятен летен бриз. Веднага усетих отклик и топлият вятър задуха в лицето ми. *Доведи веднага Деймиън тук и нека да повика помощ.* Вятърът се завихри около мен като торнадо и изчезна изведнъж.

— Зоуи! — извика Старк и отново се закашля.

— Не говори. Пази си силите — казах аз и отметнах мократа му коса назад.

— Ти плачеш... — каза той. — Не плачи.

— Аз... не мога да спра.

— Трябваше да целуна не само ръката ти... въпреки че нямах повече време — прошепна той между влажните и болезнени вдишвания. — Вече е твърде късно...

Вгледах се в очите му и напълно забравих за останалия свят. В този момент знаех само, че държа Старк в обятията си и ще го загубя много скоро.

— Не е твърде късно.

Наведох се и притиснах устни към неговите. Той ме обгърна с ръка, все още достатъчно силен, за да ме притисне към себе си. Сълзите ми се сляха с кръвта му, а целувката беше едновременно невероятна и ужасна. И твърде кратка.

Той отдръпна устните си от моите, обърна глава настрана и се закашля силно, като повърна адски много кръв.

— Ш-т — започнах да го успокоявам, а от очите ми се стичаха сълзи. Придърпах го по-близо и прошепнах: — Тук съм, няма да те оставя.

Дукесата започна да вие отчаяно и да се притиска в господаря си, наблюдавайки с панически ужас окървавеното му лице.

— Зоуи, трябва да ти кажа нещо, преди да си отида.

— Не се притеснявай, слушам те.

— Трябва да ми обещаеш две неща — каза той с отпаднал глас. Закашля се и отново се извърна настрана. Подпрях го за рамото и го завъртях обратно към себе си. Той трепереше и беше толкова преbledнал, че изглеждаше почти прозрачен.

— Да, каквото поискаш.

Една окървавена ръка се протегна и докосна бузата ми.

— Обещай, че няма да ме забравиш.

— Обещавам — казах аз и притиснах бузата си към ръката му. — Той се опита да избърше сълзите ми, от което се разплаках още по-силно. — Не бих могла да те забравя.

— Обещай ми, че ще се грижиш за Дукесата.

— За кучето? Но...

— Обещай ми! — Гласът му отново се изпълни със сила. Не позволявай да я пратят при някой непознат. Най-малкото, тя те познава и знае, че ти имам доверие.

— Добре. Да, обещавам. Не се тревожи.

Като получи и това обещание, той сякаш изведнъж рухна.

— Благодаря ти. Просто исках ние...

Гласът му заглъхна и той затвори очи. Алени сълзи се застичаха по лицето му и изглеждаше необичайно спокоен. Единственото движение в тялото му беше в гръдния му кош, докато се опитваше да си поема дъх въпреки кръвта, изпълнила дробовете му.

Изведнъж се сетих нещо и ме обзе надежда. Дори и да не бях права, Старк трябваше да знае.

— Старк, чуй ме. — Той не реагира по никакъв начин и аз го разтърсих. — Старк!

Клепачите му леко се повдигнаха.

— Чуваш ли ме?

Той кимна едва доловимо. Кървавите му устни се разтеглиха в типичната му иронична усмивка.

— Целуни ме отново, Зоуи — прошепна той.

— Трябва да ме изслушаш. — Наведох се над него, така че да говоря на ухото му. — Това може би не е краят. В този „Дом на нощта“, когато новациите умират, после се връщат към живота и минават през друг вид Промяна.

Той отвори очи.

— Аз... аз може да не умра?

— Не и окончателно. Тук новациите се връщат към живота. С най-добрата ми приятелка стана така.

— Тогава се грижи за Дукесата, ако мога, ще се върна за нея. И за теб...

След тези думи от очите, носа и устата му бликна ален поток. Той нямаше сили да говори и единственото, което можех да направя, беше да го притискам към себе си силно, докато животът се изплъзваше от тялото му. Тъкмо поемаше последния си дъх, когато Деймиън, последван от Дракона Ланкфорд, Афродита и Близначките, нахълтаха в сградата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Афродита стигна до нас първа. Помогна ми да се изправа на крака, а безжизненото тяло на Старк се изплъзна от скута ми.

Имаш кръв по устата — прошепна ми тя и ми подаде кърпичка, която извади от чантата си.

Избърсах устата и очите си точно когато Деймиън стигна до нас.

— Ела с нас, ще те придружим до общежитието, за да се преоблечеш.

Деймиън ме хвана за ръка. Афродита направи същото с другата ми ръка. Близначките се бяха вкопчили една в друга и се опитваха да не заплачат.

Не след дълго пристигнаха някои от Синовете на Еребус с носилка и одеяло. Афродита и Деймиън се опитаха да ме изведат от сградата, но аз се съпротивлявах. Плачех, докато гледах как войните слагат подгизналото от кръв тяло на Старк в носилката и го покриват с одеялото през глава.

Дукесата вдигна муцуната си право нагоре и започна да вие пронизително. Звукът беше ужасен. Воят ѝ изпълни нощта с тъга, самота и загуба. Близначките избухнаха в сълзи. Чух Афродита да казва:

— О, боже, това е толкова ужасно.

Деймиън прошепна:

— Горкото момиче...

Той също се разплака. Нала се доближи до виещото куче и го гледаше с огромни и тъжни очи, сякаш не знаеше какво да направи.

Аз също не знаех какво да направя. Бях вцепенена, въпреки че не можех да спра да плача, но бях готова да се отскубна от приятелите си и да отида при Дукесата, за да се опитам да я успокоя. В този момент влезе Джак и се спря поразен. Сложи ръка на устата си, за да не извика от ужас. Деймиън ме пусна, за да отиде при приятеля си, а Джак се спусна към Дукесата и падна на колене до нея.

— Миличка, сърцето ми се къса за теб! — каза той на кучето.

Дукесата обърна муцуната си към него и го загледа продължително. Нямах представа, че кучетата могат да плачат, но се заклевам, че това куче плачеше. От очите му се стичаха тъмни, влажни струйки.

Джак също плачеше, но гласът му прозвуча твърдо:

— Ако дойдеш с мен, няма да допусна да бъдеш самотна.

Кучето пристъпи бавно напред, сякаш остаряло с години за последните десет минути, и отпусна главата си на рамото на Джак.

През сълзи видях как Дракона Ланкфорд докосна Джак по рамото.

— Заведи я в стаята си. Ще се обадя на ветеринарен доктор, който ще ѝ даде нещо, за да заспи. Остани с нея. Тя страда не по-малко от котка, която е загубила своя вампир. Много е привързана. Ще ѝ бъде трудно да приеме такава загуба.

Аз... ще остана с нея — каза Джак, подсмърчайки. После прегърна кучето с две ръце, а войните понесоха тялото на Старк.

Тъкмо стигнаха до вратата, когато се появи Неферет. Изглеждаше уплашена и задъхана.

— О, не! Кой е?

— Новото момче, Джеймс Старк — каза Дракона.

Неферет се доближи то носилката и повдигна одеялото. Всички погледнаха към Старк, но аз нямаше да издържа отново гледката на мъртвото му лице, затова погледнах към Неферет. Бях единствената, която видя триумфиращото ѝ изражение и неприкритата радост на лицето ѝ. После тя си пое дълбоко дъх и отново се превърна в загрижената Висша жрица, натъжена от загубата на свой ученик.

Идваше ми да повърна.

— Отнесете го в моргата. Искam да съм сигурна, че за него са положени всички грижи. — Без да поглежда към мен, тя изстреля: — Зоуи, погрижи се за кучето на момчето. — После махна с ръка на войните да отнесат тялото.

В първата секунда не можех да кажа нищо. Нейната безсърдечност и шокът от смъртта на Старк ме оставиха безмълвна. Предполагам, че някаква част от мен, особено в такъв тежък момент, все още искаше тя да е жената, на която вярвах, когато я видях за пръв път. И майката, която ще ме обича такава каквато съм.

Гледах как отнасят тялото на Старк и забърсах очите с опакото на ръката си. Имаше хора, които се нуждаят от мен. Хора, на които бях дала обещания. Време бе да се примиря с факта, че Неферет е наш враг, и да престана да бъда слаба.

Обърнах се към Деймиън:

— Остани с Джак тази вечер. Той се нуждае от теб повече отколкото аз.

— Сигурна ли си?

— Аз ще се погрижа за нея — каза Афродита.

— Ние също — намесиха се Близначките.

Деймиън кимна, прегърна ме силно и отиде при Джак. Наведе се към кучето и в началото колебливо, но после по-решително, го погали по главата.

Цялата си в кръв, знаеш ли? — каза Афродита и откъсна вниманието ми от сърцераздирателната сцена между Деймиън и Дукесата.

Погледнах се. Престанах да усещам миризмата на кръв, откакто целунах Старк. Бях изхвърлила от ума си мисълта за кръв, защото сладостта ѝ би ме подлудила. Сега с изненада забелязах, че целите ми дрехи са тъмночервени и пропити с кръв.

— Трябва да съблека тези дрехи — казах аз и гласът ми потрепери повече, отколкото ми се искаше. — Трябва да си взема душ.

— Ела е мен, ще те заведе в моя СПА център — каза Афродита.

— СПА център? — попитах аз изумено, без да мога да си напрегна мозъка достатъчно, че да разбере за какво говори. Старк току-що умря в ръцете ми, а тя иска да ходя на СПА.

— Не съм ли споменавала, че си сложих нов душ в банята?

— Може би Зи иска да се изкъпе в собствената си баня — предположи Шоуни.

— Да, и да е заобиколена от собствените си вещи — допълни Ерин.

— А може пък да не иска да си спомня, че последния път, когато измиваше кръв от себе си и остана сама, беше когато най-добрата ѝ приятелка умря в ръцете ѝ. — Афродита замълча за миг, а после добави самодоволно: — Освен това се обзалагам, че няма къде другаде да ползва „Виши“ душ, защото моят е единственият в училището.

— „Виши“ душ? — възкликнах аз.

— Звучи ми като сцена от рая — въздъхна Шоуни.

— Това е една от екстрите да си адски богат и много, много разглезен — каза Афродита.

— Е, Зи — започна Ерин, като гледаше ту мен, ту Афродита. — Може би наистина трябва да отидеш. „Виши“ душът е много ефикасно средство против стрес. Шоуни избърса последните си сълзи.

— А не може да се отрече, че имаш нужда от някоя релаксираща процедура след стреса, който преживя днес.

— Добре, ще отида с Афродита да се изкъпя. — Чувствах целувката на Старк върху устните си през целия път към общежитията, а зловещо грачене на гарван изпълваше нощта.

„Виши“ душът се състоеше от четири големи душа (два отгоре и два отстрани), които пръскаха тонове гореща вода върху мен. Отпуснах се и оставих струята да отмие кръвта на Старк от тялото ми. Наблюдавах как водата се оцвети в червено, което избледня до розово, а после стана прозрачна, и мисълта как нищо не ми е останало от него, дори кръвта му, ме накара да заплача.

Изглежда много странно, защото го познавам от съвсем кратко време, но усещах липсата му така силно, сякаш беше оставила пропаст в сърцето ми. Как е възможно това? Как е възможно да ми липсва толкова, след като дори не го познавах? Или може би съм го познавала. Може би между хората се случват неща извън времето и пространството. Може би това, което се случи между нас двамата за тези няколко минути, е достатъчно за душите ни да се опознаят. Братя по душа? Възможно ли е?

Когато главата ме заболя от плач и сълзите ми пресъхнаха, аз излязох от душа.

Афродита беше закачила огромна бяла хавлия на вратата на банята и аз я облякох, преди да вляза в луксозната ѝ стая. Не се изненадах, че Близначките са си тръгнали.

— Ето, изпий това — каза Афродита и ми връчи чаша червено вино.

Поклатих глава.

— Благодаря, но не обичам алкохол.

— Изпий го. Не е само вино.

— О... — Взех чашата и отпих внимателно, сякаш можеше да експлодира. И наистина стана така. Усетих експлозия в цялото си тяло.

— Има кръв във виното. — Не го казах като упрек. Тя знаеше, че съм наясно с определението „не е само вино“

— Ще ти помогне да се почувстваш по-добре. Както и това.

В края на масата имаше огромен чийзбургер от „Голдис“, порция пържени картофи и кока-кола — с кофеин и захар.

Преглътнах и последната капка от виното и с изненада установих, че умирам от глад.

— Откъде знаеш, че обичам „Голдис“?

— Че кой не ги обича? Ужасно вредни са, затова прецених, че точно от това имаш нужда.

— Благодаря — казах аз с пълна уста.

Афродита ме изглежда недоволено, а после деликатно си взе няколко пържени картофчета и седна на леглото си. Замълча за известно време, а после с нетипично за нея колебание ме попита:

— Значи го целуна, преди да умре?

Не можех да погледна към нея, а бургерът изведнъж придоби вкус на картон.

— Да, целунах го.

— Добре ли си?

— Не. Нещо се случи между нас и... — Гласът ми се загуби и аз не можех да намеря точните думи.

— Какво ще правиш с него?

Погледнах я изненадано.

— Той е мъртъв. Нищо не мога да... — Изведнъж спрях. Как можах да забравя? Естествено, че тази смърт не е задължително да значи край. Не и тук, в „Дома на нощта“ А после си спомних и още нещо.

— Аз му казах.

— За?

— Че може да се върне към живота. Преди да умре, му казах, че напоследък новациите умират, но след това се връщат и минават през друг вид Промяна.

— Кое то значи, че ако се събуди, една от първите му мисли ще е за теб и за това, че смъртта му може да не е окончателна. Да се надяваме, че Неферет няма да е там, за да го чуе.

Стомахът ме сви, отчасти поради страх, отчасти поради надежда.

— Добре, какво трябваше да направя? Да го оставя просто да умре в ръцете ми, без да му казвам нищо?

— Не знам — въздъхна тя. — Ти го харесваш, нали?

— Да. И не мога да си обясня защо. Искам да кажа, той бе съмнение е... тъъ, беше готино момче. Но преди да умре, ми разказа някои неща за себе си и се получи нещо като връзка между нас. — Опитвах се да си спомня какво точно ми разказа Старк, но всичко беше толкова объркано в главата ми... сцената със смъртта му и тази, в която го целунах, винаги изплуваха най-отгоре в мислите ми. Потръпнах и отпих голяма глътка кола.

— Е, какво ще правиш с него? — попита отново тя.

— Афродита, не знам! Какво очакваш, да отпраша към моргата и да попитам „Синове на Еребус“ дали не мога да поседя до Старк, защото може би ще се съживи по някое време?

След като го казах, осъзнах, че точно това ми се иска да направя.

— Това може би не е много добра идея — каза Афродита.

— Не знаем как се случва, след колко време и дали изобщо ще стане. — Замълчах и се замислих. — Почакай, ти каза, че си видяла Старк в едно от виденията за смъртта ми, нали така?

— Точно така.

— А какъв беше белегът на лицето му? Червен или син полумесец?

— Не си спомням — отвърна тя замислено.

— Как може да не си спомняш, ти каза, че го разпозна от видението си.

— Така е. Помня очите му и тези негови... страстни устни.

— Не говори така за него!

Тя ме погледна виновно.

— Извинявай. Ти наистина си падаш по него, нали?

— Не знам... не съм сигурна. Опитай се сега да си спомниш как изглеждаше той във видението ти.

Тя прехапа устни.

— Не помня почти нищо. Видях го само за миг.

Сърцето ми биеше лудо, а главата ми се замая от неочаквания лъч надежда.

— Но това значи, че ще се съживи. Видяла си го във видение от бъдещето, значи ще е тук и в бъдеще. Ще се върне!

Не е задължително — каза тя меко. — Зоуи, бъдещето е като река, непрекъснато се променя. Забрави ли, че видях теб два пъти как умираш? Веднъж сама, защото беше изоставена от приятелите си. Е, ти отново си обградена от своите трима мускетари. — Тя млъкна, а после добави: — Извинявай, знам, че ти се събра много напоследък. Не искам да звуча злобно. Но ето какво казвах. Заради тримата... заради това, че вече не си изолирана, това видение няма да се случи. Виж, бъдещето се променя. Когато получих видението със Старк, той още беше жив. Всичко това може да е различно вече.

— Но не е задължително, нали?

— Не, не е задължително. Но не възлагай надеждите си на това. Аз просто имам видения, не съм експерт по въпроса с връщането на новациите към живота.

— Значи ни трябва някой експерт по тази част. — Опитвах се да не звуча прекалено обнадеждено, но по тъжния поглед на Афродита се досетих, че не съм успяла.

— Да, колкото и да не ми е приятно да го кажа, ще трябва да говориш със Стиви Рей.

— Ще ѝ се обадя да се видим утре по време на посещенията ни в „Улични котки“ Мислиш ли, че ще можеш да занимаваш Дарий, докато поговоря с нея?

— О, моля ти се. Мога не просто да го занимавам, а да му взема акъла — измърка тя.

— Ох... Както и да е. Просто не искам да виждам или чувам какво ще му направиш. — Обзета от оптимизъм, аз посегнах към чашата с кола.

— Не се тревожи за това. Ще се постарая да останем насаме.

— Добре. — Тръгнах към вратата, но се сетих нещо. — Хей, а как се отърва от Близначките?

— Лесно. Казах им, че ако останат, ще трябва да си правим една на друга спа процедури и че аз ще съм първа.

— Ясно.

Изведнъж Афродита стана сериозна.

— Зоуи, не възлагай големи надежди за Старк. Знаеш, че дори да се съживи, може да не е същият. Стиви Рей каза, че червените новаци сега са по-добре, но не са съвсем нормални. Нито пък тя е.

— Знам всичко това, Афродита. Но все пак смятам, че Стиви Рей си е съвсем наред.

— Отново сме на различно мнение, но сега просто исках да ти кажа да внимаваш. Старк не е...

— Недей! — казах аз и протегнах ръка напред, сякаш за да спра думите ѝ. — Остави ме да имам малко надежда. Иска ми се да вярвам, че нещата могат да се оправят.

— Знам, че искаш, и точно това ме притеснява — каза Афродита бавно.

— Вече съм прекалено уморена, за да говорим за това.

— Добре, разбирам. Просто си помисли за това, което ти казах. — Отворих вратата и тя добави: — Искаш ли да останеш да спиш тук? Няма да си сама.

— Не, но ти благодаря за поканата. Не съм съвсем сама в общежитието. — После сложих ръка на рамото ѝ и добавих: — Благодаря ти, че се погрижи за мен. Сега се чувствам много по-добре.

Тя махна с ръка и погледна неловко. После се окопоти и вече звучеше отново като себе си:

Не се тревожи за това. Просто не забравяй, че когато един ден станеш кралица, ще ми дължиш услуга.

Стиви Рей не вдигаше телефона си. Включваше ми се гласовата поща. Не оставих съобщение. Какво бих могла да кажа?

Здравей, Стиви Рей. Зоуи е. Едно момче току-що умря в ръцете ми и искам да знам какво ще се случи после. Дали ще се съживи като неживо кръвопиещо чудовище, или ще бъде просто леко странен, както казваш, че са в момента другите червени новаци? Или пък просто ще си остане мъртъв? Интересувам се, защото тъкмо се запознах с него, а вече го харесвам. Така че, обади ми се, когато можеш.

Не, просто няма да стане така.

Тръшнах се на леглото си и ми се прииска Нала да се появи отнякъде. В този момент котешката вратичка се отвори и чух познатото „мияу“ Тя скочи на леглото ми, настани се върху гърдите ми и замърка силно.

— Много, много се радвам да те видя. — Започнах да я галя по главата и целунах бялото петънце над носа ѝ. — Как е Дукесата?

Тя примига срещу мен, а после отново притисна главата си към врата ми и замърка силно. Приех го като отговор, че кучето е добре под грижите на Джак и Деймиън.

Почувствах се по-добре. Мъркането на Нала ми действаше страшно успокояващо. Опитах се да почета малко от книгата на любимата си вампирска авторка Мелиса Мар, но дори това не успя да задържи вниманието ми.

За какво мислех? За Старк, разбира се. Докоснах устните си, върху които все още усещах целувката му. Какво ставаше с мен? Как допуснах Старк да ми въздейства толкова силно? Добре, той умря в ръцете ми и това беше ужасно, наистина ужасно. Но имаше и нещо друго между нас или поне можеше да има. Затворих очи и въздъхнах. Не ми трябваше да мисля за друг, все още не бях забравила нито Ерик, нито Хийт.

А истината беше, че не бях забравила и Лорън. Не, не бях влюбена в него. Това, което не можех да забравя, е болката, която той ми причини. Сърцето все още ме болеше и не бях готова да допусна друго момче до себе си.

Спомних си как Старк хвана ръката ми и пръстите ни се сплетоха. Спомних си и докосването на устните му до кожата ми. По дяволите. Май никой не е казал на сърцето ми, че още не съм готова да допусна друг. А какво ще стане, ако Старк се върне. И още по-лошо, какво ще стане, ако не се върне? Омръзна ми да губя хора. Една сълза се откъсна от клепача ми. Забърсах я и притиснах Нала към себе си. Просто бях уморена. Имах ужасен ден. Утре няма да е така. Утре ще се видя със Стиви Рей и тя ще ми помогне да измисля какво да правя със Старк.

Но не можех да заспя. Мислите ми постоянно кръжаха насам-натам и се фокусираха върху грешките, които съм допуснала, и хората, които съм наранила. Дали Старк умря като някакъв вид наказание към мен заради това, което причиних на Ерик и Хийт?

Не! Поне това твърдеше рационалното ми мислене. Това е безумие! Никс не действа по този начин. Но гузната ми съвест нашепваше други, не особено приятни неща. *Не можеш да си*

позволяваш да нараняваш хората така, както нарани Ерик и Хийт, без да си получиш заслуженото.

Стига! Освен това Ерик не изглеждаше толкова наранен днес. Всъщност изглеждаше като гадняр, а не като някой, на когото са му разбили сърцето.

Не, това дори не беше вярно. Аз и Ерик бяхме влюбени, когато му изневерих с Лорън. Какво да очаквам от Ерик? Да се разхожда наоколо, плачейки, да ме моли да се върна при него? Не, по дяволите! Аз го нараних, а той не се държа като гадняр. Просто се опитваше да защити сърцето си от мен.

Не се налагаше да се виждам с Хийт, за да се досетя, че съм разбила и неговото сърце. Познавах го твърде добре, за да мога да си представя точно колко съм го наранила. Той е част от живота ми, откакто за пръв път се прегърнахме в началното училище. Винаги е бил до мен. Отначало приятел от детинство, после гадже, а след това и човекът, с когото направихме Отпечатък, Обвързване, и чиято кръв исках да пия. Да не споменавам, че обвързването и пиенето на човешка кръв засяга сексуалните рецептори в мозъка, така че с него ми се искаше да правя доста повече неща от простото пиене на кръвта му. Да, знам, че звучи гадно, но поне съм честна със себе си.

И така, с Хийт имахме Отпечатък, но след това правих секс с Лорън (малко ми е странно, като си помисля, че вече не съм девствена — странно и някак плашещо), после пихме от кръвта си и между нас се получи нов Отпечатък. Той разруши обвързването с Хийт, което най-вероятно му е причинило невероятна болка. Оттогава не съм говорила с Хийт.

А Старк си мислеше, че е страхливец, задето не можеше да понесе болката. В сравнение с мен не бих го нарекла така. Зачудих се дали връзката между мен и Старк би се запазила, ако той разбере за нещата, които съм направила. Той беше напълно честен с мен, но аз не му казах абсолютно нищо за себе си.

А имаше какво да му кажа.

Избягвах Хийт, защото го нараних. А щом ще съм честна със себе си, трябва да призная, че причината да го избягвам е страхът ми от реакцията му. Хийт е човек, на когото може да се разчита. Досега разчитах, че е луд по мен. Можех да разчитам и на това, че ще бъде винаги до мен, когато имам нужда.

Изведнъж осъзнах, че точно сега имам нужда от него. Тази вечер се чувствах като пребита. Бях ужасно объркана и имах нужда да знам, че не съм загубила всички. Че поне един от тях все още ме обича, дори и да не го заслужавам. Телефонът ми се зареждаше на нощното шкафче. Грабнах го и набързо написах съобщението, преди да съм размислила.

Как си?

Започнах с най-обща реплика. Когато ми отговори... ако отговори, ще продължа нататък.

Обърнах се към Нала и се опитах да заспя. След много време, което ми се стори цяла вечност, погледнах часовника. Беше почти 8:30 сутринта. Значи при всички положения Хийт още спи. Сега е в коледна ваканция и щом не се налага да става за училище, задължително ще спи до обяд. *Значи сега спи*, повторих си упорито. Това не би имало значение преди, продължих в мислите си. Преди би ми отговорил на секундата и би започнал да ме уговаря да се видим. Хийт никога не би проспал съобщение от мен.

Може би трябва да му се обадя? *И да чуя как ми казва, че не иска да ме вижда повече?* Прехапах устни и се почувствах много зле. Не. Не, не мога да направя това. Не и след всичко, което се случи тази вечер. Не бих понесла да слушам как ще ми каже нещо злобно. И да го прочета ще ми е достатъчно неприятно.

Ако изобщо отговори.

Прегърнах Нала и се концентрирах върху мъркането ѝ. Надявах се да успее да заглуши мълчанието на телефона ми. Утре, казах си аз и започнах да се унасям. Ако не получа отговор от него до утре, ще му се обадя.

Точно преди да заспя, чух зловещото грачене на гарван точно пред прозореца си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не се налагаше да си навивам часовника, за да стана точно в пет часа (училище започваме в осем вечерта и свършваме в три през нощта). Лежах в леглото си, галех Нала и се опитвах да не мисля за Старк, Хийт или за Ерик. Алармата ми звънна.

Уморена се запрепъвах из стаята, навлякох дънки и черен пуловер. Хвърлих един поглед в огледалото. Изглеждах ужасно. Трябваше най-сетне поне веднъж да се наспя като хората. Торбичките под очите ми изглеждаха огромни.

Нала изви гръб и засъска, когато някой почука на вратата.

— Зоуи, няма ли да побързаш малко?

Отворих вратата и видях раздразнената Афродита, облечена с много къса (и много красива) черна пола, виолетов пуловер и убийствени черни ботуши. С единия крак потропваше ядосано.

— Какво? — попитах аз.

— Знам, че и друг път съм те питала, но защо все се влачиш като дебелак на патерици?

— Афродита, много си гадна. Сигурна съм, че и друг път съм ти го казвала. И не съм толкова бавна, готова съм вече.

— Не си готова. Белегът ти се вижда.

— О, по дяволите! Забравих. — Машинално погледнах към челото ѝ, където нямаше и следа от синия полумесец.

— Да, едно от предимствата да се преструвам на новак е, че не се налага да мисля за прикриване на белега, когато излизам. — Тонът ѝ беше насмешлив, но виждах болката в очите ѝ.

— Хей, не забравяй какво каза Никс. Ти все още си специална за нея.

Афродита завъртя очи.

— Да, специална. Както и да е. Не можеш ли просто да побързаш малко? Дарий вече чака, а ти все още не си казала на Шекина, че аз ще идвам с теб.

— А трябва и да закуся — казах аз, докато мажех фон дьо тен по челото си.

— Нямаме време за това. Трябва веднага да отидем в „Улични котки“, преди тъпите хора да са затворили и да са се прибрали в тъпите си домове.

— И *ти* си тъп човек — прошепнах аз.

Аз съм *специален* човек — поправи ме тя и тихо продължи: — Кога е срещата ви със Стиви Рей? Нали няма да има нищо против малко да закъснеем?

— О, по дяволите. Не успях да се свържа с нея снощи.

— Не се изненадвам. Мобилните услуги в онези тунели са почти недостъпни. Ще отида да обясня на Дарий защо се бавиш. Ти й се обади отново. Дано този път да успееш да се свържеш.

— Добре.

— Хей, Зи — извика Шоуни, когато с Афродита минахме покрай кухнята.

— Как си тази сутрин? По-добре ли си? — попита ме Ерин.

— Да... благодаря ви, момичета — усмихнах се аз. Близначките са много корави. Една среща със смъртта не е достатъчна, за да ги извади от равновесие.

— Чудесно. Взели сме ти тук една купа с любимата ти зърнена закуска — каза Ерин.

— Ей, слабоумните Близначки! Искате ли да ми направите педикюр довечера? Можем да направим среща в стаята ми, имам ужасен мазол на десния крак. — Афродита повдигна ботуша си и се престори, че ще го събуе.

— За теб също сме приготвили закуска, Афродита — каза Ерин.

— Да, една купа от любимото ти мюсли „Граф Скапанякула“ — добави Шоуни.

— Не сте особено забавни. Зоуи, ще взема Дарий и ще те чакаме на паркинга. Не се бави. — Тя отметна коса и тръгна.

— Мразим я тази — казаха Ерин и Шоуни едновременно.

— Знам — въздъхнах аз. — Но тя беше наистина много мила с мен снощи.

— Сигурно защото страда от сериозно разстройство на личността — предположи Ерин.

— Да, предполагам, че е от онези хора с раздвоено съзнание — допълни Шоуни. — Да се надяваме, че ще я приберат скоро.

— И аз си мислех същото, сестра ми. Харесва ми, че винаги гледаш на нещата откъм хубавата им страна.

— Зи, ето ти закуската.

Погледнах примамливата купа.

— Нямам време за ядене. Трябва да ходим в „Улични котки“ и да се заемем с благотворителността.

— Трябва да им предложиш да направим една благотворителна разпродажба — каза Ерин.

— Да. Трябва да направим сериозно прочистване, за да се подготвим за предстоящите сезонни разпродажби. Можем да продадем старите обувки, за да освободим място за новите — каза Шоуни.

— Това не е лоша идея. Освен това разпродажбата в „Улични котки“ ще е на закрито и слънцето няма да ни пречи — добавих аз.

— Сестра ми, да идем за обувките.

— Готова съм. Чувам, че през новия сезон на мода ще е цвят металик.

Оставих ги да си говорят за обувки и излязох.

„Синът на Еребус“, който пазеше общежитието, не беше Дарий, но беше също толкова висок и гледаше не по-малко лошо. Той ме поздрави и аз продължих по алеята към сградата на училището. Звъннах на Стиви Рей и за щастие тя отговори веднага:

— Здравей, Зоуи!

— О, слава богу. — Не казах името ѝ и внимавах да говоря тихо, защото се разминавах с много ученици по пътеката. — Опитах се да ти се обадя по-рано, но не успях да се свържа.

— Съжалявам. Долу обхватът е много слаб.

Въздъхнах. Ще трябва да направим нещо по въпроса, но точно сега не можех да мисля за това.

— Нищо. Можеш ли да излезеш и да се срещнем при „Улични котки“ след малко?

— „Улични котки“? Къде е това?

— Онази готината тухлена сграда точно зад ресторанта „При Чарли“ на улица „Шеридан“ Можеш ли да дойдеш там?

— Да, предполагам. Ще се наложи да взема автобуса, така че може и малко да се забавя. Чакай, не можеш ли да дойдеш да ме

вземеш с колата?

Отворих уста да ѝ обясня защо не мога и също така защо е толкова важно да говоря с нея, когато през телефона чух някъде около нея някакъв писък, последван от зловещ смях.

— Тъъ, Зоуи, трябва да затварям.

— Стиви Рей, какво става?

— Нищо — каза тя бързо.

— Стиви Рей... — започнах аз, но тя ме прекъсна. — Никого не ядат, наистина! Но трябва да се уверя, че момчето от доставката на пицата няма да си спомня много подробности от конкретно тази доставка. Ще се видим при котките, чао.

И тя затвори. Прибрах телефона си и ми се прииска да се свия в ембрионална поза и да заспя. Вместо това продължих по алеята към централния вход на училището. Понеже нямаме точно офис, ролята на секретарката се изпълнява от една млада вампирка на име Тейлър. Тя не е точно секретарка, а по-скоро служителка на Никс. Деймиън ми обясни, че част от обучението за жрица включва различни административни услуги за „Дома на нощта“ Вдига телефона, прави ксерокопия и изпълнява поръчки за преподавателите, когато не е заета в храма с приготовления за ритуалите.

— Здравей, Зоуи — поздрави ме тя с нежна усмивка.

— Здравейте, госпожице Тейлър. Искам да говоря с Шекина за посещението ни в „Улични котки“, но нямам представа къде да я намеря.

— Тя се настани в залата, където се провеждат събранията, и я направи свой кабинет. Можеш да я намериш там, понеже първият час все още не е започнал.

— Благодаря.

Забързах към коридора, завих наляво и се качих по витите стълби, които водеха към библиотеката и съответно към залата за събранията. Не бях сигурна дали мога просто да вляза и тъкмо посегнах да почукам, когато отвътре се чу:

— Можеш да влезеш, Зоуи.

Боже, вампирите така ме плашат със способността си да познават кой ги търси, преди да са погледнали. Отворих решително и влязох.

Шекина носеше черна рокля, направена сякаш от кадифе, а на гърдите имаше сребриста бродерия на Никс с вдигнати към луната

ръце. Тя ми се усмихна, а аз онемях пред екзотичната ѝ красота, както и от зрелостта и мъдростта, които излъчваше.

— Добра среща, Зоуи — поздрави ме тя.

— Добра среща — отвърнах машинално.

— Как си днес? Чух за момчето, което е починало снощи, и разбрах, че си станала свидетел на смъртта му.

Преглътнах тежко.

— Да, бях със Старк, когато почина. Днес съм добре, доколкото е възможно.

— Все още ли искаш да посетиш „Улични котки“? Знаеш, че може да е трудно при първото посещение.

— Знам, но все още искам да го направя. Ще ми е приятно да бъда заета с нещо.

— Добре тогава.

— Бих искала Афродита да дойде с мен, ако няма проблем.

— Тя беше момичето е дарба за елемента Земя, нали?

Кимнах нервно и отвърнах:

— Земята е елементът, с който Никс я дари. — Така практически това не беше лъжа.

— Земята има успокояващо въздействие. Обикновено тези, които притежават тази дарба, са сериозни и надеждни. Направила си добър избор за придружител, млада жрице.

Положих всички усилия да не изглеждам виновна. *Афродита — сериозна и надеждна?* Както Близначките биха казали: „О, моля ви се!“

— Е, тя и Дарий ме чакат на паркинга. По-добре да тръгвам.

— Само още една минутка. — Шекина взе някакъв документ от бюрото пред себе си и ми го подаде. — Това е новата ти програма. С мое позволение Неферет те премести в шести курс по вампирска социология. — Тя се загледа в необичайния ми белег, вече запълнен, въпреки че съм все още новак. Да не споменаваме, че никой новак или вампир няма толкова татуировки като мен. Шекина не би могла да види тези, които бяха по раменете, гърба и кръста ми, но погледът ѝ показваше, че знае за тях. — Ти си прекалено надарена, за да останеш в този нисък клас по социология. Според мен Неферет също е съгласна, че трябва да знаеш неща, които един третокурсник не е редно да знае.

— Да, госпожо — беше всичко, което можех да отвърна.

— Преместването ти в по-горен курс доведе до някои размествания в програмата ти. Имаш извинения за отсъствие от часовете до обедната почивка. Постарай се да се върнеш до тогава и да отидеш в съответния час.

Добре, ще се постарая. О, може ли да извините и отсъствията на Афродита?

— Да, разбира се, вече го направих.

Преглътнах тежко.

— Ами... благодаря. Както винаги се почувствах нервна от способността на вампирите да знаят нещата предварително. — Също така... Помислих си, че може да предложи на организацията да направи благотворителна разпродажба с вещи на наши ученици, а приходите да останат за тях. Мислите ли, че би било добра идея?

— Мисля, че е чудесна идея. Сигурна съм, че „Дъщерите и Синовете на мрака“ имат много интересни неща за продаване.

Замислих се за купищата дизайнерски обувки на Близначките, за колекцията с фигурки от „Междузвездни войни“ на Ерик (кой знае, може да ги е надраснал вече като възрастен вампир) и манията на Деймиън да събира плетени конопени колиета. Нямаше как да не се съглася с нея.

— Да, интересни е много точно определение.

— Давам ти възможност сама да решиш как искаш да организираш своята благотворителна дейност. Съгласна съм с теб, че взаимодействието с местни организации ще ни бъде от полза. Разделението води до невежество, а невежеството подхранва страховете. Аз лично вече започнах работа с местната полиция във връзка с убийствата и съм съгласна с тях, че прилича на деяние на много малка група фанатици. Имам някои съмнения за взаимодействието ти с хора точно сега, но вярвам, че можеш сама да прецениш риска.

— Да, така е.

— А и ще бъдеш добре защитена в компанията на Дарий.

— Да, той е като планина — казах аз, без да се замисля, а после се изчервих заради глуповатото си сравнение.

Шекина се усмихна:

— Определено прилича на планина.

— Е, време е да тръгвам. Ще ви държа в течение как вървят нещата с „Улични котки“

— Да, ще чакам утре да ми разкажеш как е минало. Като стана дума за утре, реших да направим специален ритуал за Нова година, в който да акцентираме върху изчистване на негативната енергия от училището. След смъртта на двамата учители, а сега и на това момче, имаме нужда от силно и цялостно пречистване. Чух, че ти си много добра в този тип ритуали, защото си израснала с културата на своите предци от племето чероки.

— Да! — Не можах да прикрия изненадата в гласа си. — Баба ми все още живее според традициите и културата на предците си.

— Добре. Значи разчитам на теб и на групата ти от много надарени приятели да направите пречистващия ритуал. Утре е Нова година, така че е най-добре да планираме началото на ритуала за полунощ. Предлагам да го направим до източната стена.

— До източната стена? Но там е... — не можах да продължа, защото ми се догади.

— Да, там беше открито тялото на професор Нолън. Но също така това е и място с голяма сила и трябва да бъде център на нашия пречистващ ритуал.

— Неферет не направи ли точно това, когато извърши ритуал на същото място? — Тя беше организирила нещо като погребален ритуал на мястото, където намерихме тялото на професор Нолън. Тогава Неферет направи заклинание върху цялото училище, така че да може да усеща, когато някой прекрачи границите на влизане или на излизане.

— Пречистването и защитата са две различни неща, Зоуи. Неферет се фокусира върху защитата в своя ритуал, което е съвсем разбираемо предвид тази голяма трагедия. Но имаме време да прочистим умовете си и сега трябва да погледнем към бъдещето. А за целта трябва да прочистим миналото. Разбираш, нали?

— Така ми се струва.

— Очаквам с нетърпение твоя ритуал — каза тя.

— Аз също — излъгах.

— Бъди бдителна и мъдра днес, Зоуи.

— Ще направя всичко по силите си. — Поклоних се с уважение и си тръгнах.

Сега пък трябваше да правя пречистващ ритуал за цялото училище. Без елемента Земя, въпреки че никой още не знаеше, че Афродита е лишена от тази дарба. Всъщност никой още не знаеше, че Афродита е човек. О, по дяволите, май сериозно съм загазила. Отново.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За да се разсея от притесненията покрай предстоящия ритуал, реших да разгледам новата си програма. Е, Шекина беше права. Това преместване по социология в шести курс беше разбъркало напълно всичките ми часове. Актьорското майсторство беше преместено от втори на пети час, точно преди ездата.

— Чудесно — промърморих. Сега, освен за пречистващ ритуал, ще трябва да мисля и за часа при Ерик.

Стомахът ми се сви на топка, но в този момент видях Афродита и Дарий да седят в една много готина черна тойота „Лексус“ Всъщност забелязах Дарий и огромното му мускулесто тяло. Афродита стоеше в сянката му и пърхаше с мигли.

— Извинявам се, че закъснях толкова — казах аз и седнах на задната седалка.

Афродита, която се беше настанила отпред, ми каза небрежно:

Е, не се тревожи, няма проблем.

— О, Афродита — казах аз с възможно най-нежен глас, след като Дарий запали колата. — Трябва да си запишеш нещо в календара с ангажиментите за утре около полунощ.

— Какво? — Тя се обърна към мен и ми хвърли поглед, който ясно показваше, че предпочита да потъна някъде в тапицерията на колата и да ги оставя насаме с Дарий.

— Утре, в полунощ, ти, аз, Деймиън и Близначките ще трябва да направим голям кръг и пречистващ ритуал пред цялото училище.

Сините ѝ очи станаха кръгли.

— Ще стане... — започна тя и звучеше на ръба на истерията.

— ... много забавно — довърших аз, преди тя да успее да каже голям резил.

— Очаквам го е нетърпение — каза Дарий и се усмихна мило на Афродита. — Силата на вашия кръг е невероятна.

Видях как Афродита придоби максимално спокойно изражение и когато се обърна към Дарий, звучеше и изглеждаше съвсем

обикновено:

— Да, *невероятна* е една много подходяща дума, с която да го опишем.

— Никога не съм виждал толкова много надарени новаци — рече Дарий.

— Ти дори не предполагаш колко съм надарена — каза тя, като се наклони към него и се засмя.

Да, помислих си аз, докато дъвчех нервно устните си и се притеснявах, а Афродита се свалеше с Дарий. *Нито той, нито останалите, с изключение на Стиви Рей, са наясно какво всъщност става.* Не че ние трите изобщо знаехме какво точно става, още повече, че ще се наложи да правим магически кръг без един от елементите. Спомних си какво се случи, когато Афродита се опита да призове Земята, и ми се струва, че за всички ще бъде очевидно, че тя вече няма дарба за този елемент. А как ще обясним това?

Деймиън и Близначките сигурно отново ще побеснеят, задето съм запазила тази тайна от тях. Идеално.

Имах нужда от нещо, което да отвлече вниманието на всички, и никой да не забележи липсата на единия елемент. Е, не точно. Всъщност се нуждаех от почивка. Или от успокоително.

Бръкнах в чантата си и потърсих хапче, но не успях да намеря. Естествено успокоителните не действат особено на новациите и вампирите, така че едва ли би ми помогнало. Явно няма какво да ми помогне, най-много да си докарам още проблеми и стрес, а за капак и някое разстройство.

Дарий без проблем откри сградата на „Улични котки“ Беше уютно изглеждаща, квадратна тухлена постройка с голяма витрина, отрупана с котешки стоки. Казах си, че трябва да купя подарък за Нала. Тя и без това е достатъчно ревнива дори без да ѝ изневерявам (в превод ще мириша на хиляди други котки), задължително трябва да ѝ занеса подарък.

Дарий ни отвори вратата и ние с Афродита влязохме в силно осветения магазин. И тримата носехме очила, но въпреки това светлината беше прекалено силна. После погледнах към Афродита и се досетих, че на нея не би трябвало да ѝ пречи.

— Добре дошли в „Улични котки“ Това първото ви посещение ли е?

Отместих поглед от Афродита към... Монахиня? Примигах от изненада и ми се прииска да разгъркам очи. Монахинята ми се усмихна от мястото си зад щанда. Имаше дълбоки кафяви очи и изглеждаше жизнена и изненадващо спокойна, въпреки че беше възрастна. Носеше типичната черно-бяла униформа.

— Госпожице? — обади се тя отново, без да сваля усмивката от лицето си.

— О, аха, искам да кажа, да. Това е първото ни посещение. — Не започнах особено брилянтно. Мисълта ми препускаше. Какво прави тук тази монахиня? С периферното си зрение видях друга жена с типичната черно-бяла роба и осъзнах, че тук има и други монахини. Но как така? Сигурно са цяла групичка. Дали ще откачат, като разберат, че вампири новаци искат да подпомагат организацията им?

— Чудесно тогава. Винаги приветстваме новите посетители. Какво можем да направим за вас?

— Не знаех, че сестри от бенедиктинския орден се занимават с „Улични котки“ — заяви Афродита.

— Да, ние движим тази организация вече от две години. Котките са много духовни създания, не мислите ли?

Афродита изсумтя.

— Духовни? Били са убивани заради това, че са принадлежали на вещици и са имали връзки с дявола. Ако черна котка им мине път, хората смятат, че е на лош късмет. Това ли имате предвид под духовни?

Идваше ми да я зашлевя заради неуважителния тон, но монахинята не показва да се е засегнала.

— Не ви ли се струва, че това е, защото котките винаги са били асоциирани с жените? Особено с мъдрите жени. Така че е нормално в едно патриархално общество някои хора да намират нещо зловещо в котките.

Усетих изненадата на Афродита.

— И аз си мисля същото. Изненадана съм, че и вие сте на това мнение — призна си тя.

Забелязах, че Дарий е престанал да се преструва, че разглежда магазина, и се заслуша с интерес в разговора.

— Госпожице, само защото имам специална забрадка на главата си, не значи, че съм спряла да използвам разсъдъка си. И мога да ви уверя, че съм имала много повече неприятни преживявания, свързани с мъжкото господство, отколкото вие. — Усмивката ѝ направи думите не толкова остри, колкото биха могли да прозвучат.

— Забралка! Точно така се казваше — чух се как избърборих, преди да мога да се спра, а после се изчервих.

— Да, точно така се нарича.

— Извинявам се. Аз... аз никога не съм срещала монахиня досега — казах и още повече се изчервих.

— Не се изненадвам. Вече не сме останали кой знае колко много. Аз съм сестра Мери Анджела, игуменка на нашето малко абатство и управителка на „Улични котки“ — Тя се обърна към Афродита с усмивка: — Разпознахте ордена ни, защото сте католичка, нали?

Афродита се засмя:

— Определено не съм католичка. Аз съм дъщерята на Чарлз Лафонт.

Сестра Мери Анджела кимна с разбиране.

— Аха, нашият кмет. В такъв случай сте наясно с благотворителната дейност, която нашият орден извършва. — После тя повдигна вежди, защото осъзна какво друго означава това, че Афродита е дъщеря на кмета. — Вие сте вампир новак.

Не звучеше особено ужасена и аз реших, че сега е моментът да обясним на монахинята, че Сатаната е влязъл в дома ѝ.

— Да, Афродита е вампир новак, а аз съм Зоуи Редбърд, също вампир новак и лидер на „Дъщерите на мрака“

Изчаках експлозията, която обаче не последва. Сестра Мери Анджела замълча за миг. После хвана ръката ми и сърдечно я стисна.

— Поздравления, Зоуи Редбърд. Тя огледа внимателно Дарий. — Изглеждаш ми възрастен за новак.

Той кимна и се поклони леко.

— Много сте наблюдателна, жрице. Аз съм възрастен вампир, „Син на Еребус“.

— О, великолепно.

Той я нарече жрица. Отново очаквах да последва буря и отново това не се случи.

— Аха, разбирам. Вие придружавате момичетата. — Тя се обърна отново към мен: — Това, предполагам, означава, че вие двете трябва да сте много важни, щом ви се оказва такова внимание.

— Ами, както казах, аз съм лидер на „Дъщерите на мрака“ и...

— Важни сме — прекъсна ме Афродита. — Но не това е основната причина Дарий да ни придружава. През последните два дни бяха убити двама вампири и нашата Висша жрица не би ни пустила да излезем без охрана.

Изгледах Афродита изумено. Въобще нямаше задръжки днес.

— Двама вампири са били убити? Чух само за едно убийство.

— Нашият най-голям поет беше убит преди два дни — казах аз. Не можех да изрека името му.

Сестра Мери Анджела изглеждаше потисната.

— Това е ужасна новина. Ще се помоля за душата му.

— Ще се молите за вампир?

Въпросът изскочи от устата ми без предупреждение и аз отново се изчервих.

— Разбира се. Сестрите ми също ще го направят.

— Извинявам се, не искам да бъда груба, но вие не смятате ли, че всички вампири ще горят в ада, защото се кланят на друга богиня? — попитах аз.

Дете мое, аз вярвам, че вашата Никс е просто друго възплъщение на нашата пресвета Дева Мария. Също така искрено вярвам в Евангелието на Матей 7:1, където се казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“

— Жалко, че вярващите не са като вас — казах аз.

— Някои са, дете мое. Не поставяй всички под общ знаменател. Не забравяй, че да не съдиш се отнася и за двете страни. Е, с какво можем да бъдем полезни на „Дома на нощта“?

Умът ми все още се затрудняваше да осмисли факта, че тази монахиня няма никакъв проблем с вампирите, но се постарях да се концентрирам и да ѝ отговоря:

— Като лидер на „Дъщерите на мрака“ си помислих, че ще е добра идея да се заемем с благотворителна дейност на местно ниво.

Сестра Мери Анджела се усмихна широко.

— И се сетихте за уличните котки.

Отвърнах на усмивката ѝ.

— Истината е, че аз бях белязана съвсем скоро и си помислих колко е странно, че училището ни се намира в центъра на Тулса, а ние сме така изолирани от града. Просто не ми изглеждаше редно. — Беше ми много лесно да разговарям с нея. — Това ме доведе тук. — С периферното си зрение видях как Афродита се намръщи и добавих: — Нас. Това ни доведе тук. Решихме, че ще е добре, ако станем доброволци и помагаме за котките, а също и да даряваме пари за организацията. Можем също така да организираме разпродажба на употребявани вещи и да ви дарим печалбата.

— Винаги имаме нужда от пари и от опитни доброволци. Имате ли си котка, Зоуи?

— Всъщност Нала *ме има* и щеше да ви го покаже, ако беше тук — засмях се аз.

— А вие? — обърна се тя към Дарий.

— Котката ми се казва Нефертити, най-красивото животно на света. Избра ме за свой собственик преди шест години.

— А вие?

Афродита изглеждаше, сякаш не я свърта на едно място, и аз изведнъж осъзнах, че никога не съм я виждала с котка.

— Не, нямам — отвърна тя. И тримата я погледнахме учудено, а тя продължи: — Не знам защо никоя котка не ме е избрала.

— Да не би да не харесваш котки? — попита монахинята.

— Харесвам ги горе-долу. Но, изглежда, те не ме харесват.

Възкликнах от изненада и Афродита ме изгледа накриво.

— Това не е проблем — каза сестра Мери Анджела. — Спокойно можете да станете доброволец, ако имате желание.

Явно жената не се шегуваше, че ще ни намери работа. Казах ѝ, че разполагаме с няколко часа, преди да се наложи да се връщаме на училище. Афродита веднага се залепи за Дарий, за да изпълни своята част от сделката и да го отвлича, докато аз се видях със Стиви Рей (която все още никаква не се задаваше). Сестра Мери Анджела ги прати при котките, за да изчистят сандъците с пясък и заедно с другите две сестри на смяна в момента, сестра Бианка и сестра Фатима, да срещат котките. Сестра Мери Анджела ни представи на другите две монахини толкова небрежно, сякаш е най-нормалното нещо на света вампири новаци (с прикрити татуировки), да бъдат доброволци в тяхната организация. Не съм от бавно загряващите и вече ми стана

ясно, че тези монахини са доста различни от обикновените вярващи, като ужасния ми втори баща и подлизурковците му (благодаря на Деймиън за обогатения ми речник).

Явно монахините бяха получили голяма доставка с котешки играчки огромна кутия с над двеста пернати и мишеподобни предмети за забавление на котки, и сестра Мери Анджела ми поръча да въведа всяка вещ в компютъра. Набързо ми обясни как се работи с програмата, която използват, а накрая ме закопа с изявлението, че магазинът работи до късно и аз ще трябва да се оправям с него. После изчезна в кабинета си, който се намираше от другата страна на помещението, в което живееха очакващите осиновяване котки.

Е, не може да се каже, че точно ме остави да се разпореждам. Можех да я видя през голямото стъкло, което заемаше почти цялата стена. А това значи, че и тя можеше да ме вижда. Изглеждаше много заета, говореше по телефона и се занимаваше с други важни административни дела, но забелязах, че често гледа към мен.

Не мога да отрека, че се зарадвах на отношението ѝ. Не е нещо обичайно за монахиня, която се предполага да е омъжена за Господ, да се отнася с такова великодушие към вампири. Замислих се над думите ѝ дали не поставям всички вярващи (с изключение на вярващите в Никс) под общ знаменател. Не обичам да си признавам, когато не съм права, особено предвид колко често напоследък ми се случва да не съм права, но тези монахини определено ме накараха да се замисля.

И така, размишлявах на религиозни теми доста по-дълго от обичайното и буквално бях затънала до гуша в котешки играчки, когато вратата се отвори и влезе Стиви Рей.

Усмигнахме се една на друга. Не мога да опиша колко ми е приятно да я виждам жива. Изглеждаше точно като моята Стиви Рей, с късата си къдрава коса, с типичните си трапчинки и с обичайната (за съжаление) риза, прибрана в дънките. Да, обичам това момиче, въпреки че няма грам моден вкус. Но не, няма да допусна Афродита с присъщата си злоба да ме кара да се съмнявам в най-добрата си приятелка. О, колко ми липсваше!

Хей, а чула ли си новините? — попита тя с типичния си провинциален акцент.

— Новини?

— Да, за...

Но в този момент ни прекъсна силно почукване по стъклото. Сестра Мери Анджела беше повдигнала въпросително вежди. Посочих към Стиви Рей и казах с устни „моя приятелка“. Тя очерта с пръст въображаем полумесец на челото си и посочи към Стиви Рей (която гледаше към сестра Мери Анджела с отворена уста). Кимнах енергично. Монахинята кимна леко в отговор, усмихна се и помахна на Стиви Рей, а после се върна към задълженията си.

— Зоуи — прошепна тя. — Това е монахиня.

— Да — отвърнах спокойно. — Виждам. Сестра Мери Анджела се грижи за това място. Има още две монахини с Афродита и Дарий. Взех я с мен, за да го държи настрана, като му се сваля.

— Брей! Афродита е толкова противна с нейните свалки. Но по-важното е... как така монахини? — Тя примига от учудване. — И знаят, че сме вампири новаци и така нататък?

Предполагам, че под „и така нататък“ визираще себе си, така че кимнах. Е, не че съм тръгнала да обяснявам на монахинята за червените новаци.

— Да, те нямат нищо против нас. Смятат, че Никс е просто друго превъплъщение на Дева Мария. Освен това не се натискат да съдят никого.

— Аха. Допада ми тази част с несъденето на другите, но Никс и Дева Мария? Това е най-странното нещо, което съм чувала.

— Кое то го прави суперстранно, защото си представям, че да си мъртва, после нежива и накрая да се превърнеш в различен вид, означава да си преживял много странни неща, нали?

Стиви Рей кимна тържествено и добави:

— Толкова странни, че както би казал баща ми, изкъртих фаянса. Поклатих глава и се засмях.

— Откачалка такава, толкова ми липсваше! — казах аз и я прегърнах силно.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прегръдката ни беше прекъсната от досадния кикот на Афродита, който долетя от залата с котките. Със Стиви Рей се спогледахме отвратено.

— Какво каза, че прави тя там? И с кого?

Въздъгнах:

— Разрешава ни се да напускаме границите на училището само с охрана. Дарий е един от „Синовете на Еребус“

— Явно е готин, щом Афродита така си дава зор.

— Да, определено си го бива. Той каза, че ще ни придружи, а Афродита обеща, че ще го забаламосва, за да можем с теб да поговорим.

— Обзалагам се, че никак не ѝ е лесно — каза Стиви Рей иронично.

— Моля ти се, знаем, че си пада малко леко момиче.

— Малко?

— Опитвам се да не бъда груба.

— Добре, добре. Значи тя ще забаламосва този готин воин, за да можем с теб да си поговорим?

— Да, и...

Сестра Мери Анджела отново почука по стъклото и каза достатъчно силно, че да я чуем:

— По-малко приказки, повече работа.

И двете кимнахме енергично, сякаш ни беше взела страха. (Е, в крайна сметка кой не се страхува от монахини?)

— Ти вади от кутията тези дребни мишеподобни котешки играчки и ми ги подавай, а аз ще ги въвеждам в компютъра. Ще си говорим, докато маркирам играчките.

— Добре — отвърна Стиви Рей и започна да ровичка в кутията.

— Спомена нещо за новини? — попитах я аз, докато кликвах с мишката.

— А, да. Просто няма да повярваш! Кени Чесни ще има концерт на новия стадион.

Погледнах я внимателно. А после още по-внимателно. И пак. Без да казвам нищо.

— Какво? Знаеш, че много си падам по него.

— Стиви Рей — успях да изрека най-последно. — След всички ужасии, които се случват, не знам изобщо как успяваш да мислиш за този кълтурни идиот.

— Вземи си думите обратно, Зи. Той не е идиот.

— Добре, вземам ги. Ти си идиотът.

— Чудесно — каза тя. — Но когато намеря начин как да прокарам интернет в тунелите, за да си купя билет онлайн, да не вземеш да поискаш да взема и за теб.

— Компютри? В тунелите?

— Монахини? В „Улични котки“?

Поех си дълбоко дъх.

— Добре, точка за теб. Всичко е много странно в момента. Нека да започнем отначало. Как си? Липсваше ми.

Намръщеното изражение на Стиви Рей изчезна и мигновено беше заменено от широка усмивка.

— Много съм добре. А с теб какво става? О, и ти ми липсваше много.

— Аз съм объркана и стресирана. Подай ми малко от лилавите пернати играчки, май изчерпахме мишките.

— Ами... тук е пълно с пернати... да започнем с тези — каза тя и започна да ми ги подава.

Определено не бих взела на Нала подобна играчка. Ще побеснее само като я види.

— От какво си объркана и стресирана? Обичайните неща или се е случило нещо?

— Случи се нещо. — Погледнах я в очите и казах тихо: — Снощи едно момче на име Старк умря в ръцете ми. — Изчаках, защото Стиви Рей потрепна така силно, сякаш думите ми я нараниха физически. Но трябваше да продължа: — Имаш ли някаква представа дали ще се съживи?

Първоначално тя не каза нищо и аз я оставих да си събере мислите на спокойствие, докато ми подаваше играчките. След известно

време ме погледна.

— Искан ми се да ти кажа, че ще се върне и всичко ще е наред, но истината е, че не знам.

— Колко време ще отнеме да разберем?

Тя поклати глава и изглеждаше много разстроена.

— Не знам! Не мога да си спомня. Тогава времето течеше по различен начин за мен.

— Какво си спомняш? — попитах внимателно.

— Помня, че като се събудих, изпитвах невъобразим глад. Беше ужасно. Искан кръв. Тя беше там и ми даде. — Стиви Рей сбърчи лице. — Даде ми да пия от нея. Това беше първото нещо, което направих, след като се събудих.

— Неферет? — едва прошепнах името.

Тя кимна.

— А къде се намираше?

— В ужасната морга. Сещаш ли се, тя е отстрани до южната стена на училището. Има няколко бора. И пещ за кремиране.

Потръпнах. Знаех за пещта. Всички знаеха. Там се предполагаше, че отиват телата на мъртвите.

— И какво се случи после? Имам предвид, след като пи от нея.

— Тя ме заведе в тунелите при останалите. Доста често ни посещаваше. Понякога дори ни носеше бездомници, за да се храним. — Стиви Рей отклони погледа си, но успях да видя вината и болката в очите ѝ. — Тя беше толкова добра. Да си спомня какво е вършила, когато беше лишена от своята човечност, сигурно е доста болезнено за нея. Много ми е трудно да мисля за това, Зоуи. А още по-трудно ми е да говоря за него.

— Знам. Извинявай, но е много важно. Трябва да знам какво ще се случи, ако Старк се съживи.

Стиви Рей ме погледна право в очите и изведнъж гласът ѝ ми прозвуча някак чуждо:

Не знам какво ще се случи. Понякога не знам дори с мен какво ще се случи.

— Но ти сега си различна, мина през Промяната.

Изражението ѝ се промени и видях гняв в очите ѝ.

— Да, минах. Но нещата не са толкова прости както при нормалните вампири. Все още се налага да избирам човечността пред

това, което е в мен, и този избор невинаги е така черно-бял, както си го представяш. — Изведнъж като че ли се сети нещо. — Каза, че името на момчето е Старк. Не помня ученик с такова име.

— Беше нов. Тъкмо пристигна от Чикаго.

— Какъв беше, преди да умре?

— Беше свестен — започнах аз машинално, а после спрях, защото осъзнах, че всъщност не съм го познавала добре. За пръв път се замислих дали привличането, което изпитвах към него, не замъглява впечатлението ми. Той ми сподели, че е убил ментора си, как можах да пренебрегна това толкова лесно?

— Зоуи, какво има?

— Бях започнала да го харесвам. Истински да го харесвам, но не го познавам много добре. — Изкушавах се да ѝ разкажа всичко за него.

Изражението ѝ омекна и тя отново изглеждаше като най-добрата ми приятелка.

— Ако те е грижа за него, трябва да отидеш до моргата и да го измъкнеш от там. Скрий го някъде за няколко дни и виж дали ще се съживи. Ако стане, имай предвид, че ще е гладен и леко не на себе си, когато се събуди. Ще трябва да го нахраниш, Зоуи.

Потърках челото си с трепереща ръка и отметнах косата си назад.

— Добре, добре. Ще се справя някак. Просто трябва да се справя.

— Ако се събуди, доведи го при мен. Може да остане с нас — каза Стиви Рей.

— Добре. Ох, толкова много неща се случват в момента. Вече не е като преди, всичко е толкова различно.

— В какъв смисъл различно? Разкажи ми и може би ще успея да ти помогна да се справиш.

Ами, като начало, Шекина се появи в „Дома на нощта“

— Познато ми звучи това име. Имам спомен, че е някоя голяма клечка.

— Да, тя е изключително голяма клечка, понеже е главната Висша жрица на всички вампири. И много здраво насоли Неферет пред целия съвет по време на събранието.

— Сериозно?! Искане ми се да го бях видяла това.

— Да, страхотно беше. Но и малко плашещо. Искам да кажа, ако Шекина е толкова властна, че да постави Неферет на мястото ѝ, това си е направо страшно.

Стиви Рей кимна. А какво каза Шекина?

— Нали знаеш, че Неферет затвори училището, въпреки че обяви край на ваканцията и извика всички да се върнат.

— Да.

— Шекина отвори училището отново. — После се доближих до Стиви Рей и прошепнах: — И отмени войната.

— О, мога да си представя това колко е раздразнило Неферет — отвърна тя.

— Именно. Шекина изглежда готина, поне доколкото мога да преценя. Само че силата ѝ ме плаши.

— Да, но не е лошо да имаш на своя страна някой с такава мощ. Тя все пак е спряла войната, което е много добре.

— Да, Добре е, но Шекина иска да направим пречистващ ритуал за цялото училище. Аз ще трябва да го направя. Аз и моята група свръхнадарени приятели. Сещаш се Близначките — Вода и Огън, Деймиън — Въздух, а за капак на всичко, Афродита ще е Земята.

— О-хо — каза Стиви Рей. — Зи, а Афродита има ли все още дарба за елемента Земя?

— Ни най-малко.

— А може ли да се престори?

— Ни най-малко.

— Опита ли се?

— Да. Зелената свещ изхвърча от ръцете ѝ.

— Това е проблем — съгласи се Стиви Рей.

— Проблем, за който Неферет ще твърди, че се е случил, защото аз съм сгрешила в нещо. Или по-лошо, че има проблем с Афродита, Деймиън или Близначките.

— Да, това би било много гадно. Наистина ми се иска да помогна някак. — Изведнъж тя се въодушеви: Хей, може би ще успея! Ако се промъкна на ритуала и се скрия зад Афродита? Ще се насочиш към мен, когато призоваваш Земята, аз ще се концентрирам и свещта ще се запали. И всичко ще изглежда както трябва.

Отворих уста да кажа, че май няма да се получи. Много е вероятно да я хванат и всички да разберат за нея. После затворих уста.

И какво толкова лошо има в това Стиви Рей да бъде видяна? Не да я хванат как се крие и промъква, за да бъде част от ритуала, а просто да бъде видяна. Изпълни ме топлото познато чувство, че съм на прав път.

— Нещо подобно може би ще свърши работа.

— Наистина ли? Значи си съгласна да се скрия? Чудесно, само ми кажи кога и къде.

— А какво ще кажеш да не се криеш? Просто да се покажеш?

Стиви Рей ме изглежда шокирано и няколко секунди не каза нищо. Когато най-сетне заговори, гласът ѝ звучеше, сякаш не ѝ достига въздух:

— Но те не трябва да научават за мен!

— Защо не? — попитах аз тихо.

— Защото ако разберат за мен, ще разберат и за останалите.

— Е, и?

— Това ще бъде много лошо.

— Но защо?

— Зоуи, както ти казах вече, те не са нормални новаци.

— Стиви Рей, а с както са по-различни?

Тя примига изненадано.

— Ти не разбираш! Те не са нормални. Аз също не съм нормална.

Погледнах я за миг и отново обмислих това, което вече беше очевидно — тя си върна човечността. Въпреки това подозирах, но не исках да си призная, че в нея все още има някакви мрачни кътчета, които не разбирах напълно. Знаех, че трябва да взема решение дали да ѝ се доверя или не. А когато нещата се сведоха до това, не беше много трудно.

— Знам, че не си точно такава, каквато беше, но аз ти вярвам. Вярвам в твоята човечност и това никога няма да се промени.

Стиви Рей изглеждаше готова да се разплаче.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Добре, какъв е планът ти?

— Е, не съм го обмислила точно като план, но си помислих, че вампирите и учениците е добре да научат за теб и останалите, особено сега, когато още един ученик почина. Не знаем всичко, което ни се

иска, но сме напълно сигурни, че Неферет някак си ви е създала или е направила нещо, за да можете да се връщате към живота. Нали?

— Така мисля. Истината е, че се притеснявам за останалите. Мисля, че тя все още би могла да ги контролира и да им влияе, въпреки че сега са различни и, че тя ни изостави.

— Е, не разбираш ли колко е лошо Неферет да е единственият възрастен вампир, който знае за вас? Особено ако все още може да ви контролира. Особено сега, когато може би съществува нов вид червени новаци. — Една мисъл ме порази изведнъж. — Старк имаше специална дарба. Той никога не пропуска целта, когато стреля с лък. Искам да кажа, абсолютно никога.

— Със сигурност ще се опита да го използва каза Стиви Рей. — Преди да се Промея, Неферет използваше останалите или поне се опитваше. — Тя вдигна рамене извинително. — Наистина съжалявам, че не мога да си спомня всичко, което се случи преди Промеяната. Останалите казват, че също не помнят много неща. Мога просто да се досещам.

— Е, от малкото, което видях, няма никакво съмнение, че Неферет не е намислила нищо добро.

— Без съмнение е така, Зи.

— Но това пак ни връща към необходимостта и останалите вампири да научат за вас. Така ще е много по-трудно за Неферет да ви използва за скритите си цели за превземане на света и господство на злото.

— Такива ли са й плановете?

— Предполагам. Звучи като нещо, което би планирала.

— Вярно е — съгласи се Стиви Рей.

— Е, какво мислиш?

В първия момент тя не каза нищо и аз я оставих да си помисли. Решението не беше лесно. Доколкото бяхме наясно, Стиви Рей и червените новаци са нещо, което досега не е съществувало. Ако Старк не е умрял, а се съживи и стане като тях, Стиви Рей ще е първата от новия вид вампири и като такава ще е отговорна за новациите.

— Мисля, че може би си права — каза най-сетне тя с глас, едва различимо по-силен от шепот. — Но ме е страх. Какво ще стане, ако нормалните вампири решат, че сме някакви изроди?

— Не сте изроди! — изрекох аз с по-убедителен тон, отколкото го чувствах. — Няма да позволя да ви се случи нищо лошо.

— Обещаваш ли?

— Обещавам. Освен това сега е перфектният момент. Шекина е по-силна от Неферет, а училището е пълно със „Синове на Еребус“

— Това как ще ни помогне?

— Ако Неферет си загуби ума, те ще я усмирят.

— Зоуи, не искам да използваш това като извинение, за да застанеш открито против Неферет — каза тя пребледняла.

Думите ѝ ми повлияха като шок.

— Нямам такова намерение! — извиках твърде силно, а после продължих с по-тих глас: — Не бих те използвала по този начин.

— Не казвам, че си измислила това, за да атакуваш Неферет. Казвам просто, че според мен не е много умно да се конфронтираме с нея открито и не мисля, че „Синове на Еребус“ или Шекина ще ни помогнат по някакъв начин. С Неферет става нещо, не е просто нейната обичайна лудост. Усещам го в себе си. Не помня точно какво съм знаела, но тя е много опасна. Адски опасна. Нещо генерално се е променило в нея и тази промяна не е за добро.

— Искане ми се да можеше да си спомниш всичко, което ти се е случило.

Стиви Рей изкриви лице в болезнена гримаса.

— И на мен понякога ми се иска. А понякога съм доволна, че не помня всичко. Това, което ми се случи, не беше никак хубаво, Зоуи.

Известно време просто подреждах котешките играчки мълчаливо, потънали в мисли за смърт и мрак. Не можех да не мисля за това, колко зле се е чувствала Стиви Рей, откакто умря в ръцете ми. Колко кошмарни неща е трябвало да преживее като нежива. Тя се бореше човечността ѝ да не ѝ се изплъзне окончателно. Погледнах я и видях как нервно дъвче устната си, докато търси още пернати играчки в кутията. Изглеждаше уплашена като дете и въпреки новите си способности и отговорности изглеждаше уязвима.

— Хей — започнах аз, — всичко ще бъде наред. Обещавам ти. Сигурно Никс е в центъра на всичко това.

— Смяташ, че богинята е на наша страна?

— Сигурна съм. Така че утре в полунощ ще изпълним пречистващия ритуал до източната стена. — Нямаше нужда да

допълвам, че това е място с огромна сила, както и място на смърт. Предполагам, че ще можеш да дойдеш до училището и да се скриеш някъде наблизко, докато стане време да призовавам Земята.

— Да — неохотно отвърна тя и очевидно не беше сто процента съгласна с мен. А ако дойда, мислиш ли, че трябва да доведе и останалите?

— Трябва ти да прецениш. Ако мислиш, че е добре да ги доведеш, ще се съглася с теб.

— Ще си помисля. А и първо ще говоря с тях.

— Добре, няма проблем. Доверявам се на преценката ти, независимо какво ще избереш.

Тя се усмихна.

— Радвам се да го чуя, Зи.

— Наистина го мисля. — А после реших да сменя малко темата, за да ѝ дам възможност да помисли, защото все още изглеждаше угрижена и нерешителна. — Хей, искаш ли да ти разкажа за още някой от проблемите си?

— И питаш.

— Като свършим тук, ще трябва да се върна в клас и понеже програмата ми е променена, днес ще се наложи да карам актьорско майсторство. А предметът се води от най-известният, най-мразещият ме и най-нов преподавател, Ерик Найт.

— О-хо!

— Да. И определено не очаквам да завърша с висока оценка.

— Има само един начин да получиш оценка „А“^[1] при Ерик — засмя се тя дяволито.

— Дори не го споменавай. Приключих със секса. Окончателно. Край. Научих си урока вече. А и е доста гадно от твоя страна да кажеш, че мога да изтъргувам секс за оценка.

— Не, Зи, не говорех за секс. Имах предвид, че Ерик може да ти закачи една алена буква „А“ на дрехите.

— Моля? — не разбрах.

— Като в „Алената буква“ — въздъхна тя. — Там героинята трябваше да носи алена буква на дрехите си, защото беше уличена в прелюбодеяние. Трябва по-често да четеш книги, Зи.

— О, ясно. И благодаря много за аналогията. Почувствах се толкова по-добре!

Не се сърди — каза тя и метна една играчка по мен. — Просто се шегувах.

Все още ѝ се мръщех, когато телефонът ѝ звънна. Стиви Рей погледна номера и въздъхна. Хвърли бърз поглед към сестра Мери Анджела, която стоеше пред компютъра си, и реши да отговори на обаждането.

— Привет, Венера, какво става? — Нарочно говореше весело и безгрижно. Последва пауза, в която веселостта ѝ се изпари. — Не, казах ти, че след малко ще се върна и тогава ще си вземем нещо за ядене. — Последва още една пауза. Стиви Рей се намръщи. После се обърна с гръб към мен и каза с по-тих глас: — Не! Казах, че ще ядем нещо, а не някого. Дръжте се прилично, след малко се връщам. Чао.

Стиви Рей се обърна към мен с изкуствена усмивка на лицето.

— Е, за какво говорехме?

— Стиви Рей, моля те, кажи ми, че тези хлапета не ядат хора!

[1] В американските училища А е равносилно на шестица, Б — на петица и т.н. Б.ред. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Естествено, че не ядат хора! — Стиви Рей изглеждаше възмутена от предположението ми.

Сестра Мери Анджела вдигна глава от компютъра и ни погледна неодобрително.

Ние се усмигнахме, помахаме ѝ и отново се върнахме към подреждането на играчките. Тя продължи да ни гледа дълго време, но в един момент изражението ѝ омекна, усмихна ни се и се върна към задълженията си.

— Стиви Рей, какво точно става с тях? — прошепнах аз, докато маркирах още няколко лилави пернати чудовища.

Тя вдигна рамене прекалено безгрижно.

— Просто са малко гладни. Това е всичко. Знаеш какви са хлапетата, вечно са гладни.

— Кое то значи, че ще си доставят вечеря от къде?

— От момчетата, които доставят пица най-често. Хранят се с момчетата, които доставят пица? — прошепнах с ужас.

— Не! Обаждаме се по телефона и даваме адреса на една от сградите в близост до депото. Най-често казваме, че работим извънредно за изложбения център, и после чакаме момчето с пицата да пристигне.

Тя се поколеба за миг.

— И?

— После го пресрещаме, преди да е стигнал сградата, и вземаме пиците. Караме го да забрави, че ни е виждал, и той си тръгва, а ние изяждаме пицата, а не него — изрече тя на един дъх.

— Крадете пици?

— Е, да, но все пак е по-добре, отколкото да изядем момчето, нали така?

— О, да — казах аз и завъртях очи. — Освен това крадеш кръв от „Червения кръст“, ако не се лъжа.

— Пак повтарям, по-добре е, отколкото да изядем момчето.

— Ето, това са още причини, поради които се налага да разкажем на вампирите за вас.

— Защото крадем пици и кръв? Дали наистина трябва да казваме на вампирите? Искам да кажа, имаме си достатъчно проблеми за решаване, вместо да задълбаваме в това дребно недоразумение.

— Не, не защото крадете, а защото нямате пари и никакъв легален начин да се грижите за себе си.

— Искан ми се Афродита да дойде пак при нас. Тя има ужасно много пари и не една златна кредитна карта.

— Тогава ще трябва да ѝ се подмазвате.

Стиви Рей се намръщи.

— Положих големи усилия да ѝ въздействам мислено, както го правя с другите хора. Щях да я направя невероятно мила и да си живеем така весело и щастливо до края на дните си.

— Стиви Рей, наистина не можете да продължавате да живеете в тунелите.

— На мен ми харесва там — каза упорито тя.

— Те са гадни, влажни и мръсни.

— Сега е по-добре, отколкото последния път, когато ги видях. А може да стане много по-добре, ако се пооправят малко.

Изгледах я продължително.

— Добре де, *малко* по-добре.

— Както и да е. Мисълта ми е, че имате нужда от закрилата и парите на училището.

Стиви Рей ме погледна решително и изведнъж ми се стори, че изглежда някак по-възрастна.

— Закрилата и парите на училището не помогнаха на професор Нолън или на Лорън Блейк. Или дори на онова момче Старк.

Не знаех какво да кажа. Въпреки това бях убедена, че вампирите трябва да научат за тяхното съществуване. Въздъхнах.

— Добре, знам, че планът ми не е сто процента добър, но искрено вярвам, че има нужда останалите да разберат за вас.

— Кажи ми честно, това да не е от онези предчувствия, с които Никс те е дарила?

— Да.

Въздишката ѝ беше по-дълбока и изпълнена с повече тревога и напрежение от моята.

— Добре тогава. Ще дойда утре. Разчитам на теб и че цялата тази история ще завърши добре.

— Ще се постарая.

Мислено отправих кратка молитва към Никс: *Разчитам на теб така, както тя разчита на мен...*

Тъкмо приключихме с подреждането на играчките, когато погледнах часовника и осъзнах, че ако не побързаме, ще закъснеем за училище. А и Стиви Рей трябваше да се връща при своите червени новаци, преди да са направили някоя по-голяма беля от кражба на пица. Така че набързо си казахме „чао“ и аз повторих, че ще се видим на следващия ден. Тя изглеждаше леко пребледняла, но ме прегърна и обеща да дойде. После отидох до кабинета на сестра Мери Анджела.

— Извинете, госпожо — не бях много сигурна как трябва да се обръщам към една монахиня, когато искам да ѝ привлека вниманието.

Тя беше погълната от някакъв разговор по интернет. „Госпожо“ явно свърши работа, защото се обърна към мен с усмивка:

— Готова ли си. Зоуи?

— Да, а и вече трябва да се връщаме в училище.

Сестра Мери Анджела погледна часовника и очите ѝ се разшириха от изненада.

— О, боже! Нямах представа колко е късно. И съвсем забравих, че дните ви са обърнати.

Кимнах.

— Сигурно ви изглежда доста странно.

— Не, просто мисля за вас като за нощни същества, също като любимите ни котки. Знаеш, че те предпочитат нощта, нали? Което ми напомня... какво ще кажеш да се видим пак в събота? Може това да бъде твоят ден като доброволец.

— Звучи чудесно. Ще говоря за това е нашата жрица, за да се уверя, че няма проблем. О, и искате ли да започнем работа по разпродажбата?

— Да. Обадох се на борда на нашите църковни ръководители и те след кратка дискусия решиха, че идеята е добра.

Забелязах, че гласът ѝ прозвуча малко по-сериозно.

— Не всички са съгласни с идеята за вампири новаци, нали?

Погледът ѝ отново омекна.

— Не е необходимо да се тревожиш за това, Зоуи. Често се губя по пътя си и се налага да вземем мачетето и да разчиствам треволяците и другите досадни пречки.

Усетих как очите ми се ококорват и за миг си помислих, че сравнението на монахинята може да не е било метафорично. Но нещо друго в думите ѝ ме накара да я попитам:

— Като казахте, че е трябвало да го съгласувате с църковните ръководители, тези от вашата църква ли имахте предвид или от друга?

— Те са от нашето абатство, което не е точно църква, защото нашето ръководство е съставено само от сестри от бенедиктинския орден. А бордът на ръководителите, за който споменах, е съставен от ръководството на местните църкви.

— Вярващите например?

Тя се намръщи.

Да, вярващите имат сериозно представителство в борда.

— Обзалагам се, че те са треволяците, които се е наложило да разчистите.

— Извини ме, Зоуи, но не разбрах какво имаш предвид — каза тя с лека дяволита усмивка, която (неуспешно) се опита да прикрие.

— О, нищо, просто разсъждавах на глас.

— Много лош навик, който може да ти навлече сума неприятности, ако не си внимателна — каза тя и се засмя.

Сякаш не знам — отвърнах. — Значи смятате, че няма проблем с разпродажбата? Защото ако има...

Сестра Мери Анджела вдигна ръка и ми направи знак да замълча.

— Говори с вашата жрица и нека да обсъдим в кой ден от следващия месец ще е добре да направите разпродажбата в училището. Ние ще се вместим във вашия график.

— Добре, чудесно — казах аз и се почувствах много горда от мисълта колко добре се развиват нещата със замислената от мен идея за благотворителност. — По-добре да извикам Афродита и да си тръгваме. Имаме извинения само за първите часове и вече трябва да се връщаме на училище.

— Според мен приятелите ти вече приключиха с работата си и сега са... — Тя направи пауза и ми намигна закачливо: — Сега са заети с нещо друго.

— Какво?

Това беше шок за мен. Останах приятно изненадана, че сестра Мери Анджела няма нищо против, че сме вампири новаци, но да е така развеселена от гнусните свалки между Афродита и Дарий, това беше вече твърде либерално дори за мен.

Очевидно тя се досети по изражението ми какво си мисля, защото се засмя, хвана ме за раменете, завъртя ме обратно и ме побутна лекичко навън.

— Иди, ще видиш какво имам предвид.

Напълно объркана, аз тръгнах по коридора към стаята, в която бяха котките, очакващи осиновяване. Нямаше никакви монахини наоколо, но Афродита и Дарий стояха в ъгъла с гръб към мен, притиснати един към друг като любовници.

Правеха нещо (ъ-ъ-ъ!) с ръцете си. Всъщност изглеждаше, все едно правят много неща с ръцете си. Закашлях се престорено. Вместо да подскочат гузно, както би трябвало, Дарий ми хвърли поглед през рамо и се усмихна, а Афродита изобщо не се обърна, за да види кой е влязъл. Боже, можех да съм монахиня или нечия майка.

— Извинявам се, че прекъсвам тази приятна сцена, но трябва да тръгваме — казах иронично.

Афродита въздъхна и най-сетне се обърна към мен.

— Добре, да тръгваме. Но ще я взема с мен.

И тогава видях какво правеха с ръцете си.

— Но това е котка! — възкликнах аз.

— Сериозно? Не може да бъде. Представяш ли си, ние случайно сме в „Улични котки“

— При това грозна котка — продължих аз.

— Не я обиждай. — Афродита зае отбранителна позиция и се опита да се изправи с огромната бяла котка в ръце. Дарий я хвана под мишница и ѝ помогна да не падне обратно по задник. — Не е грозна, тя е уникална и сто процента е ужасно скъпа.

— Това е улична котка казах аз. — Струва само колкото таксата за осиновяване, която е еднаква за всички.

Афродита погали разсеяно котката, която затвори очи и започна да мърка, като пропускаше ритъма от време на време, което беше признак, че стомахът ѝ е пълен с косми.

Афродита не обърна внимание на това и се усмихна на сплесканото лице на котката.

— Злодеида е чистокръвна персийка, която се е озовала тук, защото е единствената оцеляла в една голяма трагедия. — Афродита сбърчи нос и хвърли високомерен поглед към останалите клетки, пълни с най-различни по цвят и размер котки. — Тя определено не принадлежи към това място.

— Как я нарече Злодеида? Това не беше ли името на злата орисница от Спящата красавица?

— Да. А Злодеида е доста по-интересен персонаж от отвратително сладурестата и добричка принцеса Аврора. Освен това името ми харесва, звучи властно.

Посегнах колебливо да погала огромната топка козина. Злодеида отвори очи и изсъска заплашително към мен.

— Злодеида идва от злодей — казах аз и отдръпнах бързо ръката си.

— Да, а злодей е властна дума — отвърна Афродита, докато раздаваше въздушни целувки на звяра.

— Изрязани ли са ѝ ноктите? — попитах аз.

— Не — отвърна Афродита радостно. — Спокойно може да извади нечие око.

— Прекрасно.

— Аз я намирам за уникална и красива, точно като новата ѝ собственичка — каза Дарий.

Направи ми впечатление, че когато той протегна ръка да я погали, тя само присви очи, но не изсъска.

— Според мен преценката ти е погрешна. Но както ѝ да е. Хайде да тръгваме. Умирам от глад. Не съм закусвала, а вече пропуснахме и обяда, така че ще трябва да си вземем нещо за ядене на връщане.

— Ще ида да взема нещата на Злодеида. — Дарий тръгна към другия край на стаята, откъдето взе симпатична малка чанта с надпис „За вашето ново коте“ изписан с красив шрифт.

— А плати ли си таксата? — попитах Афродита.

— Да, направи го — каза сестра Мери Анджела, която стоеше на вратата. Забелязах, че внимава да не се доближи прекалено до Афродита и Злодеида. — Прекрасно е, че те двете се намериха, нали?

— Имате предвид, че никой друг не се е осмелявал да докосне котката? — попитах аз.

— Абсолютно никой — отвърна сестра Мери Анджела с широка усмивка. — Не и докато прекрасната Афродита не пристъпи в стаята. Сестра Бианка и сестра Фатима казаха, че било истинско чудо как Злодеида мигновено е приела Афродита.

Афродита се усмихна и изглеждаше убийствено красива.

— Явно ме е чакала — изрече.

— Да, именно. Вие двете много си подходите съгласи се монахинята. После погледна към мен и Дарий. — Според мен „Улични котки“ като цяло добре ще си пасне с „Дома на нощта“ Предчувствам само хубави неща за в бъдеще. — После вдигна ръка и добави: Нека Пресветата Майка бди над вас.

Благодарихме ѝ, а на мен ми се прииска дори да я прегърна, но облеклото ѝ не изглеждаше предразполагащо към прегръдки. Вместо това ѝ се усмихнах широко и помахих за довиждане.

— Хилиш се и ръкомахаш като някой идиот — каза ми Афродита, докато чакахме Дарий да отвори вратата на колата и да ѝ помогне да сложи пухкавата Злодеида вътре.

— Просто бях любезна. Освен това тя ми стана симпатична. — Аз отворих своята врата. Седнах на седалката си и погледът ми попадна върху светещите очи на Злодеида, която се беше качила на рамото на Афродита и гледаше право в мен.

— Афродита, не е ли по-добре да я сложим в клетка за котки или нещо такова?

— О, боже! Ти гадна ли си или какво? Естествено, че няма да пътува в клетка.

Тя погали звяра и разпръсна косъмчета из цялото купе.

— Уф, както и да е. Просто мислех за нейната безопасност — излъгах най-спокойно аз. Всъщност мислех за своята безопасност. Злодеида ме гледаше така, сякаш не би отказала да си гризне парченце от мен за вечеря. Което ми напомни...

— Хей, умирам от глад — казах на Дарий. Трябва да спрем някъде, за да хапна.

— Нямам нищо против — отвърна той. — Какво ти се яде? — Погледнах часовника на таблото. Колкото и да е невероятно, беше единайсет часът вечерта.

— Е, в този час нямам много голям избор.

Чух Афродита замърмори на Злодеида за „тъпите хора, които си лягат рано“ но не ѝ обърнах внимание. Опитах се да се сетя за някое сносно заведение наблизо. В този момент много позната и приятна миризма нахлу през отворения прозорец и аз посочих жълто-червената табела.

— Ммм, колко вкусно мирише!

— Искаш от тези мазнотии? — попита Афродита.

— Точно в това е част от прекрасния им вкус. С Хийт непрекъснато идвахме тук да ядем. Има всякакви основни храни — мазно пържено пиле, картофено пюре и кола.

— Отвратителна си — каза Афродита.

— Аз плащам.

— Тогава може — отвърна тя.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дарий се съгласи да остане в колата и да гледа Злодеида, докато двете с Афродита си вземем нещо за ядене. Според мен това беше изключително голяма саможертва от негова страна.

— Смятам, че е твърде добър за теб — казах на Афродита.

В „При Чарли“ беше претърпено въпреки късния час. Нямахме друг избор, освен да се наредим на огромната опашка.

— Естествено, че е твърде добър за мен — отвърна тя.

Примигах от изненада насреща ѝ.

— Извинявай, стори ми се, че не те чух добре.

Афродита изсумтя:

— Да не мислиш, че не знам колко ужасна съм за гаджетата си? Моля ти се, аз съм себична, но не и глупава. Дарий сигурно няма да може да ме търпи след няколко месеца. Ще го зарежа точно преди той да ме зареже, но преди това мисля хубаво да се позабавлявам с него.

— Не ти ли се е искало понякога просто да бъдеш мила и да не го подлагаш на обичайното си отношение?

Афродита ме погледна в очите.

— В интерес на истината, минавало ми е през ум и затова обмислям да променя тази практика с Дарий. — Тя замълча и после добави: — Тя ме избра.

— Коя тя?

— Злодеида.

— О, да. Тя те избра. Тя е твоята котка. Точно както Нала избра мен и котката на Дарий е избрала него, не помня как ѝ беше името.

— Нефертити.

— Да, Нефертити го е избрала. Е, какво толкова? Това се случва непрекъснато. Котките избират своите новаци, а понякога и възрастни вампири. Предполагам, че няма вампир, който да си няма... — И тогава осъзнах защо този факт е направил толкова голямо впечатление на Афродита.

— Кара ме да чувствам, че по някакъв начин все още принадлежа към света на вампирите — каза тя тихо. — Все още съм част от всичко това, не съм аутсайдер.

— Няма как да си аутсайдер. Ти си част от „Дъщерите на мрака“ — прошепнах аз в отговор. — Ти си част от училището. И най-важното, ти си част от Никс.

— Но откакто всичко това се случи... — Тя потърка с ръка челото си, на което нямаше полумесец. — Нямах чувството да съм част от нещо. Но Злодеида промени всичко това.

Искреността ѝ ме изненада. После тя вдигна рамене и вече като Афродита, която всички ние добре познаваме, каза:

— Както и да е. Животът ми все още е супер скапан. А на всичкото отгоре се налага да ям с теб този мазен, евтин боклук.

— Хей, малко мазнина е полезна за косата и ноктите ти. Съдържа витамин Е. — Бутнах я по рамото. — Ще взема един и за теб.

— Няма ли нещо диетично?

— Моля ти се, тук няма такива работи.

— Имат диетична кола.

Погледнах подигравателно перфектната ѝ фигура.

— Не и за теб.

Понеже това беше ресторант за бързо хранене, не отне много време да си поръчаме. Взехме си табла и започнахме да се тъпчем с мазни пържени пилета и полети с кетчуп пържени картофи. Въпреки че бързахме с яденето, защото закъснявахме за училище, аз се наслаждавах на всяка хапка. А и не беше честно от наша страна да оставяме Дарий дълго с адската котка на Афродита. След няколко месеца в „Дома на нощта“, където се хранехме само с нискокалорична и полезна храна, имах нужда от спасителна доза отвратително вкусна и вредна храна. Ммм, разкошно! Сериозно го казвам.

— Успях да поговоря със Стиви Рей — казах аз между две хапки.

— Да, разбрах. Плямпането ѝ се чуваше чак до другата стая. — Афродита си гризна елегантно от пилешкото бутче и ме изгледа с отвращение, когато посолих допълнително вече солените си картофи. — Ще се подуеш като риба-балон.

— Ако се подуя, ще нося по-широки дрехи, докато спадна — ухилих се аз и си отгризнах още едно парче от пилето.

Тя потръпна.

— Толкова си отвратителна, не мога да повярвам, че сме приятелки. Кое то наистина доказва, че страдам от криза на личността. Както и да е, а какво става със Стиви Рей и нейната зоологическа градина?

— Ами всъщност не говорехме за нея или останалите. — Не ми се искаше да споделям с Афродита как Стиви Рей си призна, че не е съвсем същата като преди.

— Щом не сте си говорили за откачалките, предполагам сте говорили за Старк.

— Да. Новините не са много добри.

— Не може да бъде. Той е мъртъв. В най-добрия случай нежив. Всяко от двете положения е лошо. Какво каза Стиви Рей, след колко време се очаква да се събуди? Или просто трябва да чакаме да се размирише и да осъзнаем, че няма да се събуди?

— Не говори по този начин!

— О, извинявай. Забравих, че имаше заигравка между вас. Е, какво каза Стиви Рей?

— За съжаление не успя да ми даде много подробности. Паметта ѝ за нещата, които са се случили преди Промяната, не е много добра. Посъветва ме да открадна тялото и да го скрия. И ако се събуди, ще трябва да го нахраня.

— Да го нахраниш? В какъв смисъл, със сандвич и пържени картофи или от вената?

— Второто ти предположение е по-близо до истината.

— Брей. Знам, че си много навътре с цялата кръвопийска история, но въпреки това ми се гади.

— И на мен ми се гади, но не мога да отрека колко силно ме привлича — признах аз.

Тя ме изгледа замислено:

— В учебника по социология пише, че било като секс. Че дори и по-хубаво.

— Вдигнах рамене.

— Ще трябва да се постарая малко повече. Искam подробности.

— Добре, така е. Много подобно е на секс.

Очите ѝ се разшириха:

— А хубаво ли е?

— Да. Но това, което се случва заради жаждата, невинаги е хубаво. — Замислих се за Хийт и реших, че определено е време да сменим темата. — Както и да е. Трябва да намерим начин да измъкнем Старк и да го скрием някъде, за да гледаме дали ще се събуди. А после да му дадем да пие кръв...

— Чакай малко. Не каза ли, че ти ще му даваш да пие кръв? Аз казвам категорично не на идеята да ме хапе.

— Да, имах предвид аз да му дам. — Мисълта за това ми се струваше дори привлекателна, макар да не исках да си го признавам пред Афродита. — Нямам представа как ще успя да открадна тялото.

— Да, никак няма да е лесно да го преместим. Неферет най-вероятно го пази.

— Правилно предполагаш. Поне Стиви Рей така каза. — Отпих голяма глътка от колата.

— Според мен ще имаш нужда от скрита камера за детегледачки.

— Какво?

— Е, не се ли сецаш? Една такава малка скрита камера, каквато богатите мамчета ползват, за да шпионират как детегледачката се държи със скъпоценните им бебета, докато са в клуба да се наливат с мартини до единайсет сутринта.

— Афродита, ти май идваш от друг свят.

— Мерси. Сериозно, една такава камера ще ти свърши работа. Може да взема една, знам къде продават. Не спомена ли нещо, че Джак го бивало с електрониката?

— Да.

— Значи ще я инсталира в моргата, а ти ще сложиш монитора в стаята си. Сега се сецам, че има камери с портативен монитор. Ще купя такава, за да можеш да носиш монитора със себе си.

— Наистина ли?

— Абсолютно.

— Чудесно! Не мога да ти опиша колко ме ужасяваше мисълта да скрия Старк в тоалетната си.

— Ъх, гадост. — После Афродита реши да смени темата: — Е, какво още каза селяндурката?

— Всъщност си говорихме за теб — отвърнах аз самодоволно.

— За мен? — Афродита присви очи.

— Е, в интерес на истината, само малко. През повечето време говорехме за ритуала и как тя ще дойде да призове елемента Земя в кръга.

— Имаш предвид, че ще се скрие зад мен и ще го направи да изглежда така, сякаш аз призовавам Земята?

— Ами... не точно. Имам предвид ти да излезеш от кръга и да й предоставиш предишното ѝ място.

— Пред всички?

— Да.

Шегуваш се, нали?

— Ни най-малко.

— И тя се съгласи да го направи?

— Да — отвърнах аз с малко повече увереност, отколкото изпитвах.

Афродита не каза нищо известно време, а после кимна леко.

— Добре, разбрах. Разчиташ, че Шекина ще ти спаси задника.

— Не само моя, на всички ни. Това включва теб, Стиви Рей и червените новаци, както и Старк, ако се съживи. Смятам, че ако всички знаят за тях, на Неферет ще ѝ бъде по-трудно да ги използва за своите зли цели.

— Звучи ми като нискобюджетен филм.

— Може да звучи глупаво, но не е. Казвам го напълно сериозно. Неферет е много опасна. Тя се опита да започне война с хората и не мисля, че ще си остане просто с опита. Освен това — добавих след кратко колебание — имам лошо предчувствие.

— По дяволите. Какво лошо предчувствие?

— Ами, честно казано, опитах се да го игнорирам, но откакто разговаряхме с Никс, имам много лошо предчувствие относно Неферет.

— Зоуи, стегни се. Ти имаш лошо предчувствие за Неферет от месеци.

Поклатих глава.

— Не, не е такава. Този път е различно. Много по-лошо. И Стиви Рей го усеща. — Поколебах се за миг, а после добавих: — А откакто нещо ме нападна снощи, самата нощ ме плаши.

— Самата нощ?

— Да, нощта.

— Зоуи, ние сме създания на нощта. Как е възможно тя да те плаши?

— Не знам! Сякаш навън има нещо, което ме наблюдава. Ти какво чувстваш?

Афродита въздъхна.

— За кое?

За нощта, за Неферет или за каквото и да било. Просто ми кажи дали си почувствала някакви негативни вибрации.

— Не знам. Не съм мислила за вибрации и други подобни неща. Малко съм заета със собствените си проблеми.

Постарах се ръцете ми да са заети с пилето и картофите, за да не се пресегна и да я удуша.

— Е, защо не вземеш да прекараш малко време в размишления за това? Как да кажа, това горе-долу е важно. — Понижих леко глас, въпреки че всички наоколо бяха достатъчно погълнати от мазните си пържени пилешки бутчета, за да ни обръщат внимание. — Ти получи видение, в което умирам по два начина. Поне единият от двата е свързан с Неферет.

— Аха, и в това ли се състои новото ти лошо предчувствие за нея? — Тя направи въздушни кавички на „лошо предчувствие“ — Нормално е като чуеш за смъртта си, да те обземе зловещо чувство.

— На мен ми изглежда, че е нещо повече от това. Доста неща ми се случиха през последните месеци и досега не съм се страхувала. Имам предвид истински страх до степен да викам от ужас. Аз... — Изведнъж чух познат смях и обърнах поглед към вътрешността на залата. Имах чувството, че някой силно ме е стиснал и не мога да си поема дъх.

Той носеше табла с любимото си меню е допълнителни картофи, както и едно детско меню от онези, които момичетата си поръчват, когато са на среща. Явно за да изглежда, че не ядат кой знае колко много. Момичето с него не носеше нищо, но беше пъхнала ръката си в предния му джоб и се опитваше да натъпче там касовата бележка. Само че той има ужасен гъдел и точно това беше причината да се хили като идиот на закачливата й усмивка, въпреки че изглеждаше преbledнял и с тъмни кръгове под очите.

— Какво има? — попита Афродита.

Понеже не отговорих, а просто стоях и гледах като хипнотизирана, тя се завъртя на стола си, за да види какво гледам.

— Хей, това не е ли... как му беше името? Бившето ти гадже?

— Хийт — отвърнах аз, прошепвайки името му е усилие. Не е възможно. Ние бяхме в другия край на заведението и няма абсолютно никакъв начин да ме е чул, но в момента, в който произнесох името му, той обърна глава и погледът му попадна точно на мен. Усмивката на лицето му мигновено угасна. Цялото му тяло буквално потрепна, сякаш гледката му причини болка. Момичето до него спря да си играе с джоба му и проследи посоката, в която той гледаше. Забеляза ме и очите ѝ се разшириха. Той се обърна към нея и по-скоро видях, отколкото го чух да казва:

— Трябва да говоря с нея.

Момичето кимна мълчаливо, взе таблата и отиде до най-отдалечената маса. А Хийт тръгна към мен.

— Здравей, Зоуи — каза той с напрежение в гласа.

— Здравей.

Устните ми замръзнаха и лицето ми стана горещо и студено едновременно.

— Значи всичко е наред с теб? Не си пострадала или нещо такова? — попита той с напрежение, от което изглеждаше доста по-възрастен.

— Добре съм — едва успях да кажа.

Той въздъхна дълбоко, сякаш беше сдържал дъха си дни наред, отмести погледа си от мен и се загледа в нищото, сякаш не можеше да ме понася. След известно време явно се съвзе и отново се обърна към мен.

Нещо се случи онази нощ... — започна той, но спря и погледна към Афродита.

— О, Хийт, това е... моя приятелка от... „Дома на нощта“, Афродита.

Хийт погледна към нея и после към мен въпросително. Когато не отговорих нищо, Афродита въздъхна и с обичайния си ироничен и многострадален тон, каза:

— Зоуи има предвид, че няма проблем да говорите пред мен за Отпечатване и други подобни неща. — Тя замълча и ме погледна въпросително, но аз все още не казвах нищо, така че тя продължи: —

Може да говори пред мен, нали, Зоуи? Аз все още не бях в състояние да кажа нищо, затова тя вдигна рамене и допълни: — Освен ако не искаш да говориш с него насаме. Няма проблем, ще те изчакам в колата и...

— Не! Можеш да останеш. Хийт, няма проблем да говориш пред Афродита — успях да изрека най-сетне, въпреки буцата, заседнала в гърлото ми.

Хийт кимна и отново отмести поглед от мен, но преди това успях да забележа болката и разочарованието му.

Да, знам, че искаше да разговаряме насаме. Но не можех. Не можех да остана насаме с него и с наранените му чувства. Все още не. Не толкова скоро, след като загубих Лорън, Ерик и Старк. Не мога да изслушам обясненията му колко много ме мрази и как съжалява, че изобщо сме били заедно. Не би казал всичко това пред Афродита. Познавам го. Да, би скъсал с мен, но (за разлика от Ерик) не би допуснал никакви публични обвинения, които биха предизвикали грозна сцена. Родителите му са го възпитали много добре. Той беше истински джентълмен, винаги е бил и винаги ще бъде.

Когато отново ме погледна, лицето му беше безизразно.

— Добре. Както казах, нещо се случи онази нощ. Смятам, че между нас вече няма Отпечатък и обвързване.

Успях само да кимна.

— Значи е изчезнал. Наистина ли?

— Да, наистина.

— Как?

Поех си дълбоко въздух и отвърнах:

— Вече го няма, защото направих Отпечатък с друг.

Лицето му се изкриви, сякаш му ударих шамар.

— Била си с друг човек!

— Не!

Ченето му увисна за миг, преди да заговори пак:

— Значи е онзи новак, за който ми спомена. Ерик.

— Не — прошепнах.

Този път той не отмести поглед. Дори не направи опит да скрие болката в очите или в гласа си.

— Значи има и друг. Някой различен от момчето, за което си ми споменавала?

Отворих уста да му кажа, че имате друг и че това е била най-голямата грешка в живота ми. Но той не ми даде възможност да говоря.

— Направила си го с него.

Хийт не го каза като въпрос, но аз кимнах. Той вече знаеше. Нашият Отпечатък беше много силен и дори да не е знаел какво точно става между мен и Лорън, със сигурност се е досетил, че трябва да е нещо изключително, за да разваля връзката помежду ни.

— Как можа, Зоуи? Как можа да ми причиниш това? На връзката ни?

— Съжалявам, Хийт. Никога не съм искала да те нараня. Аз просто...

— Не! Това че не си искала да ме нараниш, са глупости! Обичам те от толкова години. Да си с друг ме наранява. Няма как да не ме нарани.

— Ти също си с друга в момента. — Спокойният глас на Афродита разсече въздуха между нас.

Очите на Хийт проблеснаха гневно.

— Съгласих се да изляза с една приятелка за пръв път от няколко дни. Приятелка — повтори той. После се обърна отново към мен и забелязах колко блед и нещастен изглеждаше. — Това е Кейси Йънг. Помниш ли я? И на теб ти беше приятелка.

Хвърлих поглед към масата, на която Кейси седеше сама и гледаше с неудобство. Изобщо не бях забелязала, че е тя. Сега разпознах гъстата ѝ кестенява коса, красивите медени очи и симпатичното ѝ луничаво лице. Хийт беше прав, с нея бяхме приятелки. Не много добри, но все пак излизахме заедно. Хийт винаги се отнасяше с нея като със сестра. Тя го харесваше, но никога не съм усещала у нея желание да ми го отмъкне, както искаше да направи Кайла. Кейси видя, че я гледам и, колебливо вдигна ръка и ми помахаша. Отвърнах на поздрава ѝ.

— Имаш ли представа какво се случва с човека, когато Отпечатъкът бъде разрушен?

Думите на Хийт привлякоха вниманието ми обратно към него. Не звучеше хладно или тъжно. Думите му бяха остри, сякаш ги изтръгваше от сърцето си.

— Това... това му причинява болка — отвърнах аз.

— Болка? Болка е прекалено меко казано. Мислех, че си умряла, Зоуи! И тогава ми се искаше аз също да съм умрял. Мисля, че част от мен наистина умря в онзи момент.

— Хийт — прошепнах името му, ужасена от това, което съм му причинила. — Аз толкова...

Но той не беше свършил.

— Но разбрах, че не си мъртва, защото можех да усетя какво ти се случва. — Той изкриви лице в болезнена гримаса. — Можех да усетя как той те кара да се чувстваш. Тогава вече не знаех нищо друго, освен че в душата ми има огромна пропаст. Там, където беше ти. И все още се чувствам така, сякаш част от мен липсва. Огромна част. Изпитвам болка непрекъснато. Всеки ден. — Той затвори очи и поклати глава.

— Ти дори не ми се обади.

— Искях да го направя — отвърнах нещастно.

— О, чакай малко. Писа ми съобщение. Тази сутрин. Много ти благодаря за това — каза той иронично.

— Хийт, исках да говоря с теб. Но просто не можех. Аз бях... — Замълчах и се опитах да измисля как изобщо бих могла да му обясня за Лорън само с няколко изречения. Но не открих начин. Не тук. Не и сега. Така че му казах просто: — Не беше правилно от моя страна и наистина съжалявам.

Той отново поклати глава.

— Да съжаляваш не е достатъчно, Зо. Не и този път. Не и за това. Помниш ли как твърдеше, че те обичам и мисля за теб само заради Отпечатъка.

— Да.

Очаквах да ми каже, че е било истина. Че никога не ме е обичал истински и сега е доволен, че се е отървал от мен и глупавия ни, болезнен Отпечатък.

— Когато го каза, ти отговорих, че грешиш. И все още мисля така. Влюбен съм в теб от трети клас. Винаги съм те обичал. И сега те обичам. Може би това никога няма да се промени. — Очите на Хийт бяха пълни със сълзи. — Но не искам да те виждам никога повече. Да те обичам ми причинява ужасна болка, Зоуи.

Той се обърна и отиде при Кейси. Когато седна на масата, тя му каза нещо, но твърде тихо и не успях да го чуя. Той кимна, двамата се

изправиха и без изобщо да поглеждат към мен, тя го хвана за ръка и оставяйки храната в таблата недокосната, Хийт напусна живота ми.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не успях да кажа нищо, а Афродита ме хвана за ръка и ме издърпа навън от заведението. Дарий само ни хвърли един поглед и за част от секундата се изстреля от колата.

— Къде е опасността?

Афродита поклати глава:

— Няма опасност. Драматична среща с бившето гадже. Хайде да се махаме оттук.

Дарий изсумтя и се качи в колата. Афродита ме бутна на задната седалка. Не си давах сметка, че плача, докато тя не ми подаде кърпичка.

Цялата си в сълзи, а гримът ти се е размазал.

Благодаря — промърморих аз и си издухах носа.

Всичко наред ли е? — попита Дарий и ме погледна в огледалото.

— Ще се оправи. Обичайните простотии между бивши гаджета.

А това, което се случи вътре, беше още по-тъпо.

— Не говори за мен така, все едно ме няма — изхлипах.

— Вече си добре, нали? — попита ме Дарий.

— Ако каже „не“, ще отидеш ли да убиеш онзи тъпак? — попита го Афродита.

С изненада установих, че се кикотя.

— Не искам да го убиваш. И да, ще се оправя.

Афродита вдигна рамене.

— Оправяй се, но според мен момчето си плаче за претрепване.

— После тя дръпна Дарий за ръката и му посочи търговския център, покрай който тъкмо минавахме. — Би ли спрял тук за малко? Искам да мина през един магазин, защото iPod-ът ми се развали и трябва да си купя нов.

— Имаш ли нещо против? — попита ме Дарий.

— Не, разбира се. Трябва ми малко време да се успокоя, преди да отида на училище. Но може ли да те помоля да останеш с мен в колата?

— Разбира се, Жрице.

Дарий ми се усмихна мило в огледалото и се почувствах виновна.

— Връщам се след минутка. Наглеждайте Злодеида. — Афродита метна котката върху Дарий и буквално влетя в търговския център.

Той остави на съседната седалка съскация звяр и се обърна към мен:

— Мога да проведе един разговор с момчето, ако искаш.

— Не, но ти благодаря. — Издухах носа си и избърсах сълзите.

— Той има пълното право да ми е ядосан. Направих голяма грешка.

— Хората, които се забъркват с вампири, могат да останат много наранени. — Личеше си, че внимателно избира думите си. — Да бъдеш партньор на вампир, особено на толкова силна Висша жрица, е много трудно.

— Но аз не съм вампир, нито Висша жрица — възразих аз и се почувствах напълно объркана. — Аз съм просто новак.

Дарий се поколеба, очевидно се чудеше колко би могъл да ми каже. В този момент Афродита се появи и държеше в ръка новия си iPod.

— Зоуи, трябва да имаш предвид, че Висша жрица не се става за една нощ. Тя започва да проявява качества си още като новак. Силите ѝ се зараждат отрано. Ти имаш изключителни сили, много си далече от обикновения новак. Така че е нормално твоите постъпки да въздействат на останалите.

— Знаеш ли, тъкмо бях започнала да се справям, че съм „толкова различна“ от останалите, а сега имам чувството, че се задушavam от това.

Афродита се настани на седалката и сложи Злодеида в скута си. Обърна се и ме погледна в очите.

— Аха, да си суперспециална не е толкова готино, колкото си мислеше, така ли?

Очаквах да ми отпрати някоя самодоволна усмивка в стил „Казах ли ти?“, но всъщност в очите ѝ прочетох разбиране.

— Много мило от твоя страна — отвърнах, — благодаря ти.

— Виждаш ли колко лошо ми влияеш. Но ще се опитам да гледам откъм хубавата страна на нещата.

— От хубавата страна?

— Хубавото е, че все още всички ме смятат за ужасната адска кучка — отвърна тя със самодоволна усмивка и разроши котката си.

— Аз смятам, че си невероятна — каза Дарий и също протегна ръка, за да погали Злодеида.

— И си напълно прав.

Тя се наведе към него и въпреки протестите на затиснатата между тях котка шумно го целуна по бузата.

Разхилих се и се престорих, че ще повърна, но се усмихнах, когато Афродита ми намигна. Почувствах се малко по-добре.

В крайна сметка това беше, помислих си аз. Ерик ме мрази. Старк е мъртъв. А ако се съживи, просто ще му помогна да се справи с положението си. Това е. След тази ужасна среща с Хийт определено приключвам завинаги с гаджетата за много време напред.

Естествено, закъснях за часа по актьорско майсторство. Заради разместването на програмата щях да карам часа с горния курс. Харесвам актьорското майсторство от преди да дойда в „Дома на нощта“ (има предвид да играя, не да гледам). Е, добре, не казвам, че съм много добра актриса, но се старая. Заради новата програма се оказах в клас с непознати ученици. Застанах на вратата и взех да си търся свободно място. Наистина не ми се искаше да прекъсвам Ерик (господин Нйт?) по средата на урока му на тема „Шекспирови пиеси“

— Просто седни някъде, Зоуи — каза той, без дори да погледне към мен.

Гласът му беше равен и почти досаден. Звучеше точно като учител.

Забързах се и седнах на първия свободен чин. За съжаление беше най-отпред. Кимнах на Бека Адамс, която седеше зад мен. Тя ми кимна в отговор, но беше прекалено заета да зяпа Ерик. Всъщност не я познавах добре. Беше руса и красива, точно по стандартите на „Дома на нощта“, и съответно беше член на „Дъщерите на мрака“ Виждах я да се мотае с някои от бившата групичка на Афродита, но нямам конкретни впечатления от нея. Това, че й текат лигите по Ерик, не й помагаше да ми стане особено симпатична.

Не, Ерик вече не ми е гадже. Нямам право да се дразня, че друго момиче си пада по него. Би трябвало да не обръщам внимание. Може би дори трябва да се сприятеля с нея, за да покажа на всички, че вече съм го преодоляла. Да, аз просто...

— Здравсти, Зи!

Красивият рус и висок Коул Клифтън, който напоследък излизаше с Шоуни (което само показваше колко е смел), ми помаха весело и прекъсна мисловната ми тирада.

— Здравсти — отвърнах с широка усмивка.

— Добре, това е чудесно. Радвам се, че си доброволец, Зоуи — чух Ерик да казва.

— Моля? — примигах от изненада. Усмивката му беше студена, а очите му приличаха на сини ледени кубчета.

— Видях, че говориш, и реших, че искаш да ми партнираш в една Шекспирова импровизация.

Преглътнах.

О! Ами... Аз... — Понечих да кажа, че всъщност не искам да участвам, но когато видях присмехулния му поглед, промених решението си. Ерик едва ли смята да ме тормози цял срок. Така че се прокашлях и се изправих. — Ще се радвам да участвам.

В очите му пробяга изненада и това ме изпълни със самодоволство. То обаче много бързо се изпари.

— Добре. Ела да вземеш своя текст.

О, по дяволите!

— Добре. — Двамата с Ерик застанахме на подиума с лице към целия клас. — Както ви обяснявах, точно преди Зоуи да закъснее и да ни прекъсне, Шекспировите импровизации са чудесен начин да упражнявате актьорските си умения. Малко е необичайно, защото Шекспир не е бил импровизиран често. Обикновено актьорите се придържат стриктно към думите и точно затова може да бъде много интересно да се променят популярни сцени от пиесите. — Той посочи листа в ръката ми. — Това е началото на диалога между Дездемона и Отело...

— Ще изпълняваме „Отело“? — изписах аз и стомахът ми се сви на топка. Именно от него беше монологът, който Ерик ми изрецитира с любов пред цялото училище.

— Да. — Той ме погледна решително в очите. — Това притеснява ли те?

Да!

— Не — излъгах аз. — Просто се изненадах, това е всичко.

— Добре тогава.

Дали е решил да изпълняваме някоя от любовните сцени в „Отело“? Не знаех дали се чувствам толкова зле, защото исках да е така, или точно обратното.

— Е, знаеш историята в пиесата, нали?

Кимнах. Естествено, че я знаех. Отело е мавър (т.е. тъмнокож) и се е оженил за Дездемона (изключителна бяла жена). Те са били много щастливи, докато Яго, един ужасен ревнивец, решил да направи така, че Отело да си помисли, че Дездемона му е изневерила. В гнева си Отело души Дездемона. До смърт.

О, по дяволите!

— Добре — каза той отново. — Това е сцена от края на пиесата. Отело се изправя срещу Дездемона. Ще започнем с четене на текста, който е на листа. След това ще продължим със свои думи, придържайки се към сюжета. Стана ли ти ясно?

За съжаление, да.

— Да.

— Добре, нека да започваме тогава.

И в този момент, както го бях виждала толкова пъти досега, Ерик се превърна в героя, чиято роля щеше да изпълнява. Той се обърна към публиката и започна с репликите на Отело. Направи ми впечатление, че беше оставил листа и говореше по памет:

— Това е причината, това е причината. Нека да не я назовавам пред вас, непорочни звезди. Това е причината, но няма да пролея кръвта ѝ, нито ще порежа кожата ѝ, по-вяла от сняг.

Заклевам се, че той се промени дори физически и въпреки че бях толкова нервна заради унижението, че това ще се превърне в публичен скандал, не можех да не оценя таланта му. Изведнъж той се обърна към мен и сърцето ми заби толкова лудо, че не можех да мисля, а Ерик ме хвана за раменете.

И тогава, колкото и да е шокиращо, той се наведе и ме целуна по устните. Целувката му беше груба и страстна, гневна и издайническа и сякаш не му се искаше да отделя устните си от моите. Остави ме без дъх. Прилоша ми. Зави ми се свят.

Така исках отново да сме гаджета!

Съвзех се, когато наближи моят ред да говоря.

— Плача, но със сълзи горчиви. Тази тежка мъка ме ранява. Там, където живееше доскоро любовта. Тя се събужда.

— Кой е там? Отело? — Отместих поглед от текста си и погледнах Ерик, преструвайки се, че целувката му ме е събудила.

— О, Дездемона.

О, боже! Не можех да повярвам каква беше следващата ми реплика...

— Ще дойдеш ли в леглото, господарю мой?

— Каза ли молитвата си тази вечер. Дездемона?

Красивото лице на Ерик стана напрегнато и страшно и не се налагаше да имам актьорски заложби, за да гледам уплашено.

— Да, господарю мой.

— Това е добре. Трябва да си пречистила душата си заради това, което ще ти се случи тази нощ — започна да импровизира той и все още изглеждаше като полуделия от ревност Отело.

— Какво има? Нямам представа за какво говориш. — Не беше толкова трудно да импровизирам. Бях забравила, че сме пред класа и всички очи са вперени в мен. Всичко, което виждах, беше Ерик в ролята на Отело. Усещах страха и отчаянието на Дездемона при мисълта, че може да го загуби.

— Замисли се сериозно! — изсъска той през зъби. — Ако има нещо, за което съжаляваш, сега е моментът да помолиш за прошка. Нищо вече няма да е същото, не и след това, което ще се случи.

Пръстите му се впираха в раменете ми така здраво, че без съмнение щяха да ми оставят синини, но аз не трепнах. Просто не спирах да го гледам в очите и се опитвах в тях да видя Ерик, когото познавах и който все още ме обичаше. Листът с текста на пиесата се изплъзна от пръстите ми.

— Ала аз не разбирам какво от мене искаш да призная! — извиках аз, напомняйки си, че аз не съм Дездемона. Тя не беше виновна за нищо.

— Истината! — смръщи се той и ме погледна свирепо. — Искam просто да си признаеш как ме предаде!

— Не съм! — От очите ми се стичаха сълзи. — Не и в сърцето си. Никога не съм те предавала в сърцето си.

Ерик в ролята на Отело ме накара да забравя за всичко — Хийт, Лорън, Старк. Съществувахме само той и аз и необходимостта да го накарам да разбере, че не съм искала да го мамя. И че все още не искам.

— В такъв случай сърцето ти е нещо черно и сбръчкано, защото ти ме измами и още как.

Ръцете му започнаха да се плъзгат от раменете към врата ми и знаех, че усеща как лудо бие пулсът ми.

— Не! Това, което направих, беше грешка. Аз разбих собственото си сърце, и то неведнъж, а три пъти!

— Значи реши да разбиеш и моето заедно със своето? — Пръстите му се доближаваха до врата ми и виждах как и в неговите очи напират сълзи.

— Не, господарю мой — казах аз, опитвайки се да се придържам към ролята на Дездемона. — Аз просто искам да ми простиш и...

— Да ги простя!? — прекъсна ме той. — Как бих могъл да го направя? Аз те обичах, а ти ми изневери с друг.

Поклатих глава:

— Всичко това са лъжи.

— Значи признаваш, че през цялото време си ме лъгала?

Пръстите му стиснаха по-здраво.

— Не! — простенах аз. — Не това имах предвид. Разбрал си ме погрешно. Това, което имах с него, беше лъжа. Той беше лъжа. Ти беше прав за него през цялото време.

— Твърде късно. Осъзнаваш го твърде късно.

— Не е нужно да е късно. Прости ми и ми дай втори шанс. Нека всичко между нас да не свършва по този начин.

Видях как няколко различни емоции пробягаха през лицето на Ерик. Успях лесно да различа гняв и дори омраза, но също така имаше тъга, а може би дори надежда, скрита дълбоко в тази част на сините му очи, която изглеждаше като топло лятно небе.

Но изведнъж тъгата и надеждата се изпариха от изражението му.

— Не, ти се държа като кучка и сега ще си получиш заслуженото.

С налудничав поглед, той като че ли се извиси още повече над мен. Пристъпи крачка напред, махна едната си ръка от врата ми, за да може да ме държи притисната към себе си. Усетих силен порив на желание. Знам, че не беше правилно, знам, че беше странно, но сърцето ми биеше не само от нервност и страх. Взрях се в очите му и изпитах ужаса на Дездемона заедно със собствената си страст и по твърдостта на тялото му се досещах, че и той изпитва същото. Той

беше Отело — подлуден от ревност и гняв, но беше също така и Ерик — момчето, което ме обичаше и което аз нараних така жестоко, когато ме видя с друг.

Лицето му беше толкова близо до моето, че можех да усетя дъха му върху кожата си. Миризмата му беше така позната, че вместо да се дърпам или да се отпусна в ръцете му, преструвайки се на мъртва, аз протегнах ръце към него и го придърпах към себе си, премахвайки дистанцията между устните ни.

Целунах го с цялата си страст. Вложих болката и страданието си, любовта и желанието си към него. А той ми отвърна по същия начин — страст за страст, болка за болка и любов за любов.

И тогава скапаният звънец би.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

О, боже! Звукът на звънеца ми прозвуча като аларма. Ерик се откъсна от мен и класът избухна в аплодисменти и подсвирквания. Щях да се строполя, ако Ерик не ме беше хванал за ръката.

— Поклони се — каза ми той съвсем тихо. — Усмихни се.

Направих каквото ми каза. Някак си се заставих да се поклоня и да се усмихна, сякаш нямах намерение да експлодирам вътрешно. Когато аплодисментите утихнаха, Ерик премина отново към учителския си тон:

— Не забравяйте да погледнете Юлий Цезар. Утре ще правим импровизация върху него. За днес се справихте добре.

Когато и последният ученик излезе от стаята, аз се обърнах към Ерик:

— Трябва да поговорим.

Той пусна ръката ми, сякаш го опари.

— По-добре тръгвай. Не е нужно да закъсняваш и за следващия си час. — После се отдръпна от мен и влезе в учителската стаичка, като затвори рязко вратата след себе си.

Прехапах устни, за да не избухна в сълзи, докато излизах от кабинета по актьорско майсторство, а лицето ми гореше от срам и унижение. Какво, по дяволите, се случи току-що? Е, поне едно нещо знам със сигурност и то е, че Ерик все още се интересува от мен. Вярно че интересът може да е фокусиран главно в желанието му да ме удуши, но все пак... Не беше безчувствен, на какъвто се правеше. Устните ми пулсираха от страстната ни целувка. Докоснах ги леко с пръст.

Излязох от сградата на училището, без да гледам учениците, с които се разминавах, и дори не обръщах голямо внимание на посоката, в която вървя, докато не чух грачене на гарван някъде от клоните на дърветата покрай пътеката.

Потрепнах, спрях рязко и се загледах в тъмните дървета. Докато гледах, нощта като че ли се наслаяваше като черна мъгла. Имаше нещо

в нея, нещо, свързано с неизвестното в клоните на дърветата, от което коленете ми омекваха и стомахът ми ставаше на топка. *Откога съм станала такава страхливка?*

— Кой си ти! — извиках аз в нощта. — Какво искаш? — Изправих се, решена да не позволявам да ме разиграват.

Може да съм разстроена от срещата си с Хийт и объркана заради случилото се със Старк, може да не мога да се съвзема от ужасната каша, която забърках с Ерик, но можех да направя много неща за това тук. Бях решена да отида до тези дървета, да призова вятъра да разтресе клоните им и да събори на земята каквото и да се крие там, за да мога да му наригам задника. Беше ми писнало да се чувствам странно, да бъда уплашена и тотално не на себе си, така че...

Преди да направя и крачка, Дарий се материализира от нищото точно до мен. Боже, за толкова едър мъж, се придвижваше плашещо тихо и бързо.

— Зоуи, трябва да дойдеш с мен — каза той.

— Какво има?

— Става дума за Афродита.

Стомахът ми се сви на топка и ми прилоша.

— Тя не умира, нали?

— Не, но има нужда от теб. Бързо.

Не се налагаше да ми казва нищо повече. Напрегнатото му лице и сериозният му глас ми казваха достатъчно. Не умираше, но най-вероятно имаше видение.

— Добре, идвам.

Забързах се към общежитията, опитвайки се да поддържам темпото на Дарий.

Той изведнъж спря и ме погледна изпитателно.

— Имаш ли ми доверие? — попита той рязко.

Кимнах.

— Тогава се успокой и бъди сигурна, че с мен си в безопасност.

Нямах представа за какво говори, но не протестирах, когато сграбчи ръката ми.

— Запомни, трябва да си спокойна — каза той.

Отворих уста да повторя, че съм добре, когато останах без дъх, защото той някак си полетя напред, водейки ме със себе си. Беше най-странното нещо, което някога съм усещала. А това никак не е малко,

защото ми се стовариха доста странни неща през последните няколко месеца. Това тук беше като да се возя на някоя от онези ходещи пътечки на летищата, само че пътечката беше аурата на Дарий или нещо подобно. Освен това се движехме толкова бързо, че светът наоколо изглеждаше като размазано петно.

Озовахме се пред общежитието само за няколко секунди и въобще не преувеличавам.

— Мамка му! Как го направи?

Бях леко задъхана и веднага, щом той пусна ръката ми, започнах да махам косата от лицето си. Чувствах, не сякаш съм направила една свръхзвукова разходка на мотор.

— „Синовете на Еребус“ са силни воители с огромни способности — отвърна той загадъчно.

— Ха! Без майтап? — Искаше ми се да кажа, че също така може би идват от филма „Властелинът на пръстените“, но не исках да съм груба.

— Тя е в стаята си — каза той и посочи към стълбището. — Каза веднага да те доведе.

— Е, определено го направи — подхвърлих през рамо. Може ли да намериш Ленобия и да ѝ обясниш защо няма да присъствам в час?

— Разбира се, жрице.

И той отново изчезна. Аз тръгнах да се качвам по стълбите, все още се чувствах леко замаяна. Общата стая беше празна. Всички (с изключение на мен и Афродита) бяха в клас, така че можех спокойно да се затичам към стаята ѝ, без да се притеснявам от любопитни погледи и неудобни въпроси. Почуках два пъти на вратата, преди да отворя.

Единствената светлина в стаята идваше от малка свещ. Афродита седеше на леглото с крака, притиснати към гърдите, и лице, заровено в шепите ѝ. Злодеида се беше свила на пухкава топка точно зад нея.

— Хей, добре ли си? — попитах аз.

Тя потрепна, с видимо усилие вдигна глава и отвори очи.

— О, боже! Какво е станало!?

Приблжих се бързо до нея и я обърнах към светлината. Злодеида започна да съска и да ми се заканва, така че просто ѝ казах:

— Само се опитай и ще те изхвърля през прозореца, а после ще призова дъжд да подгизнеш хубаво.

— Злодеида, спокойно. Зоуи е гадна, но няма да ме нарани — каза тя уморено.

Котката изръмжа и се сви пак на топка. Обърнах се към Афродита. Очите ѝ бяха кървясали. Бялото им беше станало съвсем червено. Не розово или възпалено, както ако беше алергична към полени след разходка по поляна с цъфнали треви. Беше червено. Като кръв.

— Този път беше много гадно. — Тя звучеше ужасно. Гласът ѝ трепереше, а лицето ѝ беше мъртвешки бледо. — Би ли ми подала бутилка минерална вода от хладилника?

Отидох по най-бързия начин до хладилника и извадих бутилка с вода. Занесох я в банята и взех една кърпа със златна бродерия (боже, тя наистина е много богата). Намокрих кърпата свода и ѝ я подадох.

— Пийни си малко, а после си сложи мократа кърпа на лицето.

— Изглеждам ужасно, нали?

— Да.

Тя отпи жадно няколко глътки, сякаш умираше за вода, а после сложи хладната мокра кърпа на лицето си и легна върху купчината си от дизайнерски възглавници.

Злодеида ме гледаше злобно с присвитите си очи, но аз не ѝ обърнах внимание.

— Ставали ли са очите ти такива и преди?

— Имаш предвид да ме болят зверски ли?

Поколебах се за миг, но реших все пак да ѝ кажа. И без това не е като да избягва огледалата. Няма начин да не се види сама съвсем скоро.

— Имам предвид да стават кървавочервени.

Видях как се изненада и посегна към кърпата, но се спря и отпусна ръката си върху леглото.

— Нищо чудно, че Дарий откачи и хукна да те извика, все едно адът е след него.

— Сигурна съм, че ще ти мине. Може би просто трябва да държиш очите си затворени за известно време.

Тя въздъхна драматично:

— Наистина ще се ядосам, ако взема да погрознея от тези гадни видения!

— Афродита започнах аз, като се опитвах да не се разсмея, — ти си прекалено красива, за да погрознееш. Или поне така си казвала милион пъти.

— Права си. Дори и с червени очи, пак съм по-красива от всички останали. Благодаря ти, че ми го напомни. Това само показва колко се стресирах от лайняното видение.

— Като заговорихме за наакани видения, ще ми споделиш ли това последното?

— Знаеш ли какво, наистина няма да умреш, ако вземеш да кажеш някоя по-груба дума. Боже, наакано е наистина много тъпа дума.

— Може ли да не изместваш темата?

— Добре. Само после да не ме упрекваш, когато хората ти кажат, че си тъпа. На бюрото ми има един лист с написано на него стихотворение. Виждаш ли го?

Доближих се до скъпото й луксозно бюро и видях листчето, което лежеше самотно върху бляскавата, лакирана повърхност.

— Да, тук е — отвърнах аз.

— Добре. Сега го прочети и ми кажи какво, по дяволите, означава. Никога не ме е бивало особено с поезията. Смятам я за голяма лайняна досада.

Тя натърти на думата лайняна, но аз не й обърнах внимание и се концентрирах върху стихотворението. Още щом започнах да го чета, настръхнах.

— Ти ли го написа?

— Как ли пък не. Дори като малка не понасях детски книжки в рими. Няма начин да съм написала стихотворение.

— Нямам предвид дали ти си авторът. Питах дали ти си го написала на листа.

— Ти да не би да оглупяваш? Да, Зоуи. Аз го написах на листа. Това стихотворение видях в скапаното си видение. И не съм го съчинила аз, преписах го. Сега ясно ли ти е?

Тя се облегна обратно на възглавниците си в огромното си легло и покри лицето си с пухкавата кърпа със златна бродерия, а с другата ръка посегна да погали отвратителната си котка. Поклатих глава с отвращение. Изглеждаше като стопроцентова гадна кучка.

— Знаеш ли, мога да те удуша с възглавницата ги, както си лежиш в леглото, и никой няма да страда от липсата ти. Докато те намерят, злобната ти котка вече ще те е изяла заедно с всички доказателства за престъплението ми.

— Злодеида не би ме изяла. По-скоро ще изяде теб, ако се опиташ да правиш простотии. Освен това Дарий ще забележи липсата ми. Просто прочети скапаното стихотворение и ми кажи какво значи.

— Ти си специалистът по визиите, ти би трябвало да знаеш какво значи.

Погледнах отново листа. Имаше нещо странно в него, но какво?

— Точно така, аз получавам виденията, но не съм длъжна и да ги обяснявам. Аз съм просто един много привлекателен оракул. А ти си бъдещата Висша жрица, забрави ли? Така че, разгадай го.

— Добре, добре. Нека да го прочета на глас. Понякога това помага на поезията да изглежда по-разбираема.

— Добре, съгласна съм, стига да стигнем до частта с разгадаването.

Прокашлях се и зачетох:

*Древна сила спи в очакване да се въздигне,
когато мощта на Земята пролее своята
алена свещена кръв.
Белегът сочи истината. Кралица Тси Сgili повелява
той да бъде изтръгнат от гроба си.*

*От ръката на мъртвеца той ще бъде освободен,
ужасяваща хубост, чудовищна гледка.
Властта си отново ще възвърне,
жените ще коленичат пред неговата мощ.*

*Песента на Калона звучи сладко,
докато сеем смърт навред.*

Прочетох го и се замислих какво може да означава и защо ме изпълва с такъв ужас.

— Страшничко, а? — обади се Афродита. — Имам предвид, не е точно за цветя и рози.

— Да, определено не е. Добре, нека да видим сега. Кога Земята пролива алена кръв?

— Нямам представа. — Хм. — Замислих се. — Земята изглежда сякаш кърви, когато някой е убит и кръвта му попива в пръстта. А мощта може да идва според това кой е убит. Например някоя могъща личност.

— Или могъщ вампир. Сещам се за тялото на професор Нолън. Земята изглеждаше като че ли кърви.

— Да, права си. Значи това може да има нещо общо с кралица Тси Сгили, която умира или бива убита, защото кралицата би трябвало да е могъща.

— А коя, по дяволите, е тази кралица Тси Не знам си коя?

— Звучи ми познато. Името изглежда индианско. Чудя се дали не бих могла... — Млъкнах внезапно и ахнах от изненада, защото в този момент осъзнах кое в стихотворението ми изглеждаше странно.

— Какво? — попита Афродита и отметна кърпата от лицето си. — Какво има?

— Почеркът — промълвих. Това е почеркът на баба ми.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Почеркът на баба ти? Сигурна ли си?

— Напълно.

— Но това е невъзможно. Аз написах тъпото стихотворение само преди няколко минути.

— Виж сега, и аз на практика почти се телепортирах тук с Дарий. Това би трябвало да е невъзможно, обаче никак не е.

— Гледаш много идиотски филми като „Стар Трек“

— Щом знаеш какво е телепортиране, значи и ти си гледала идиотски филми — отвърнах самодоволно.

— Не, просто съм наказана да имам идиоти за приятели.

— Виж, абсолютно сигурна съм, че това е почеркът на баба ми. Чакай малко, мисля, че имам писмо от нея в стаята си. Ще ида да го взема. Може пък да си права по изключение и само да ми се струва, че прилича на нейния почерк. — Тръгнах да излизам от стаята, но една мисъл ме спря и подадох листчето на Афродита. — Това обичайният ти почерк ли е?

Тя взе листчето от ръката ми и примигна няколко пъти. Видях, че се шокира.

— О, мамка му! Това няма нищо общо с моя почерк.

— Веднага се връщам.

Опитвах се да не мисля за това, докато бързах към стаята си. Отворих вратата и Нала ме посрещна с недоволно мяукане, че съм ѝ развалила дрямката.

За секунда грабнах последната картичка, която баба ми бе изпратила — намираше се върху бюрото ми. По най-бързия начин се върнах в стаята на Афродита.

— Добре, нека да погледна.

Подадох ѝ картичката и заедно с нея се загледах в почерка.

— Толкова е странно! — каза Афродита и поклати глава. — Заклевам се, че написах това стихотворение със собствената си ръка преди пет минути, но това без съмнение е почеркът на баба ти, а не

моят. — Тя ме погледна. Лицето ѝ изглеждаше мъртвешки бледо, особено на фона на червените ѝ очи. — Най-добре да ѝ се обадим.

— Да, ще го направя. Но преди това искам да ми разкажеш всичко, което си спомняш от видението.

— Имаш ли нещо против да си затворя очите и да си сложа кърпата отново, докато ти разказвам?

— Не, разбира се. Ще ти я намокрят с още студена вода. Като стана дума за вода, пийни си още малко, изглеждаш... зле.

— Нищо чудно. И се чувствам зле. — Тя пийна малко от водата, докато мокрех кърпата.

— Искам да разбера за какво беше всичко това — каза тя.

— Аз мисля, че знам.

— Сериозно? Разгада си поемата?

— Не, нямах предвид това. Мисля, че е свързано с лошото предчувствие, което аз и Стиви Рей имаме за Неферет. Тя се е забъркала в нещо много гадно. Според мен точно това планираше да направи, когато Лорън беше убит.

— Сигурно си права, но трябва да ти кажа, че Неферет изобщо не участваше във видението ми.

— Е, разкажи ми го.

— Ами, беше кратко и необичайно ясно в сравнение с останалите ми видения напоследък. Беше прекрасен летен ден. Непозната жена седеше на голяма поляна или беше по-скоро пасище. Наблизо имаше стръмна скала и се чуваше поток или малка река. Както и да е, жената седеше на меко одеяло. Помня как си помислих, че не е много умно от нейна страна да седи върху бяло одеяло направо на земята. Цялото щеше да стане зелено.

— Не става зелено — казах и усетих, че устните ми са ледени. — То е памучно и се пере много лесно.

— Значи знаеш какво ти описвам?

— Да, това е одеялото на баба.

— Значи сигурно жената е баба ти. Тя държеше стихотворението в ръце. Не виждах лицето ѝ. Всъщност не виждах много от нея. Беше седнала със скръстени крака, а аз седях някак си зад нея и надничах през рамото ѝ. Само веднъж видях стихотворението и изцяло се концентрирах върху него, всичко останало ми се разми.

— Защо го преписа?

Тя вдигна рамене.

— Не знам точно. Просто така усетих, че трябва да направя. Записах го, докато все още бях във видението. После то приключи, аз погледнах Дарий и му казах да те извика.

— И това е всичко?

— Ти какво още искаш? Преписах цялото шибано стихотворение.

— Но твоите видения обикновено са предупреждения за ужасни неща, които са на път да се случат. А тук къде е предупреждението?

— Нямаше. Дори не съм изпитала нищо неприятно. Беше само стихотворението. Поляната беше наистина красива. И както казах, беше хубав летен ден. Всичко изглеждаше наред, докато не излязох от видението и не усетих адска болка в главата и очите.

— Е, аз имам доста неприятно предчувствие за тази история. — Извадих телефона от чантата си. Погледнах часовника беше почти три през нощта. Баба сигурно спи дълбоко. Освен това осъзнах, че съм пропуснала всичките си часове за днес, с изключение на тази унижителна сцена с Ерик в часа по актьорско майсторство. Чудесно. Въздъхнах тежко. Знам, че баба ще ме разбере, надявам се само и преподавателите да ме разберат.

Тя вдигна още на първото позвъняване.

— О, Зоуибърд! Толкова се радвам, че се обади.

— Бабо, извинявай, че ти звъня. Предполагам, че спиш по това време и...

— Не, а-вет-си а-ге-хут-са, не бях заспала. Събудих се преди няколко часа от един ужасен сън и от тогава съм будна и се моля.

Познатата индианска дума за дъщеря ми даваше усещане за любов и сигурност и изведнъж ми се прииска лавандуловата ѝ ферма да не е чак на час и половина път от Тулса. Искаше ми се да я видя, да я прегърна, да ме успокои и да ми каже, че всичко ще бъде наред. Точно както правеше, когато бях малка и оставах при нея, за да се отърва от втория съпруг на майка ми.

Но вече не бях малка, а баба не можеше да ме прегърне и да реши проблемите ми този път. Щях да стана Висша жрица и хората да се упоават на мен. Никс ме бе избрала и трябваше да се науча да бъда силна.

— Миличка, какво има, какво се е случило?

— Всичко е наред, бабо. Аз съм добре — успокоих я набързо, защото не исках да я тревожа. — Просто Афродита получи видение и то някак си е свързано с теб.

— В опасност ли съм?

Не можах да сдържа усмивката си. Тя звучеше уплашена и потисната, докато си мислеше, че нещо се е случило с мен. Но когато разбра, че може би опасността засяга само нея, звучеше облекчена и енергична, сякаш ей сега ще завладее света. Наистина обичах баба си!

— Не, не мисля така — отвърнах аз.

— И аз също — обади се Афродита.

— Афродита казва, че не си в опасност. Или поне не и в непосредствена.

— Е, това е добре.

— Това наистина е добре, но работата е там, че ние не можем съвсем да разберем видението на Афродита. Ясно е, че има някакво сериозно предупреждение. Този път е видяла теб на една поляна, както и едно стихотворение. Тя е преписала стихотворението. — Не споменах, че го е преписала с нейния почерк. Това щеше да прозвучи прекалено странно в и без това неясната история. — Прочетохме го, но не откриваме смисъла.

— Е, може би трябва да ми го прочетеш сега. Възможно е да го позная.

— И ние това си помислихме. Добре, ето...

Афродита ми подаде листчето и аз зачетох:

— Древна сила спи в очакване да се въздигне, когато мощта на Земята пролее своята алена свещена кръв.

— Белегът сочи истината, кралица Ци Сгили повелява...

Баба ме прекъсна:

— Произнася се Т-с-и Сгили — поясни тя и наблегна на втората дума. Гласът ѝ звучеше глухо, почти като шепот.

— Добре ли си, бабо?

— Продължавай да четеш, а-вет-си а-ге-хут-са — каза ми тя.

Продължих, като повторих последната част с поправено произношение.

— Белегът сочи истината, кралица Тси Сгили повелява той да бъде изтръгнат от гроба си.

— От ръката на мъртвеца той ще бъде освободен. Ужасяваща хубост, чудовищна гледка. Властта си отново ще възвърне, жените ще коленичат пред неговата мощ.

— Песента на Калона звучи сладко, докато сеем смърт навред...

Баба изпъшка и проплака:

— О, дано Великият Дух да ни пази!

— Бабо? Какво става?

— Първо Тси Сгили, а после Калона. Това е лошо, Зоуи. Много лошо.

Страхът в гласа ѝ ме изправи на нокти.

— А какво е Тси Сгили и Калона? Защо е толкова лошо?

— Знае ли стихотворението? — попита Афродита, като седна до мен и махна кърпата от лицето си. Забелязах, че очите ѝ започваха да изглеждат по-нормално и лицето ѝ си възвръща цвета.

Натиснах бутона за високоговорител и седнах на леглото до Афродита.

— Така, сега те чуваме и двете, тук сме само аз и Афродита.

— Госпожо Редбърд, знаете ли стихотворението?

— Миличка, наричай ме бабо. Не, не го знам. Не и в смисъл да съм го чела преди. Но съм чувала за него или по-скоро съм чувала легендата, която се предава от поколение на поколение сред моя народ.

— Защо се уплаши така при споменаването на Тси Сгили и Калона? — попитах аз.

— Това са индиански демони. Тъмни духове от най-лошия вид.

— Баба се поколеба и чух как шумоли с нещо. — Зоуи, мисля да запаля малко билки, преди да продължа да говоря за тези същества. Ще сложа салвия и лавандула. Ще разпръсквам дима с гълъбово перо, както съм ти показвала. Зоуибърд, препоръчвам ти да направиш същото.

Останах много изненадана. Опушването се използва от индианците в продължение на векове, особено когато се налага ритуал за пречистване или защита. Баба правеше пречистващи ритуали и опушване редовно. Израснала съм с идеята, че това е начин да се изкаже почитта към духовете и човек да запази своята чистота. Но никога досега не се е случвало баба да иска да го прави само при споменаването на нещо.

— Зоуи, трябва да го направиш. *Веднага!* — каза тя остро.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Както винаги, когато баба ми каже да направя нещо, аз го правя.

— Добре, имам билки в стаята си. Ще отида да взема малко.

Кимнах на Афродита, а тя ме побутна към вратата.

— Какви билки имаш? — попита ме баба.

— Бяла салвия и лавандула.

— Това с добре.

Изтичах да ги взема и бързо се върнах в стаята на Афродита.

— Въпросът с купата е уреден. — Тя ми подаде купа, украсена с релефно грозде и лоза, увиваща се около нея. Беше наистина великолепна и изглеждаше скъпа и стара. Тя повдигна рамене, сякаш каза: „Ами да, скъпа е.“

— Добре, готова съм — казах на баба.

— Имаш ли перо от някоя спокойна птица, например гълъб? Или защитна птица, като сокол или орел?

— О, не, бабо. Нямам перо.

Погледнах въпросително към Афродита.

— Не, и аз нямам пера.

— Нищо, и така ще се справим. Готова ли си, Зоуибърд?

Запалих и размахах връзката с билки, докато започна да пуши. После я оставих в купата между нас.

— Готова съм, пушекът е перфектен.

— Раздухай го около себе си. Момичета, и двете трябва да се концентрират над ритуала по пречистване и да мислите за позитивна енергия. Мислете за богинята си и колко много ви обича тя.

Направихме, каквото ни каза. И двете внимателно разпръскахме пушека около себе си с ръце.

Злодеида кихна, изсъска и скочи от леглото, за да се скрие в банята. Не мога да си кривя душата и да кажа, че съжалявам, че си тръгна.

— Сега дръжте купата близо до вас, докато ви разказвам. — Усетих как си поема три пъти дълбоко дъх, преди да започне. — Най-

напред трябва да знаете, че Тси Сгили са вещици, но не се подлъгвайте по думата „вещица“ Те не са мъдри жрици, които служат на Никс. Тси Сгили живеят отделно, извън племето. Те са зли. Наслаждават се на смъртта, обичат да убиват. Имат магически способности, произлизащи от болката и страданието на жертвите им. Те се хранят от смъртта. Могат да измъчват и убиват с ане-ли-сги.

— Не знам какво значи това, бабо.

— Значи, че са силни психически и могат да убиват с мислите си.

С Афродита се спогледахме. Сигурна бях, че си мисли за същото. Неферет е известна с невероятно силната си психика.

— Коя е кралицата, за която се говори в стихотворението? — попита Афродита.

— Не знам за кралица на Тси Сгили. Те са самотни същества и нямат йерархия. Но аз не съм голям специалист по тях.

— Значи Калона е един от Тси Сгили? — попитах аз.

— Не. Калона е нещо много по-лошо. Тси Сгили са зли и опасни, но все пак са хора и можеш да се справиш с тях като с хора.

Баба замълча и усетих как си пое дълбоко дъх още няколко пъти. После заговори с тих глас, сякаш се притесняваше да не я чуят. Не звучеше уплашена, а по-скоро предпазлива. Предпазлива и много, много сериозна.

— Калона е бащата на гарваните-демони. Той не е човек. Наричаме го демон, но това не е много точно. По-скоро бих го определила като ангел.

Студени тръпки ме побиха, когато баба каза името „гарвани-демони“ После осъзнах думите ѝ и примигах от изненада.

— Ангел? Като в Библията?

— Не се ли предполага те да са от добрите? — намеси се Афродита.

— Предполага се. Нека да не забравяме, че според християните Луцифер е бил най-красивият и могъщ ангел. Преди падението си.

— Така е. Бях забравила за това — каза Афродита. — Значи Калона е ангел, който след падението си е станал от лошите?

— Нещо подобно. В древни времена ангелите се разхождали по земята и са се женели за човешки жени. Има много истории от онова време. В Библията ги наричат нефилими. Древните гърци и римляни са

ги смятали за богове. Но както и да са наричани, всички източници са единодушни за две неща. Първо, били са необикновено красиви, и второ, женели са се за хора.

— Има смисъл — обади се Афродита. — Ако наистина са били толкова красиви, жените едва ли биха им устояли.

— Е, те са били необикновени създания. Във вярванията на индианците се разказва за един конкретен ангел, несравним по красота. Имал крила с цвета на тъмната нощ и можел да се превръща в гарван. В началото нашият народ го посрещнал като бог, с песни и танци. Реколтата била много богата. И жените били така плодови, както и земята. Но изведнъж всичко се променило. Не знам точно защо. Историята е много стара. Много от нея се е загубила във времето. Според мен просто е трудно да живееш с бог, независимо колко е красив. Песента, която помня от моята баба, разказва, че Калона се променил, когато започнал да спи с жените от племето. След първия път, в който бил е жена, той вече бил обсебен от тях. Копнеел за жени непрекъснато и в същото време ги мразел заради неутолимата си страст към тях.

— Обзалагам се, че той бил този, който е изпитвал страст, а не жените. Никой не обича курвите, независимо колко са красиви — изсумтя Афродита.

— Права си. В песента на моята баба се казваше, че момичетата са отвърнали лицата си от него и тогава той се превърнал в чудовище. Използвал божествената си сила, за да властва над мъжете, докато осквернява жените им. В това време омразата му към жените нараствала с нова сила заради зависимостта му от тях. Чувала съм една стара мъдра жена да казва, че за Калона жените били като вода, въздух и храна — колкото и да ги мразел, той се нуждаел отчаяно от тях. — Тя отново замълча и аз можех да си представя отвращението, изписано на лицето ѝ в този момент. — Жените, които той изнасилвал, забременявали, но повечето раждали мъртви и безформени деца. Понякога се случвало детето да оцелее, въпреки че било очевидно, че не е човек. Децата на Калона били гарвани, но с човешки очи и крайници.

— Ъ-ъх. Тяло на гарван с очи и крака на човек. Отвратително — каза Афродита.

Побиха ме тръпки.

— Напоследък чувам често грачене на гарвани. Понякога са много. Мисля, че един от тях се опита да ме нападне. Успях да го ударя и той одраска ръката ми.

— Какво? Кога? — извика баба.

— Чувам ги нощем. Помислих си, че е странно да издават чак такива звуци. И... и снощи нещо, което не можех да определя точно какво, се завихри около мен. Точно като досадна невидима птичка. Ударих го и побягнах към училището, като призовах Огъня да го прогони надалеч.

— И това помогна ли? Огънят прогони ли го? — попита баба.

— Да, но оттогава непрекъснато имам усещането, че някой ме наблюдава.

— Това са гарваните-демони — каза баба с твърд като стомана глас. — Това, с което си се сблъскала, са били демоничните деца на Калона.

— Аз също ги чувам понякога — намеси се Афродита и пребледня. — Всъщност си мислех колко са досадни да крякат така последните няколко нощи.

— Откакто професор Нолън беше убита — отбелязах аз.

— И аз оттогава започнах да ги чувам. Олеле! Възможно ли е да имат нещо общо с убийствата на Лорън и професор Нолън?

— Не, не мисля. Гарваните-демони са загубили своята физическа форма. Те са само духове и не могат да причинят големи проблеми. Могат да наранят само хора, които са слаби и близко до смъртта. Много ли пострада ръката ти, миличка?

— Не особено. Одрасканото изчезна след няколко минути.

Баба се поколеба за миг, после каза:

— Досега не съм чувала за гарван-демон, който е успял да нарани млад човек. Те са много зли — тъмни създания, които изпитват удоволствие да измъчват тези, които са близо до смъртта. Не вярвам, че са в състояние да причинят смъртта на млад и здрав вампир, но е възможно да са били привлечени в „Дома на нощта“ заради убийствата и някак си да са станали по-силни от това. Бъди внимателна. Те са ужасни създания и тяхното присъствие винаги е лоша поличба.

Докато баба говореше, погледът ми се плъзна пак върху стихотворението.

От ръката на мъртвеца той ще бъде освободен.

Какво се е случило с Калона — попитах аз.

— Именно ненаситната му страст към жените го е погубила. Мъжете от племето с години се опитвали да се преборят с него. Но просто не са могли. Той бил митично и магическо създание и само с магия е можел да бъде победен.

— И какво е станало? — повтори въпроса ми Афродита.

— Гигуа е свикала таен съвет на мъдрите жени от всички племена.

— Какво е гигуа? — попитах аз.

— Това е индианска дума за най-почитаната жена в племето. Тя е надарена и мъдра, често е близка с Великия дух. Всяко племе си избира една такава и тя служи на съвета на жените.

— Нещо като Висша жрица?

— Да, това е добра аналогия. Значи гигуа свикала съвет и мъдрите жени се събрали на единственото място, където Калона не можел да ги подслушва — в една пещера под земята.

— А защо не можел да ги подслушва там? — попита Афродита.

— Калона изпитвал отвращение към земята. Той е небесно създание и принадлежи на небесата.

— Добре, а защо тогава Великия дух или който и да е там, не го е повикал обратно? — попитах аз.

— Защото той е имал свободна воля — отвърна баба. — Калона е бил свободен сам да избира пътя си, точно както и вие с Афродита.

— Тази свободна воля понякога е доста отвратително нещо — подхвърлих.

Баба се засмя и смехът ѝ ми подейства успокоително.

— Така е, а-вет-си а-ге-хут-са. Но в този случай именно свободната воля на гигуа и останалите жени спасила народа ни.

— Какво са направили? — попита Афродита.

— Използвали са женските си магически сили, за да създадат момиче, толкова красиво, че за Калона да е невъзможно да му устои.

— Да създадат момиче? Имаш предвид, че с магия са превърнали нещо в момиче?

— Не, а-вет-си а-ге-хут-са. Имам предвид, че са я създали. Тази гигуа, която била сред най-талантливите, направила тяло от глина и нарисувала лице толкова красиво, че не можело с нищо да се сравни. Тази гигуа, която се славела като най-добрата тъкачна сред всички племена, изпрела за момичето дълга черна коса, която се спускала на вълни до кръста ѝ. Най-добрата шивачка гигуа направила рокля, която отразявала лунната светлина, а останалите жени я разкрасили с черупки, мъниста и пера. Най-бързата гигуа я надарила с бързи нозе. А най-талантливата певица я дарила с приятен и мек глас.

— Всяка от жените порязала ръката си и нарисувала със собствената си кръв по един от седемте свещени символа — север, юг, изток, запад, горе, долу и дух. След това събрали ръцете си около глинената фигура и с помощта на обединените си сили вдъхнали живот на момичето.

— Сигурно се шегуваш, бабо! Жените са съживили куклата?

— Така казва историята. А и не разбирам защо това ти се струва по-невероятно, отколкото момиче, което има дарба за всичките пет елемента.

— Е... — усетих как се изчервявам. — Предполагам, че имаш право.

— Определено има право. Сега млъкни и нека да изслушаме края на историята — намеси се Афродита.

— Извинявай, бабо.

— Помни, че магията съществува, Зоуибърд. Много е опасно да го забравяш.

— Добре, няма да го забравям — обещах. Каква ирония на съдбата бе именно аз да се съмнявам в магическата сила.

— И така, да продължим. Жените гигуа вдъхнали живот на момичето и го нарекли Ая.

— Хей, знам тази дума. Означава „аз“

— Много добре, а-вет-си а-ге-хут-са. Те я нарекли Ая, защото съдържала частица от всяка една от тях и за всяка тя била „аз“.

— Това е страхотна идея всъщност — каза Афродита.

— Жените не казали на никого за Ая, дори на съпрузите, децата и родителите си. На следващото утро я извели от пещерата близо до потока, на който Калона се къпел всяка сутрин, и през цялото време ѝ шепнели какво трябва да направи. И така, тя седнала на една скала,

огряна от сутрешното слънце — решила косата си и пеела красива песен. Калона я видял и както всички очаквали, моментално бил обсебен от мисълта да я притежава. Ая направила това, за което била създадена. Побягнала от него с магическа скорост. Той я последвал. Заради безумната си страст към нея не се поколебал да влезе в пещерата, в която тя изчезнала. Не забелязал и жените гигуа, които вървели след него, нито чул заклинанията, които нареждали.

Калона хванал Ая дълбоко в земните недра. Вместо да бяга от него и да се съпротивлява, тази несравнима красавица го приканвала с нежни ръце и съблазнително тяло. Но в момента, в който той проникнал в нея, съблазнителното ѝ тяло се превърнало в това, от което било направено — Земя и Дух на жена. Ръцете и краката ѝ се превърнали в пръстта, която го обвила, духът ѝ — в плаващи пясъци, които го заклепили. Жените гигуа призовали Майката Земя да запечата пещерата, пленявайки Калона завинаги в прегръдката на Ая.

Чувствах се, сякаш съм се показала на повърхността след дълго плуване под вода. Погледът ми попадна на стихотворението, което стоеше до мен.

— Ами стихотворението?

— Е, погребването на Калона не е краят на историята. В момента, в който гробницата му била запечатана, всички негови деца, гарваните-демони, започнали да пеят песен с човешки глас, в която се обещава, че Калона един ден ще се завърне. Описва се и ужасното отмъщение, което е подготвил за хората, особено за жените. Подробностите от песента на гарваните-демони са загубени. Дори моята баба знаеше само отделни пасажии, и то от своята баба. Много малко хора са искали да помнят тази песен. Според тях е лоша поличба да се помнят такива ужасии. Въпреки това оцелялото, предавано от майка на дъщеря, е достатъчно. В тези предания се разказва за Тси Сгили, за кървящата Земя, за красотата на Калона и за това как той ще се въздигне отново. — Баба замълча за момент, а ние с Афродита се вгледахме с ужас в стихотворението.

— Опасявам се, че стихотворението от твоето видение е песента на гарваните-демони. И според мен предвестява, че Калона е на път да се завърне.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Това с предупреждението! — извика Афродита. — Всичките ми видения са предупреждения за някакви предстоящи трагедии. И това не е по-различно.

— Смятам, че си права — казах аз.

— Доколкото си спомням, виденията на Афродита са предотвратими, ако се вземат под внимание, нали така? — попита баба.

Афродита се поколеба, затова аз отговорих:

— Да, така е. Нейното видение те спаси, бабо.

— И още няколко души, които също щяха да загинат на моста в този ден — добави баба.

— Тогава беше достатъчно да намерим начин да предотвратим инцидента. Може би трябва да подходим по същия начин и с това видение? — казах.

— Така е, Зоуи. Афродита е вестител на Никс, а тя е искала да ни предупреди.

— Също така тя иска ти да ни помогнеш — каза Афродита на баба ми. — Във видението си те видях да четеш поемата.

Тя се поколеба за миг и ме погледна. Аз кимнах, защото се досетих какво иска да каже.

— Когато преписах стихотворението във видението си, то излезе с твоя почерк.

Чух как баба ахна от изненада.

— Сигурна ли си?

— Да — казах аз. Дори взех едно от твоите писма и проверих. Без съмнение е твоят почерк.

— В такъв случай трябва да се съглася, че Никс иска от мен и аз да взема участие в това.

— Не съм изненадана. Ти си единствената жена гигуа, която познаваме.

— О, миличка! Аз не съм гигуа. Това е нещо, за което цялото племе гласува, да не говорим, че от поколения не е избирана гигуа.

— Е, определено получаваш моя глас — заяви Афродита.

— И моя — добавих аз. — А се обзалагам, че и тези на Деймиън и Близначките. А може да се каже, че ние сме нещо като племе.

Баба се засмя:

— Е, нямам намерение да споря с цялото племе.

— Най-добре да дойдеш тук — каза внезапно Афродита.

Погледнах я изненадано и тя кимна със сериозно изражение. Вслушах се във вътрешното си чувство и с ужас осъзнах, че има право.

— О, Афродита, много ти благодаря за поканата, но не мога. Наистина обичам лавандуловата си ферма. Просто ще си говорим по телефона или ще си пращаме съобщения и всичко ще е наред.

— Бабо, имаш ли ми доверие?

— Разбира се, дъще.

— Трябва да дойдеш тук — казах аз.

Известно време нямаше отговор. Имах чувството, че почти я чувам да мисли.

— Ще си събера нещата — рече тя най-после.

— Може ли да вземеш малко от тези пера? — помоли Афродита.

— Опасявам се, че ще се наложи да правим опушване отново.

— Ще взема, детето ми.

— Не се бави, бабо.

Не можех да понасям усещането за спешност, което изпитвах.

— Сега ли, Зоуи? Не може ли да изчакам още няколко часа до сутринта?

— Сега. — Сякаш за да подчертае молбата ми, изведнъж чухме през телефона зловещото грачене на гарван. Чух го толкова силно, сякаш се намирах в нейната топла и спретната всекидневна. — Бабо, добре ли си?

— Те са просто духове, а-вет-си а-ге-хут-са. Могат да ми навредят само ако съм близо до смъртта. А те уверявам, че точно аз никак не съм близо.

Спомних си сковаващия ужас, който ме обзе при срещата с едно от тях, както и драскотината, която остави на ръката ми. Не бях сто процента сигурна, че е права.

— Просто побързай, бабо. Ще се чувствам много по-добре, ако си тук.

— Аз също — каза Афродита.

— Ще съм при вас до два часа. Обичам те, Зоуибърд.

— И аз те обичам, бабо.

Тъкмо се канех да затворя телефона, когато баба добави:

— Обичам и теб, Афродита! За втори път ми спасяваш живота.

— Довиждане, ще се видим скоро — отвърна тя.

Сега вече затворих телефона и с изненада забелязах сълзите в очите на Афродита. Тя усети, че я гледам, и вдигна рамене, след което избърса очите си. Изглеждаше много сконфузена.

— Какво? Баба ти много ми допада, това престъпление ли е?

— Знаеш ли, започвам да си мисля, че някъде в теб се крие една мила Афродита.

— Само не ми се размеквай. В момента, в който намеря къде точно се крие, ще я удавя в тоалетната чиния.

Засмях се.

— Не мислиш ли, че е време да тръгваш? Имаш много работа за вършене — каза ми тя.

— Какво?

Тя въздъхна:

— Трябва да събереш смотаняците и да им разкажеш за стихотворението и т.н., да измислиш къде ще остане да спи баба ти, което значи, че ще трябва да говориш с Шекина, защото, предполагам, не искаш да водиш този мил и приятелски разговор с Неферет. Освен това трябва по някое време да монтираме камерата в моргата. Пожелавам ти успех.

— Мамка му, права си. А докато аз правя всичко това, ти какво ще правиш?

— Аз ще си почивам, за да бъда свежа и готова да впрегна невероятните си мисловни способности в разгадаване на посланието в стихотворението.

— Ти ще спиш?

— Именно. Хей, я по-весело. Днес цял ден не сме ходили на училище.

— Ти може и да не си, но аз успях да се натъкна на цял един урок, воден от бившето ми гадже, който се превърна в ужасно

неудобна сцена пред целия клас.

— О! Искам да чуя подробности!

— Изобщо не се надявай — казах през рамо и излязох от стаята.

Не беше трудно да намеря Деймиън и Близначките. Бяха в общата стая и набиваха печени картопки. (Ужасно е, че вампирите толкова настояваха да се храним здравословно.) С влизането ми всички млъкнаха, а после се нахвърлиха върху мен един през друг.

— Ох, мила! Тъкмо чухме за случката с Ерик в часа по актьорско майсторство — каза Деймиън и ме потупа окуражително по рамото.

— Да, но не сме чули достатъчно подробности намеси се Шоуни.

— Определено ни трябва информация от първа ръка — добави Ерин.

Въздъгнах:

— Правихме някаква театрална импровизация. Той ме целуна. Класът изпадна във възторг. Като би звънецът, всички си тръгнаха. Аз останах. Той ми обърна гръб. Това е.

— О, не. Няма да се измъкнеш само с това — каза Ерин.

— Да, от Бека научихме доста повече. Сестра ми, трябва да ти призная, че според мен тя е хвърлила око на Ерик.

— Сериозно? Не трябва ли да й издерем очите? Не съм го правила от сума ти време.

— Толкова сте ба-нални намеси се Деймиън. — Ерик и Зоуи скъсаха, забравихте ли?

— А ти си толкова ба-досаден!

— Ба-именно.

По дяволите! Стига сте се карали. Случват се някои неща, в сравнение с които скапаният ми интимен живот изглежда още по-жалък. Сега отивам до кухнята да си взема кока-кола и се надявам, че ще намеря истински чипс. През това време искам да си завлечете задниците в стаята на Афродита. Имаме много сериозни проблеми за решаване.

Проблеми? Какви проблеми? — попита Деймиън.

Просто трябва да предотвратим края на света... история, с която сме така добре запознати.

Деймиън и Близначките примигаха насреща ми неразбиращо. После и тримата казаха в един глас:

Добре, вътре сме.

— О, Деймиън... — притесних се. — Доведи и Джак. И той ще ни трябва.

Деймиън се изненада, после се зарадва, а накрая се натъжи.

Зи, има ли проблем да доведе и Дукесата? Тя не гопуска от поглед нито за секунда.

— Да, може. Но трябва да го предупредиш, че Афродита има нова котка и тя представлява пухкав клонинг на самата Афродита.

О, ужас! — възкликнаха Близначките едновременно.

Поклатих глава и изчезнах в кухнята с идеята да не им дам възможност да ме дразнят повече.

— Олеле, ще припадна! Джак започна да си вее с ръка. Изглеждаше пребледнял. Той пръв наруши пълното мълчание, което настъпи, след като с Афродита им разказахме всичко за видението и легендата за Тси Сгили, гарваните-демони и Калона.

— Това е най-зловещата история, която съм чувала от години — промълви Шоуни развълнувано. — Заклевам се, че е по-страшна дори от всички части на филма „Убийствен пъзел“, взети заедно.

— Олеле, сериозно ли? Мен от четвъртата част още ме побиват тръпки — каза Ерин. — Но си права. Тази работа с Калона е много ужасяваща. И аз мисля, че е добре баба ти да дойде тук.

— О, Зи! — извика Джак и прегърна Дукесата. — Само като си представя как тези отвратителни гарванови изчадия кръжат над милата ти баба, останала сама в малката си къщичка в полето далеч от града, и ми се изправя косата.

— Много мило — каза Афродита. — Все едно Зоуи не е достатъчно уплашена и без да я тормозите допълнително.

— О! Толкова съжалявам, Зоуи! — Джак изглеждаше искрено разкаян и ми се стори, че всеки момент ще се разплаче.

Очаквах Близначките да се нахвърлят на Афродита както обикновено, но вместо това те просто се спогледаха и се обърнаха към мен.

— Извинявай, Зи — каза Ерин.

— Да, адската куч... имам предвид Афродита, е права. Не трябваше да ги приказваме такива.

— Мамка му. Да не би слабоумните Близначки току-що да казаха, че съм права? — Афродита се престори, че ѝ прилошава.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре... започна Шоуни.

— ... все още те мразим — довърши Ерин.

— Нека да не забравяме, че и Дукесата мина през много трудности през последния ден. — Застанах пред кучето и хванах главата му в ръцете си. Очите му бяха спокойни, сякаш разбираше повече, отколкото ние бихме могли. — Ти си най-доброто момиче от всички нас, нали?

Дукесата облиза лицето ми и аз ѝ се усмихнах. Напомняше ми за Старк — живия, дишащ и самоуверен Старк. Обзе ме надежда, че може би той ще се върне за кучето си. Въпреки цялата каша, която представляваше животът ми в момента, си помислих, че нещата не са чак толкова страшни, колкото ми се сториха първоначално. Деймиън разби илюзиите ми.

— Нека да погледна стихотворението. — Като типичен господин Многознайко той си дойде направо на думата без излишен драматизъм.

Зарадвах се, че още някой ще си блъска ума над това, и му подадох листчето.

— Най-напред трябва да ви е ясно, че да го наричате стихотворение, не е много правилно — започна той.

— Баба го наричаше песен — обясних аз.

— Дори и това не е. Или поне според мен не е.

Изпитвах голямо уважение към мнението на Деймиън, особено когато се отнася за нещо академично.

Щом не е нито стихотворение, нито песен, какво е тогава?

— Пророчество — отвърна той.

— Мамка му, той е прав! — каза Афродита.

— За съжаление ще трябва да се съгласим — обади се и Шоуни.

— Предвещания за мрак и гибел, казани с объркващи думи. Да, без съмнение е пророчество — добави Ерин.

— Пророчество, като във „Властелинът на пръстените“ за завръщането на краля ли? — попита Джак.

— Да, точно такава — засмя се Деймиън.

Всички се обърнаха към мен.

— Звучи ми логично — казах аз.

— Добре. Да се захващаме за работа. Трябва да го дешифрираме. Деймиън го прочете внимателно. — Написано е по схемата *абаб вгвг дд*, разделено на три строфи.

— Това важно ли е? — попитах. Искам да кажа, сега го наричаме пророчество вместо стихотворение, така че имат ли значение тези работи с *абаб*!

— Може и да не съм сто процента прав, но предполагам, че щом е написано в стихотворна форма, значи трябва да използваме поетическите правила, за да го разгадаем.

— Добре, звучи логично — казах аз.

— Строфите в поезията са аналог на абзаците в прозата — всеки от тях си има собствена тема, независимо че е част от цялото стихотворение.

— Умник си ми ти! — възкликна Джак и се усмихна на Деймиън.

— Да, не може да му се отрече — подхвърли Шоуни.

— Истинска мозъчна сила — добави Ерин.

— Само като го гледам и ме заболява главата — каза Афродита.

— Имаш предвид, че трябва да разгледаме строфите първоначално поотделно, така ли? — попитах аз.

— Няма да навреди — отвърна той.

— Прочети го на глас — каза Афродита. — Звучеше по-лесно за разбиране, когато Зоуи го прочете на глас.

Той прочете първия куплет:

*Древна сила спи в очакване да се въздигне,
когато мощта на Земята пролее своята алена
свещена кръв.*

*Белегът сочи истината, кралица Тси Сгили повелява
той да бъде изтръгнат от гроба си.*

— Е, очевидно е, че древната сила е Калона — каза Деймиън.

— Ние с Афродита вече стигнахме до извода, че кървящата Земя може да е резултат от убийство като това на професор Нолън.

Млъкнах и въздъхнах тежко. Трябваше да добавя и Лорън, но не бях способна да произнеса името му.

— Когато я намерих, имаше... имаше толкова много кръв навсякъде по тревата, която... не беше попила и наистина изглеждаше така, сякаш Земята кърви. — Гласът на Афродита потрепна при спомена за гледката.

— Да, определено може да се опише по този начин — съгласих се аз. — А ако човекът или вампирът, който е бил убит, е могъщ, може да се получи и връзката със споменатата мощ.

— Да, особено като добавим и следващите два реда. Очевидно кралица Тси Сгили извършва цялото нещо. — Деймиън потърка замислено челото си. — А може да е в преносен смисъл. Тси Сгили причинява цялата работа, а после нейната кръв е тази, която кара Земята да кърви и изтръгва Калона от гроба му.

— Ах, гадост! — каза Шоуни.

— Коя е кралица Тси Сгили? — попита Ерин.

— Не знаем със сигурност. И баба няма представа. Всъщност тя не знаеше много за Тси Сгили, освен че са много силни и се хранят със смърт — обясних аз.

— Добре, значи трябва да си държим очите отворени за някоя потенциална кралица — каза Деймиън.

— Въпреки това нямаме ли поне някаква идея коя може да бъде? — попита Шоуни.

— Имаме следа каза Ерин. — Бабата на Зоуи е казала, че Тси Сгили се хранят със смърт, значи трябва да е някой, който става по-силен, когато някой умре.

— Освен това бабата на Зоуи каза, че Тси Сгили има нещо, наречено... ъ-ъ... анели — допълни Афродита.

Ане-ли-сги поясних. — Това означава, че е способна на силно психическо въздействие. Мисля, че всички познаваме една личност, която отговаря на това описание.

— Неферет — прошепна Деймиън.

— Добре де, наясно сме, че не е такава, та каквато се представя... — започна Ерин.

— Но това значи ли, че е чак толкова зла, каквито са тези Тси Сгили? — довърши Шоуни.

Двете с Афродита се спогледахме. Аз взех решението и кимнах.

— Тя вече не следва пътя на Никс — каза Афродита.

Близначките ахнаха, а Джак прегърна Дукесата.

— Сигурни ли сте? — попита Деймиън и гласът му потрепна.

— Да, абсолютно сигурни сме — уверих ги.

— В такъв случай шансовете Неферет да е кралицата от пророчеството са много големи.

Усетих как стомахът ми се сви на топка, когато някои парченца от пъзела започнаха да се нареждат.

— Неферет е различна, откакто се случиха убийствата на професор Нолън и Лорън.

— О Боже! Да не би да намекваш, че тя има нещо общо с тези убийства? — възкликна Джак.

— Не знам дали има нещо общо, или просто се е възползвала от тях, за да придобие сила — казах и си припомних сцената между нея и Лорън, на която станах свидетел.

Те бяха любовници, това беше очевидно. Той беше влюбен в нея, а тя го използва, за да се добере до мен, да ме съблазни. Как е възможно да го е обичала и да направи такова нещо?

Ами ако представата ѝ за любов е толкова извратена, колкото самата тя е станала? Дали това означава, че е в състояние да убие този, когото твърди, че обича?

— Но ние си мислехме, че Вярващите имат пръст в тези убийства — припомни ни Шоуни.

— Може би точно това е искала да си помислим — каза Деймиън, без да споменава името Неферет, което ми се стори много умно от негова страна.

— Да, прав си. Първо тези убийства, после виденията на Афродита следват едно след друго и включват моята смърт. А Неферет е забъркана в поне едно от тях. И накрая това пророчество, което пак води към нея. Съвпаденията стават твърде много. Може би е искала да го направи да изглежда като престъпление от религиозен фанатизъм.

Замислих се за симпатичните монахини, които срещнах и ме накараха да осъзная, че не всички християни са тесногръди идиоти, отричащи вярванията на всички останали.

— Значи това е сериозно престъпление — каза Афродита. — Защото Неферет иска Калона да се завърне.

— Хм, нека засега да я наричаме просто кралицата, става ли? — предложих аз.

Всички кимнаха, а Афродита вдигна рамене.

— Нямам нищо против.

— Чакайте, пророчеството може да значи, че смъртта на кралицата е това, което изтръгва Калона от гроба. Ако предположим, че знаем коя е кралицата, и допуснем, че са прави, няма начин тя да се жертва, за да може някой друг да дойде на власт — каза Деймиън.

— Може би тя знае само част от пророчеството. Искам да кажа, баба спомена, че никой не е записал песента на гарваните-демони. От нея се пазят само някои откъслечни части, така че на практика е била загубена от безкрайно много време.

— О-хо! — възкликна Афродита.

Всички погледнахме към нея.

— Какво? — попитахме в един глас.

— Може и да греша, но представете си, че Калона по някакъв начин излиза извън пределите на гроба си или каквото е там. Той е затворен от твърде много време. Представете си, че Земята вече отпуска хватката си и не успява да го задържи. Той е безсмъртен. Може би оттам, където се намира, може да достига до умовете на хората. Никс например може. Може да ни прошепва разни неща. Представете си, че и той може.

— Да прошепва! Точно това каза Никс, че Неферет вече се вслушва в шепота на друг. — Потръпнах при тази мисъл и вътрешното ми чувство потвърди, че сме на прав път.

— Логично е да се предположи, че той най-лесно би достигнал умовете на тези, които са готови за убийства и злини — каза Деймиън.

— Като Тси Сгили например — добави Ерин.

— Особено пък тяхната кралица — завърши Шоуни.

— О, мамка му — казах аз.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добре, нека да минем на следващия куплет — предложи Деймиън и зачете:

*От ръката на мъртвеца той ще бъде освободен.
Ужасяваща хубост, чудовищна гледка.
Властта си отново ще възвърне,
жените ще коленичат пред неговата мощ.*

И накрая последния куплет завършва:

*Песента на Калона звучи сладко,
докато сеем смърт навред.*

— За съжаление тази част не е толкова трудна за разгадаване — каза Ерин. Всички погледнахме към нея. — Добре, признавам под секрет, че няколко пъти внимавах в час по поезия този срок. Както и да е. Като изключим първия ред, останалите казват, че той пак ще започне да изнасилва и тормози жените, когато се освободи.

— Но именно начинът, по който ще се освободи, се крие в първия ред — каза Деймиън. — От ръката на мъртвеца. А ако си спомним първата част, тази ръка ще причини нещо толкова кърваво и ужасно, че Земята ще изглежда сякаш кърви.

— Да, а в първия куплет звучи така, че кралица Тси Сгили ще причини това. Ако тя е тази, която си мислим, нещо не се връзва. Тя не е мъртва — казах аз.

— Възможно ли е да е някакъв символизъм? Защото как иначе някой, който вече е мъртъв, може да причини такова кръвопролитие? Ето затова не харесвам поезията, всичко е толкова объркано — заяви

Афродита. — Освен това, нека да съберем всичко това в един образ. Тази кралица Тси Сгили е мъртва и кърви. Мъртвите не кървят. Или поне не дълго след като са станали мъртви.

— О! О, не! — извиках аз, защото изведнъж разбрах какво означава пророчеството.

Тръшнах се на леглото, защото коленете ми се подкосиха.

— Зоуи, какво има? — попита Деймиън и дойде да ми направи вятър с един лист хартия.

— Ако повърнеш на леглото ми, ще те убия — предупреди ме е усмивка Афродита.

Не й обърнах внимание и сграбчих ръката на Деймиън.

— Стиви Рей! Тя беше мъртва, а после се съживи. И определено кърви. Обилно. Освен това умее много силно да въздейства психически, да не говорим за способността й да контролира елемента Земя, тоест ето я и мощта на земята. Представете си, че тя е кралицата!

— Освен това има червена татуировка. Точно както в историята за жените гигуа, които направили такава татуировка на красивата мацка — каза Ерин.

— Да, определено се връзва — съгласи се Шоуни.

— Стиви Рей! О, боже! Стиви Рей! — възкликна Джак и пребледня.

— Знам, миличък, знам. Това е направо прекалено — каза Деймиън.

Афродита ме погледна в очите.

— Не мога да не се съглася с теорията, че става дума за Стиви Рей.

— Не. Стиви Рей беше ужасна, докато губеше своята човечност — разсъждаваше Деймиън на глас. — Но тя се Промени и сега е каквато беше преди. Не мисля, че може тя да е кралицата, защото Стиви Рей определено не е зла.

Афродита ме погледна многозначително, а после каза:

— Вижте... тя не е точно каквато е била преди.

— Кое е съвсем логично, защото е минала през толкова много неща — добавих бързо аз. Независимо от всичко не исках да мисля, че Стиви Рей може да е зла. Различна, да. Но зла, в никакъв случай. — Изведнъж ме споходи нова мисъл.

— Знаеш ли, много по-логично е Тси Сгили да е някое от останалите гнусни същества. Ти дори каза, че те все още са...

Афродита ми даваше знак да млъкна, а Деймиън и Близначките ме гледаха с ококорени очи.

— Уф. Забрави ли, че не всички знаят за „останалите“? — Афродита завъртя очи с досада от шокираните погледи на приятелите ми. — Опа. Я по-добре да оставя Зоуи да се оправя с това. Хайде, давай. Разкажи на смотаняците за изродите. Зи.

О, по дяволите! Забравих, че те не знаят за червените новаци. Реших да бъда честна. Истината и само истината. И да се приключва с това.

Добре. Помните ли мъртвите ученици от последните месеци? — Те кимнаха някак сковано. Гнусния Елиът, Елизабет Без Фамилия и всички останали. — Те отново кимнаха. — Не са мъртви. Станали са каквато беше Стиви Рей. Само че е малко по-различно. Наистина ми е много трудно да го обясня. — Поколебах се, търсейки правилните думи. — Основното е, че те все пак са живи, но сините им татуировки са станали червени. Живеят в тунелите заедно със Стиви Рей.

Колкото и да е странно, милият Джак ме спаси от конфузната ситуация.

— Това е информацията, която не си можела да ни кажеш, защото си се опасявала, че Неферет, която не е от добрите, може да я прочете в мислите ни, нали?

— Джак, може ли да те разцелувам? — възкликнах аз.

Той се разкикоти и разроши Дукесата. Отместих поглед от него към приятелите си. Дали ще приемат още една скрита истина толкова лесно? Забелязах, че и тримата се спогледаха продължително.

Деймиън заговори пръв:

— Значи Неферет стои зад тези неживи новаци, така ли?

Поколебах се, защото исках да ги предпазя от истината, колкото се може по-дълго.

— Да — отвърна Афродита. — Неферет стои зад това. Точно това е, което Зоуи не можеше да ви каже. Неферет е много опасна, а Зоуи искаше да ви предпази. — Тя погледна към мен. — Но вече е късно, те знаят.

— Да — казах аз бавно. — Най-добре всички да знаем.

— Добре — каза Деймиън решително. Той се протегна и хвана ръката на Джак. — Време е да узнаем всичко. Готови сме и не ни е страх.

— Или поне не кой знае колко много — добави Джак.

— Да, а и знаеш колко обичаме добрите клюки — рече Ерин.

— А това определено е безценна клюка — допълни Шоуни.

— Слабоумни Близначки, имайте предвид, че не можете да споделяте с никого тази клюка — сопна се Афродита.

— О, моля ти се. Знаем това много добре — каза Шоуни.

— Да. Сега не можем, но в бъдеще това ще е една уникална клюка — добави Ерин.

— Добре — прекъсна ги Деймиън. — Разкажи ни всичко. Зоуи.

Поех си дълбоко дъх и им разказах всичко. За първия път, когато видях „духовете“ на Елиът и Елизабет Без Фамилия (която аз запалих и превърнах в напълно мъртва, когато трябваше да измъкна Хийт от тунелите). Разказах им как разбрах, че те всъщност са били неживи, а не духове.

Разказах им за тунелите и за всичко, което се случи, когато спасявах Хийт. Разказах им за Стиви Рей. Всичко за нея. Казах им и че Старк може би също ще се съживи. Когато приключих, настъпи дълга тишина.

— Олеле! — възкликна Джак. После се обърна към Афродита: — Значи ти си единствената, на която Зоуи е можела да разкаже, защото поради някаква причина вампирите не могат да четат мислите ти?

— Да — отвърна тя.

Забелязах как Афродита се напрегна и придоби онова хладно изражение с гаден поглед. Подготвяше се да чуе, че сега, когато всички знаят цялата история, тя вече не е необходима.

— Сигурно ти е било много трудно, особено след като се държахме толкова гадно с теб — каза Джак.

Афродита примига от изненада.

— Да — включи се Деймиън. — Извинявай за нещата, които съм ти казал. Ти си била истинска приятелка за Зоуи, дори когато ние ѝ обърнахме гръб.

— Подкрепям — каза Шоуни.

— Още едно подкрепление и от мен — добави Ерин.

Афродита стоеше безмълвна. Усмихнах се и ѝ намигнах. Не го казах на глас, но беше очевидно, че тя ставаше част от групичката на „смотаняците“

— Е, след като вече знаете всичко, ни чака много работа — намесих се аз и приковах вниманието им. — Както каза Стиви Рей, трябва да се уверим, че когато Старк се събуди, няма да бъде близо до Неферет, за да не го превърне в своя играчка.

— Много е гадно, защото той беше толкова готин — каза Ерин.

— Може и още да е готин — добави Джак. После сложи ръце върху ушите на Дукесата. — И смятам, че ако ще говорим за него, по-добре да го наричаме „той“ или Дж. С. — с инициалите му. Разбирате, нали, от респект към Дукесата.

Вгледах се в кафявите очи на кучето. За миг те ме плениха и видях в тях болка, загуба и безкрайна доброта.

— Добре, ще използваме инициалите му съгласих се аз и бях наистина облекчена. Помислих си, че ако го наричаме с инициалите му, ще ми е по-лесно да се абстрахирам от мисълта, че говорим за нея и няма да си спомням връзката, която се оформи между нас точно преди да умре.

— И така, вместо да крадем тялото на ъ-ъ... Дж. С. и да го крием в банята на Зи, имам по-добра идея. — Афродита замълча, за да се убеди, че вниманието на всички е насочено към нея. — Купих скрита камера. От тези за следене на детегледачки.

— О, страхотно! — възкликна Джак. — Веднъж гледах по телевизията предаване за тях. Някаква страховита и размъкната детегледачка беше хваната да тормози нещастното дете.

— Значи знаеш за какво става въпрос? — попита Афродита.

— Да.

— Добре. Ще трябва да се промъкнеш в моргата, да инсталираш камерата и после да донесеш монитора на Зоуи. Мислиш ли, че ще се справиш?

Джак примига.

— В моргата? Където държат телата на умрелите?

— Не мисли за мястото по този начин — намесих се аз веднага.

— Дж. С. може просто да е заспал, само дето не диша.

— Хм — каза Джак, но не изглеждаше особено убеден.

— Ще се справиш ли? — попитах аз с невероятно облекчение от факта, че не разбирам нищо от електроника и тази задача няма как да се падне на мен.

— Да, ще го направя. Обещавам — отвърна Джак решително и хвърли поглед към Дукесата.

Добре, значи се оправихме с това. Поне докато Старк се събуди. Ако се събуди. Но аз се надявах, че ще имам поне няколко дни, преди да се наложи да мисля пак за това. Всъщност на мен всякак ми беше трудно да мисля за него, затова побързах да сменя темата:

— Трябва да се върнем пак на пророчеството. Сериозно се притеснявам, че онова за ръката на мъртвеца се отнася за Стиви Рей.

— Аз пък не мисля, че тя би се забъркала във въздигането на паднали ангели — възрази Деймиън.

— Но с нея има и други от този нов тип вампири, нали? — попита Джак.

— Е, не точно вампири — обясних аз. — Стиви Рей е единственият вампир, минал през Промяната. Останалите са новаци.

— По-логично ми звучи да е някой от тях — каза Деймиън.

— Да, Стиви Рей едва ли би се забъркала с лошите — добави Ерин.

— Няма начин да го направи — съгласи се Шоуни.

Афродита ме погледна настоятелно, но аз не казах нищо.

— А Зоуи каза, че останалите са били... гадни намеси се Джак.

Да, такива са — обясни Афродита. — Те са като... като строителни работници.

— Афродита, няма нищо гадно в строителните работници — подразних се аз.

— Какво? Чух думите ти, но не открих смисъл в тях.

Завъртях очи.

— Добре, истината е, че червените новаци са отвратителни само според Афродита. Аз не съм ги виждала, откакто Стиви Рей мина през Промяната. Тя ми каза, че те вече са различни, контролират се и имат някаква човечност. Засега ще се въздържа от оценка.

— Добре, независимо дали са гнусни или са самата прелест, не е зле да ги държим под око — каза Деймиън. — Трябва да сме наясно какво правят. С кого говорят. Какво си мислят. Ако знаем всичко това,

ще разберам и дали този демон се опитва да осъществи контакт с някой от тях, за да го използва за нечестивите си цели.

— Е, в такъв случай е добре, че Стиви Рей и червените новаци ще дойдат за ритуала утре — казах аз.

Всички зяпнаха от изненада. Погледнах към Афродита.

— Аз нямам вече дарба за Земята — въздъхна тя. После посегна с ръка и изтри фалшивия полумесец от челото си. Дори вече не съм новак. Отново съм човек.

— Е, тя не е съвсем обикновен човек — добавих аз. — И все още има видения, както това е пророчеството. Освен това все още е важна за Никс. — Усмихнах се на Афродита. — Поне така я чух да казва.

— О, не! Това е супер откачено! — възкликна Джак.

— Смахната работа! — добави Шоуни.

— Значи освен Стиви Рей и червените новаци, Афродита също е от вид, който досега не е съществувал — заключи Деймиън.

— Така изглежда — казах аз.

— Нещата се променят — изрече Деймиън бавно. — Световният ред се пренарежда.

Побиха ме тръпки.

— Това добре ли е или зле?

— Според мен още е рано да се каже — отвърна той. — Но смятам, че скоро ще разберам.

— Звучи страшничко — каза Джак.

Хвърлих един поглед към приятелите си. Всички те изглеждаха уплашени и несигурни и ми стана ясно, че това не бива да е така. Трябваше да сме силни. Трябваше да се държим един за друг и да си вярваме.

— Аз не мисля, че е страшно. — Когато започнах да говоря, това беше една дебела опашата лъжа. Но колкото повече говорех, толкова повече започвах да вярвам, че постъпвам правилно. — Промяната може да е странна и дори откачена, но тя е неизбежна. Трябва да се случи, за да се върви напред. Тя ни е нужна, с нея израстваме. Замислете се, ако не беше тази промяна, Стиви Рей щеше да е мъртва. Припомням си това всеки път, когато започва да ми идва в повече. Освен това — погледнах в очите последователно всеки един от тях — можем да разчитаме един на друг. А промените не са точкова страшни, когато не си сам.

Нарастващото доверие в очите им ме наведе на мисълта, че може би един ден ще стана почти сносна Висша жрица.

— Е, какъв е планът? — попита Деймиън.

— Вие двамата с Джак трябва да инсталирате скритата камера в моргата. Мислите ли, че ще можете да го направите, без да ви хванат?

— Ще измислим начин да отклоним вниманието — каза Джак бавно и погледна към Дукесата и Злодеида. — Ако можем да разчитаме на помощ от Афродита...

— Добре. Но ако котката ми изяде това куче, не искам да чувам и дума за това, дори самият Старк да дойде да ми иска сметка защо кучето му е разкъсано на парчета.

— Нека да е просто отклоняване на вниманието, не кървава баня — намесих се аз.

— Значи се разбрахме — изрекоха Джак и Деймиън в един глас.

— Аз трябва да намеря Шекина, за да я предупредя, че баба ще идва. Трябва да я настаня в стаята за гости.

— А ние на всяка цена трябва да стоим настрана от Неферет — каза Ерин.

— И аз това си помислих, сестра ми. Това се отнася за всички, освен за Афродита и Зи.

Отворих уста да се съглася с тях, но Афродита извика:

— Не!

Всички я погледнахме изненадано.

— Какво имаш предвид с това не? Трябва да стоим настрана от Неферет. Ако започне да чете мислите ни, ще разбере всичко, което знаем за Калона и Стиви Рей. И ако наистина тя е кралица Тси Сгили, ще е предупредена, че знаем за нея, за гарваните-демони и Калона. — Деймиън беше много раздразнен.

— Чакай малко. Обясни ми защо смяташ, че не трябва да избягват Неферет? — попитах Афродита.

— Много просто. Ако започнат да я избягват, тя ще започне да слухти за какво си мислят. Ще се заслушва продължително и внимателно. Но ако продължат да се преструват, че всичко си е както преди, ако не я избягват, а дори я търсят и я поздравяват, питат я разни работи, свързани с домашните, оплакват се, че храната е прекалено здравословна, тогава какво?

— Това последното няма да бъде преструвка — каза Джак.

— Точно така. Докато са около Неферет, Джак може да си мисли колко е трудно да се оправя с това тъжно куче, Деймиън може да си мисли за домашните или колко са красиви очите на Джак. Близначките пък могат да кроят планове как да се измъкнат от училището, за да отидат на сезонната разпродажба в „Сакс“ която впрочем е другата седмица.

— Не е възможно! Значи на практика е започнала! — извика Шоуни.

— Знаех си. Знаех си, че тази година ще е по-рано. Заради снежната буря трябва някак да си увеличат продажбите и това е разместило цялата схема на разпродажбите — каза Ерин.

— Трагедия, сестра ми, трагедия.

— Виждаш ли, ако смотаняците се държат като празноглави, каквито Неферет си мисли, че са, тя няма да се заслушва по-сериозно в мислите им — обясни Афродита.

— Наистина ли смяташ, че Неферет ни мисли за празноглави? — попита Деймиън.

— Неферет без съмнение подценява мен и Зоуи. Има логика да подценява и вас.

— Ако това е вярно, имаме голямо предимство — каза Деймиън.

— Поне докато не осъзнае грешката си — изтъкна Афродита.

— Е, да се надяваме, че това ще отнеме известно време. Добре, трябва да намеря Шекина. Оттук нататък мисля, че трябва да се движим заедно, доколкото е възможно. Баба каза, че гарваните-демони са просто духове, но съм почти сто процента сигурна, че един от тях ме нападна вчера и определено ме заболя. Освен това имам много зловещо предчувствие за тях. А и баба каза, че те можели да наранят само стари хора, които са близо до смъртта. Ами ако стават по-силни, когато Калона си възвръща силите? Ако могат да нараняват и не толкова стари хора?

— Зоуи, плашиш ме — каза Джак.

— Това е добре. Ако си уплашен, ще бъдеш по-внимателен.

— Не искам да съм уплашен, когато се промъквам в моргата — промърмори той.

— Не забравяй, че той може би просто спи — намеси се Деймиън и прегърна Джак през рамо. Хайде да вземем Дукесата и да

се връщаме в стаята ми, за да измислим добре плана с отвличане на вниманието. — Той се обърна към Афродита: — Идваш ли с нас?

— Да, нали ще използвате котката ми — въздъхна тя. Не го изрече като въпрос, но те кимнаха с усмивка.

— Е, ще се наложи да дойда. Злодеида ще остане тук, докато не подготвим всичко докрай.

— Не се налага да ви напомням да се движите заедно, нали? — казах на Близначките.

— Не — отвърна Ерин.

— Хей, а какво ще кажете да си вземем повече билки за опушване? — предложи Шоуни.

— Добра идея. Няма да ни навреди да опушим стаите си — съгласих се.

— Добре тогава.

— Я чакайте малко — намеси се Джак. — Може би вие също можете да ни помогнете при отвличане на вниманието.

— Знаеш, че Велзевул не е от най-милите — възрази Шоуни.

— Точно за това ще ни свърши перфектна работа — ухили се Джак.

— Горката Дукеса — въздъхна Ерин.

— А ти какво ще правиш, Зи?

— Отивам при Шекина да я питам дали баба може да остане тук. — Хвърлих един поглед на часовника си. — Всъщност тя би трябвало да пристигне съвсем скоро.

— Добре, значи всеки си има задача. Да се залавяме за работа — каза Деймиън.

— После ще се съберем пак тук. Изглежда ще се движим заедно известно време — подхвърли Афродита.

— Май си се забъркала в нещо много отвратително този път, а? — засмях се аз.

Тя въздъхна престорено, извади огледалце от чантата си и с отработено движение нарисова фалшивата си татуировка. Докато я изчаквах до вратата, чух да си мърмори:

— Да, да, да. Противно видение, заради което съм с червени очи, смотани приятели, въздигащо се древно зло... Направо не искам да си мисля какво ще е следващото.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Докато вървах по алеята от общежитието към училищната сграда, си помислих, че не е много добра идея да се срещна с Шекина, както съм напрегната и уплашена. Трябваше да се успокоя по някакъв начин, затова си поех няколко пъти дълбоко дъх и се опитах да се наслаждавам на красивата и необичайно топла зимна нощ. Дърветата хвърляха причудливи сенки, а вятърът носеше миризмата на канела от падналите листа, които покриваха плътно земята. Ученици на групички се разхождаха насам-натам между сградите, говореха си и се смееха. Някои от тях ме поздравиха, а други ми се поклониха с уважение. Въпреки проблемите, които имах, се чувствах оптимист. Не бях сама. Приятелите ми щяха да се борят заедно с мен и за пръв път от много време насам нямах тайни от тях. Не лъжех и не криех нищо. Бях им казала цялата истина и се чувствах много щастлива и спокойна от това.

Нала изскочи срещу мен от тъмното и се наложи да приклекна, за да я хвана добре.

— Хей, можеше да ме предупредиш! — скарах ѝ се аз и целунах бялото петънце над носа ѝ.

Тръгнахме заедно по алеята и се отклонихме по една тиха пътека, по която рядко минаваха ученици. Тя водеше към учителската част на сградата. Нощта беше ясна, по небето светеха безброй звезди. Нала отпусна глава на рамото ми и започна да мърка, но изведнъж почувствах как цялото ѝ тяло потръпна.

— Нала, какво има?

И тогава го чух. Някъде наблизо грачеше гарван. Толкова близо, че би трябвало да мога да го видя някъде сред сенките на дървото. Граченето беше подхванато от друг, а после, от още и още гарвани. Звукът ме изпълваше с невъобразим ужас. Разбрах защо ги наричат гарвани-демони. Макар да звучеше като грачене на обикновен гарван, ако се заслушат по-внимателно, ще чуеш ехото на смърт, страх и

лудост. Вятърът, доскоро лек и носещ приятни ухания, сега стана леден и свиреп, все едно съм влязла в гробница. Кръвта ми замръзна.

Нала изсъска злобно и продължително, като се взираше в сенките на големия дъб точно над нас, който винаги ми с изглеждал толкова приятен и познат. Но не и сега. Сега той приютяваше чудовища. Забързах и се заоглеждах да видя учениците, които допреди секунди бяха около нас, но след като завих в странична алея, изведнъж се оказахме съвсем сами.

Гарванът изграчи още веднъж. От звука кожата ми настръхна. Нала изръмжа и изсъска продължително. Около мен закръжиха криле толкова близо, че усещах ледения им вятър. Усещах миризмата им. Отвратителна миризма на изгнило месо и гной. Испитах страх и буца заседна в гърлото ми.

Още грачене изпълни нощта и сега виждах мрак вътре в мрака на движещите се сенки. Видях да проблясва нещо остро и закривено. Как можеха да се отразят така бляскаво на леката светлина от газената лампа, след като бяха просто духове? Как е възможно духове да миришат на смърт и гнилоч? А ако вече не са просто духове, това какво означава?

Спрях се и не знаех дали да бягам, или да се върна обратно. И докато стоях там, замръзнала от ужас, мракът от най-близкото дърво затрепери и се хвърли към мен. Сърцето ми биеше лудо и бях на ръба на паниката, вцепенена от неописуем страх. Единственото, което направих, беше да притая дъх, докато гледах как идва все по-близо. То размахваше крилата си и с леден вятър се приближаваше към мен. Можех да го видя да видя човешки очи на главата на мутирала птица... и ръце... ръцете на човек с ужасни гротескни длани с формата на разкривени челюсти. Съществото отвори острия си клон и изкрещя към мен.

— Не! — извиках и приклеках, без да изпускам котката си. — Махай се!

Обърнах се и побягнах.

То ме хвана. Почувствах как леденостудените му ръце се вкопчват в раменете ми. Изпищях и изпуснах Нала, която се сви в краката ми и продължаваше да ръмжи. То размаха криле около мен, без да охлажда захвата си.

Усетих го да се обляга на гърба ми в имитация на прегръдка. Главата му се протегна над рамото ми. Ключът му се изви покрай врата ми и се отвори, колкото да позволи на червеният му раздвоен език да се плъзне по кожата ми, сякаш ме вкусваше, преди да ме погълне.

Застинах от ужас. Знаех, че се кани да ме ухапе за гърлото. Видението на Афродита се сбъдваше. Само че ще ме убие демон, а не Неферет. Не! О, богиньо, не! Изкрещях наум. *Дух, намери някой, който да ме спаси!*

— Зоуи? — Вятърът се завихри около мен и донесе гласа на Деймиън.

— Деймиън, помогни ми... — успях да прошепна едва.

— Спаси Зоуи! — изкрещя Деймиън.

Силен порив на вятъра откопчи създаването от раменете ми, но то успя да одраска врата ми с човката си. Паднах на колене и докоснах раната си, очаквайки да усетя влажната си кръв да се стича от там, но нямаше нищо друго, освен възпалена драскотина, която болеше зверски.

Звукът от пляскащи криле зад мен ме накара да скоча на крака. Този път вятърът, който се завихряше около мен, не беше леден и не носеше миризмата на смърт. Беше познат и изпълнен със силата на приятелството ми с Деймиън. Мисълта, че не съм сама, че приятелите ми не са ме изоставили, пробяга през скованото ми от страх съзнание и мъглата от ума ми започна да се вдига. Духове или чудовищни птици, или пък слуги на извратените желания на Неферет, нямаше значение. Знаех какво щеше да се справи с тях.

Набързо се огледах и се обърнах на изток. Вдигнах ръцете си, затворих очи и блокирах злото извратено подражание на птичи песни.

— Ветре! Духай силно и покажи на тези същества какво е да нападнат някого, когото богинята обича!

Протегнах ръце по посока на съществата, които като че ли бяха превзели нощта. Видях най-близкото, което се опита да пререже гърлото ми, как беше понесено от вихъра. Той го вдигна във въздуха и го запрати със сила към каменната стена. То се сгромоляса и изчезна, сякаш се стопи.

— Всички до един! — извиках аз, а страхът внесе сила и нетърпение в гласа ми.

Отново разперих ръце и изпитах безмилостно задоволство, когато граченето се превърна в панически писъци, които постепенно заглъхнаха. Отпуснах треперещите си ръце и отново се обърнах към вятъра:

В името на Никс, благодаря ти, ветре. Свободен си и моля те, предай на Деймиън, че съм добре.

Но преди да си тръгне, вятърът докосна нежно лицето ми и се изпълни с нещо повече от присъствието на Деймиън. В нежния бриз долових необичайна топлина, която ми напомни за Шоуни, както и миризмата на свеж пролетен дъжд, за който се досетих, че е изпратен от Ерин. Трите елемента се съединиха и вятърът се изви около врата ми като копринен шал, успокоявайки раната, която гарванът-демон ми нанесе. Когато болката изчезна напълно, вятърът спокойно си замина, понасяйки със себе си топлината на Огъня и изцеляващото докосване на Водата. Остави ме сама сред тишината и спокойствието на нощта.

Посегнах с ръка да пипна врата си. Нищо. Нямаше никаква драскотина. Затворих очи и отправих мислена благодарствена молитва към Никс. С помощта на приятелите си аз преодолях едно от виденията на Афродита за моята смърт. Оставаше още едно.

Грабнах Нала и я прегърнах силно, а после забързах по пътеката, като се опитвах да се успокоя малко и да спра да треперя.

Изведнъж вътрешното ми чувство ми каза, че трябва да се скрия. Призовах духа и с негова помощ се обгърнах в невидима мъгла, докато влизах в сградата на училището. Минах през най-претъпканите коридори незабелязано. Чувствах се странно да правя това вътре в училището, сякаш криех не само тялото, но и мислите си. Докато стигна до кабинета на Шекина, вече се бях успокоила и дишах по-леко.

Въпреки че не точно Неферет се опита да пререже гърлото ми, интуицията ми подсказваше, че току-що съм се спасила от сигурна смърт. Ако Деймиън все още ми беше сърдит, не мисля, че бих могла да преодолеем ужаса си от гарваните-демони и да призова елементите сама, за да ме защитят. И въпреки че не Неферет държеше острието до врата ми, бях сигурна, че тя стои зад това нападение.

Дали все още се страхувах? И още как. Но все пак дишах и горе-долу бях цяла (като изключим, че бях невидима).

Дали ще успея да победя гарваните-демони отново? В сегашната им форма на полудухове, полуживи, мисля, че да. С помощта на

приятелите ми.

А дали ще мога да ги победея, ако са изцяло живи?

Побиха ме тръпки.

Така че направих това, което всеки разумен човек на мое място би направил — реших да мисля за това по-късно. Частица от някакъв цитат изплува в паметта ми. *Не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Доста е на деня злото, което му се намери.* Престанах да се тревожа за проблемите си и се замислих дълбоко къде бях чела тази фраза.

Безшумно се заизкачвах по стълбището към залата за съвещания, къде очаквах да открия Шекина. Стигнах до преддверието, когато чух един твърде познат глас и бях безкрайно доволна, че съм послушала интуицията си да стана невидима.

— Значи и вие потвърждавате, че го усещате? Чувството, че нещо не е наред.

— Да, Неферет. Определено признавам, че усещах нещо нередно тук още от самото начало. Ако си спомняш, даже бях против да купуваме тази сграда преди пет години.

— Трябваше ни „Дом на нощта“ в тази част на страната — настоя Неферет.

— Това беше аргументът, който убеди Съвета да отвори училище тук. Аз не бях съгласна с тях, не съм и сега. Убийствата от последните няколко дни само потвърждават, че не би трябвало да сме тук.

— Убийствата потвърждават, че ни е нужно повече от присъствие тук и по целия свят! — изстреля Неферет. — Чух я как си пое дълбоко дъх, сякаш ѝ е трудно да се контролира. Когато отново заговори, гласът ѝ беше доста по-овладян. — Това лошо предчувствие, за което говорим, няма нищо общо с отварянето на училището тук. То е различно, по-жестоко и се засили особено през последните месеци.

Мина известно време, преди Шекина да заговори:

— Усещам жестокост тук, но не мога да я назова. Тя е някак притаена, скрита в нещо, което не мога да разпозная.

— Аз мисля, че мога да я назова — каза Неферет.

— Кого подозираш?

— Вярвам, че има скрито зло, замаскирано зад появата на дете, затова е толкова трудно да го разкрием.

— Не разбирам какво имаш предвид, Неферет. Да не би да твърдиш, че някой от новациите е скритото зло?

— Не искам да го казвам, но съм склонна да го вярвам. — Гласът ѝ беше изпълнен с тъга, сякаш това, което казва, е изключително трудно за признаване, че всеки момент би избухнала в сълзи.

Аз осъзнавах, че това без никакво съмнение е театър.

— Отново те питам, какво подозираш?

— Не е какво, а кого. Шекина, сестро, ужасно ме натъжава, че трябва да го кажа, но злото, което усещам, което вие също усещате, започна да се засилва и въздига с влизането на един нов ученик в „Дома на нощта“. — Тя замълча и въпреки че знаех какво се кани да каже, се шокирах да чуя как действително произнесе тези думи: — Опасявам се, че Зоуи Редбърд крие ужасяваща тайна.

— Зоуи! Но тя е най-надареният новак в историята. Не само, че никой друг не е притежавал толкова много дарби, но и никой не е бил обграден от толкова надарени приятели. Как е възможно тя да е така благословена от Никс и да крие в себе си голямо зло?

— Не знам! — Гласът на Неферет потрепна. Бях сигурна, че плаче. — Аз съм ѝ ментор. Можете ли да си представите колко ме натъжава дори да мисля за тези неща, а какво остава да ги изрека на глас.

— Какви доказателства имаш за тези свои опасения? — попита Шекина и аз с облекчение долових в гласа ѝ съмнение в твърдението на Неферет.

— Едно момче, неин любовник, едва не бе убито от духове, които тя призова, броени дни след като беше белязана.

Примигах от изненада. Хийт да ми е бил любовник? Не точно. И Неферет много добре знаеше това. Да не говорим, че не аз призовах тези духове, направи го Афродита. Да, те за малко да погълнат Хийт, а с него и Ерик, но е помощта на Стиви Рей, Деймиън и Близначките аз успях да ги спра.

— Само месец по-късно две момчета от предишното ѝ обкръжение бяха брутално убити. Цялата им кръв беше източена. Те също бяха в интимни отношения с нея. Трето момче, също близко с нея, беше отвлечено. Духовете се разбуниха и едва тогава Зоуи спаси момчето.

О, Боже! Неферет изкривяваше всичко и лъжеше като разпрана! Нейните гнусни неживи изчадия убиха двете момчета, с които аз ни най-малко не съм била в интимни отношения. Да, спасих Хийт, но го спасих от нейните отвратителни кръвопиещи (не че в това има нещо лошо) слуги!

— Какво друго? — попита Шекина. Отново със задоволство констатирах, че гласът ѝ остана спокоен и все още не звучеше убедена в правотата на Неферет.

— Доста ми е трудно да споделя това, но Зоуи беше в близки отношения с Нолън. Прекарваше много време с нея, преди да бъде убита.

Главата ми бучеше. Естествено, харесвах професор Нолън и смятам, че тя също ме харесваше, но в никакъв случай не сме били в близки отношения и не съм прекарвала никакво време с нея.

След това се досетих в какво се кани да ме обвини, колкото и да ми беше трудно да го повярвам.

— Също така имам основания да вярвам, че Зоуи е станала любовница на Лорън Блейк точно преди и той да бъде убит. Всъщност съм сигурна, че те двамата имаха Отпечатък.

Неферет избухна в сълзи.

— Защо не споделихте това пред Съвета? — попита Шекина строго.

— Какво бих им казала? Че подозирам как това най-надарено момиче се е обърнало към злото? Как бих могла да повдигна подобно обвинение към нея без какво доказателство, освен няколко съвпадения, подозрения и предчувствия?

Е, тя точно това правеше в момента!

— Но Неферет, ако един ученик се забърка в интимна връзка с преподавател, задължение на Висшата жрица е да спре това и да съобщи на Съвета.

— Знам! — Неферет отново плачеше. — Сбърках. Трябваше да кажа нещо. Ако го бях направила, може би щях да успея да предотвратя смъртта му.

Настъпи известно мълчание, след което Шекина попита:

— Вие с Лорън бяхте любовници, нали така?

— Да! — изхлипа Неферет.

— Нали осъзнаваш, че връзката ти с Лорън може би замъглява преценката ти относно Зоуи?

— Да, осъзнавам го. — Чух с какви „усилия“ се опитва да се съвземе. — Това е другата причина, поради която се колебаех да споделя с някого подозренията си.

— Поглеждала ли си мислите й?

Изтръпнах, очаквайки отговора на Неферет.

— Опитах се, но не мога да проникна в ума й.

— А приятелите й? Останалите надарени новаци?

По дяволите!

— Периодично ги проверявам, но не съм открила нищо смущаващо. Засега.

Чух как Шекина въздъхна.

— Добре, че ще остана тук до края на срока. Аз също ще се ослушвам и оглеждам около Зоуи и останалите новаци. Има вероятност, и то доста голяма, Зоуи просто да се е оказала в центъра на тези събития именно защото е много силна и надарена млада дама. Възможно е не тя да предизвиква събитията, а просто Никс да я е поставила в центъра им, за да се противопостави на злото.

— Искрено се надявам да е така — каза Неферет.

Каква лъжкия!

— Но все пак ще я наблюдаваме. Отблизо.

— Внимавайте с услугите, които може да ви поиска — каза Неферет.

Какво? Услуги? Никога не съм искала услуги от Неферет. И изведнъж се досетих какво има предвид Неферет. Опитваше се да осуети намерението ми да приютя баба си тук. Кучка!

Тази мисъл ужасно ме изплаши. Как е възможно Неферет да знае, че баба идва?

Изведнъж навън настана страшна суматоха и не чух отговора на Шекина. Беше нощ и завесите бяха дръпнати, така че спокойно погледнах през прозореца към двора на училището. Гледката ме накара да притисна с ръка устата си, за да не избухна в смях.

Дукесата се късаше от лай и преследваше ръмжащата и съскаща топка козина, Злодеида. Афродита тичаше след кучето и крещеше:

— Ела! Стой! Върни се!

Деймиън тичаше след нея, размахваше ръце и подвикваше:

— Дукеса, ела тук!

Изведнъж котката на Близначките се включи в преследването и се опита да се нахвърли върху кучето.

— О, Боже. Велзевул! Миличък! — крещеше Шоуни с цяло гърло.

След нея е подобни викове се появи и Ерин. Изведнъж Дарий излезе в коридора, застана точно до мен и погледна през същия прозорец. Не бях сигурна дали магията действа и на него и дали би могъл да ме забележи. Явно не ме видя, защото връхлетя в кабинета на Шекина и чух как каза на Неферет, че трябва да слезе долу, защото цари някаква суматоха. Неферет излезе набързо и Дарий я поведе към котешко-кучешката лудница.

Направи ми впечатление, че никъде нямаше и следа от Джак.

Ето това се казва перфектно отклоняване на вниманието!

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Отново се вслушах във вътрешното си чувство и вместо да изоставя невидимата магия както си бях в коридора, аз слязох по стълбите и едва тогава го направих. Благодарих на елемента дух и се качих обратно напълно видима, като си повтарях: *Спокойно... дръж се нормално... Неферет е лъжкия, а Шекина е много, много мъдра...*

Застанах пред вратата и почуках два пъти.

— Можеш да влезеш, Зоуи.

Опитах се да не си задавам въпроса дали и преди е усетила, че съм отвън. Сложих една усмивка на лицето си и влязох. Докоснах юмрук до сърцето си и се поклоних с уважение.

— Добра среща, Шекина.

— Добра среща, Зоуи Редбърд. — Не забелязах нищо странно в гласа ѝ. — Е, как мина посещението ти при дамите в „Улични котки“?

Усмихнах се широко.

— Знаехте ли, че организацията се движи от бенедиктински монахини?

— Не, не знаех, но предполагах, че подобна благотворителност ще се движи от жени. Жените имат силна и стара връзка с котките. Е, монахините приеха ли те за доброволец?

— Да, определено. Бяха много мили. О, и Афродита си осинови котка, докато бяхме там. Макар че може би е по-коректно да кажа, че Злодеида осинови Афродита.

— Злодеида? Какво необичайно име.

— Да, но много ѝ подхожда. Всичкия този шум, който вдига навън... — Кимнах с глава по посока на двора. Все още се чуваше кучешки лай, ръмжене на котки и викове.

— В такъв случай монахините имат двойно повече основания да ви благодарят. За доброволческата ви дейност и за това, че сте ги отървали от тази котка.

— О, да. Точно това си помислих и аз. Сестра Мери Анджела ме помоли да ви попитам коя дата ще е удобна, за да направим

благотворителна разпродажба. Тя каза, че ще съобрази графика си с нас. Освен това в събота вечер работят до късно и тогава можем да ходим за доброволческа дейност веднъж в седмицата.

— Звучи доста добре. Ще обсъдя с Неферет коя дата ще е най-подходяща. — Тя се поколеба за миг. — Зоуи, Неферет е твой ментор, нали така?

Усетих как ме обзема напрежение, но се заставих да се успокоя. Ще отговоря честно на всеки въпрос, който Шекина ми зададе. Не съм направила нищо лошо.

— Да, тя е моят ментор.

— А чувстваш ли я близка?

— Чувствах я в началото. Бяхме много близки, когато дойдох тук. Всъщност с майка си не съм била особено близка в последните години и ми се струваше, че Неферет е майката, която ми се искаше да имам.

— Но всичко това се промени? — попита тя внимателно.

— Да.

— А защо се случи това?

Поколебах се. Искаше ми се да кажа на Шекина всичко, което знам. За Стиви Рей, за пророчеството и за това, което се опасяваме, че може да се случи. Но вътрешното ми чувство ми подсказа да не издавам всичко все още. Шекина щеше да научи цялата истина утре. А дотогава не исках Неферет да има възможност да разбере какво ще се случи. Например, че ще трябва да се изправи лице в лице с творенията си и с това, в което се е превърнала.

— Не съм съвсем сигурна — казах аз.

— А какво е предположението ти?

— Ами... тя се промени в последно време. Не знам точно защо. Може би има нещо общо с това, което се случи между нас в личен план. Предпочитам да не говоря за това, ако нямате нищо против.

— Естествено, разбирам нежеланието ти да говориш за личния си живот. Но искам да знаеш, че ще бъда насреща, ако имаш желание да поговорим. Въпреки че беше много отдавна, все пак си спомням какво е да си силен и надарен новак, който носи твърде много отговорности, тежестта от които понякога е трудна за понасяне.

— Да! — Идваше ми да се разплача. — Точно така се чувствам понякога.

Погледът ѝ беше топъл и откровен.

— С времето става по-добре, гарантирам ти.

— Наистина се надявам да е така. О, и като си говорим за подобряване на нещата, баба ми иска да дойде да ме види. С нея сме много близки. Имах намерение да прекарам с нея зимната ваканция, но тя беше отменена. Така че баба реши да дойде тук и да прекара малко време с мен. Мислите ли, че има някакъв проблем да остане в училището?

Шекина ме погледна изпитателно.

— Има стаи за гости в учителското общежитие, но ми се струва, че в момента всички са заети заради мен и „Синове на Еребус“.

— Тогава може ли да остане с мен в моята стая? Съквартирантката ми Стиви Рей почина преди месец и от тогава живея сама, така че имам едно свободно легло.

— Предполагам, че няма проблем. Щом баба ти няма нищо против да бъде заобиколена от толкова много вампири новаци.

— Баба обича деца — усмихнах се широко. — Освен това познава повечето ми приятели тук и те я харесват.

— Тогава ще уведомя „Синове на Еребус“, както и Неферет, че баба ти има разрешение да остане в стаята ти. Зоуи, трябва да знаеш, че да искаш специални услуги невинаги е мъдро, дори да си надарена с особени способности. — Шекина отново ме погледна изпитателно.

— Това е първата услуга, която искам, откакто съм в „Дома на нощта“ — После се сетих за нещо и се поправих. — Не, момент. Втората е. Първата беше да задържа вещите на съквартирантката си след нейната смърт.

Шекина кимна бавно и силно се надявах, че ми вярва. Искаше ми се да изкрещя: „Попитай останалите преподаватели! Те много добре знаят, че не моля за специално отношение.“ Но не можех да кажа нищо, с което да издам, че съм подслушала разговора ѝ с Неферет.

— Е, добре тогава. Значи вървиш по правилния път. Дарбите от богинята не означават привилегии, по-скоро са отговорности.

— Разбирам това.

— Предполагам, че наистина го разбираш. А сега мисля, че имаш домашни за писане и ритуал за подготвяне, така че ти пожелавам приятна вечер и бъди благословена.

— Бъдете благословена — отвърнах и напуснах стаята.

Всъщност не мина толкова зле. Естествено Неферет се скъса да лъже и се държа като абсолютна злобна кучка, но на мен вече ми е ясно, че е такава. Шекина не е никак глупава и едва ли ще се остави да бъде направена на глупачка толкова лесно (както Лорън, прошепнах си мислено). Баба щеше да пристигне всеки момент и да остане при мен, докато разгадаем тази история с пророчеството. Приятелите ми най-сетне бяха наясно с цялата истина, така че не се налагаше да ги баламосвам или избягвам. Освен това можех да разчитам на тях да ми пазят гърба, колкото и да ме беше страх от гарваните-демони. А утре всички ще научат за Стиви Рей и червените новаци, а Неферет ще загуби тайната си. Освен това може би Старк вече няма да е мъртъв и ще дойде на себе си. Всичко малко по малко се нарежда. Тъкмо отворях входната врата на училището и се хилех като ряпа, когато налетях на Ерик.

— Извинявай, не те видях... — започна той машинално и посегна да ме задържи, преди да види в кого се е блъснал. — О! Ти ли си...

Издърпах ръката си от неговата и отстъпих назад, като отметнах косата от лицето си. Сините му очи бяха студени като замръзнало езеро. Почувствах студ, сякаш беше плиснал в лицето ми ледена вода.

— Виж, искам да ти кажа нещо — започнах и пристъпих крачка напред.

— Ами кажи го.

— Хареса ти целувката ни днес. Много ти хареса.

Усмивката му беше присмехулна и много престорена.

— Да, и? Никога не съм казвал, че не ми е приятно да те целувам. Проблемът всъщност е, че на твърде много мъже им харесва да те целуват.

Усетих как лицето ми пламна.

— Не си позволявай да ми говориш така!

— Защо не? Вярно е. Целуваше се с онзи човек. С мен. А също и с Блейк. Доколкото ми е известно, това са много мъже.

— Откога си толкова дръпнат? Знаеш за Хийт, никога не съм крила от теб. Знаеш колко ми беше трудно да имам Отпечатък с него и в същото време да съм с теб.

— Добре, ами Блейк? Обясни ми за него.

— Лорън беше грешка — извиках аз, на крачка да изгубя контрол. Беше ми писнало Ерик да ми държи сметка за нещо, за което самата аз се обвинявах хиляди пъти повече. — Ти беше прав. Той просто ме използва. Само че не за секс, това просто беше начин да ме подмами, че ме обича. Ти чу сцената между мен и Неферет. Знаеш, че тук става нещо повече от това, което всички си мислят. Неферет изпрати Лорън, своя любовник, да ме съблазни, да ме измами, че ме обича. — Спрях за миг, за да избърша сълзите, които се стичаха по лицето ми. — Но причината беше да се скарам с всичките си приятели, да остана сама и изолирана, така че силите ми да нямат такова значение. И това щеше да проработи, ако Афродита не беше останала до мен. Но ти не ми даде никакъв шанс да ти обясня.

Ерик прекара ръка през косата си.

— Видях го да прави секс с теб.

— Знаеш ли какво си видял, Ерик? Видял си го да ме използва. Видял си ме да правя най-голямата грешка в живота си. Поне до момента. Това видя.

— Ти ме нарани — прошепна той. Целият гняв и припряност в гласа му бяха изчезнали.

— Знам и наистина съжалявам. Но мисля, че не бихме могли да сме заедно, ако не можем да си прощаваме.

— Според теб ти трябва да ми простиш?

Гневният му поглед отново се върна. Беше ми писнало да ме обвинява. Присвих очи ядосано.

— Да, аз трябва да ти простя. Ти каза, че ме обичаш, но ме нарече курва. Изложи ме пред приятелите ми. И днес ме изложи пред целия клас. Постъпи така просто защото знаеше само част от историята, Ерик! Така че и ти не си цвете за мирисане!

Ерик примига от изненада.

— Не предполагах, че знам само част от историята.

— Може би следващия път трябва да си помислиш, преди да действаш, без да знаеш всичко.

— Мразиш ли ме?

— Не, не те мразя... Липсваш ми.

Погледите ни се срещнаха и никой от нас не знаеше как да продължи.

— И ти ми липсваш — каза той най-накрая.

Сърцето ми заби лудо.

— Може би трябва да си поговорим пак — предложих аз. — Имам предвид, без тази част с викането.

Той ми хвърли продължителен поглед. Опитах се да прочета нещо в очите му, но те просто отразяваха моето собствено объркване.

Телефонът ми звънна и аз го извадих от джоба си. Беше баба.

— Извинявай, баба ми се обажда — казах на Ерик и отворих телефона. — Здравей, бабо, тук ли си? — Кимнах, след като ми каза, че тъкмо е пристигнала на паркинга. — Добре, идвам след няколко минути. Нямам търпение да те видя! До скоро.

— Баба ти е тук? — попита Ерик.

— Да — усмихнах се аз. — Ще остане известно време при мен. Понеже зимната ваканция беше съкратена.

— Аха, ясно. Е, добре. Предполагам, че ще се засичаме наоколо.

— Ъ-ъ, не искаш ли да дойдеш с мен до паркинга? Баба каза, че ще си вземе малко багаж, което най-вероятно означава, че е домъкнала огромна чанта или поне десет по-малки. Ще ѝ е нужен някой възрастен вампир, за да ѝ помогне, а не дребен новак като мен.

Притаих дъх, защото се усетих, че прекалявам с приказките. И естествено злобният поглед се върна в очите му.

В този момент един от „Синовете на Еребус“ с униформа мина покрай нас.

— Извинявай — заговори го Ерик. — Това е Зоуи Редбърд. Току-що пристигна нейна гостенка. Можеш ли да ѝ помогнеш с багажа?

Воинът се поклони с уважение.

— Аз съм Стивън и за мен е чест да ви помогна, млада жрице.

Усмихнах се и му благодарих. После се обърнах към Ерик:

— Е, ще се видим ли по-късно?

— Разбира се, нали ти преподавам. — После се поклони и си тръгна.

Паркингът не беше далече и за щастие не ми се наложи да вървя дълго с воина в неловко мълчание. Баба ми помахаше от средата на претъпкания паркинг, аз ѝ помахав в отговор и със Стивън се запътихме към нея.

— Олеле, има страшно много вампири тук — каза баба, като погледна препълнения с непознати коли паркинг.

— Много от „Синовете на Еребус“ са в „Дома на нощта“ — обясни Стивън на баба и се обърна към мен: — Жрице, не трябва да се страхувате за своята сигурност.

Усмихнах му се и си помислих: *Само ако знаеше...* но не казах нищо.

— Зоуи! О, миличка, ето те най-последно.

Баба ме прегърна силно и аз вдишах от любимата ми миризма на лавандула и сигурност.

— Бабо, толкова се радвам, че си тук!

— Аз също, миличка.

Стивън се поклонил с уважение на баба и взе чантата от ръцете ѝ.

— Бабо, да не би да планираш да останеш тук за една година? — попитах аз, като хвърлих поглед към багажа ѝ.

— Е, миличка, човек винаги трябва да е подготвен за непредвидени обстоятелства.

Тя ме хвана за ръка и тръгнахме по пътеката, водеща към женското общежитие, а Стивън ни последва.

В един момент тя доближи главата си до моята и прошепна:

— Училището е изцяло обградено.

— От какво? — попитах аз и ме побиха тръпки на ужас.

— От гарвани — изрече тя е отвращение. — Обикалят около училището, но никой не смее да прекрачи стените.

— Това е така, защото аз ги отвах навън.

— Така ли? Добра работа, Зоуи.

— Плашат ме, бабо — прошепнах аз. — Мисля, че си възвръщат телата.

— Знам, миличка. Знам.

Прегърнахме се и забързахме към стаята ми. Нощта като че ли ни наблюдаваше.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Не се изненадах, че всички се бяха натъпкали в стаята ми.

— Бабо Редбърд! — извика Деймиън и се хвърли към нея. После представи Джак, Близначките и накрая Афродита, която гледаше с неудобство, но ѝ стана приятно от силната и сърдечна прегръдка на баба.

Веднага след това Близначките и Деймиън ме наобиколиха.

— Зи, добре ли си?

— Да, толкова се уплашихме — каза Шоуни.

— Стана някаква ужасия — добави Ерин.

— Добре съм. — Хвърлих бегъл поглед към Джак, който обясняваше разпалено на баба колко много обича лавандула. — Благодарение на вас съм добре.

— Можеш да разчиташ на нас, Зи. Не си сама — увери ме Деймиън.

— Да, ние сме с теб — казаха Близначките едновременно.

— Зоуи, това куче ли е?

Баба току-що беше забелязала как русата топка козина в леглото ми се размърда и всички котки в стаята засъскаха.

— Да, бабо, куче е. Но това е много дълга история.

— Чие е? — попита тя и го погали предпазливо по главата.

— Ами, може да се каже, че е мое. Или поне временно — отвърна Джак.

— Може би сега е моментът да обясним на баба ти за Стиви Рей и всичко останало — предложи Афродита.

— Стиви Рей? О, миличка, още ли страдаш за нея?

— Не точно — отвърнах аз бавно. — Всъщност е много дълго за обяснение.

— Ами да започваме тогава. Нещо ми подсказва, че не разполагаме с кой знае колко време.

— Най-напред трябва да ти кажа, че досега не съм ти споменала нищо, защото Неферет е забъркана в тази история... по лошия начин.

А тя има много силна психика. Така че каквото и да ти кажа, тя би могла да го прочете в мислите ти.

Баба си взе един стол и се настани удобно.

— Джак, миличък, би ли ми донесъл чаша студена вода?

— Имам минерална в хладилника си, искате ли от нея? — предложи Афродита.

— Да, би било чудесно.

— Иди да донесеш водата. Но не пипай нищо друго в стаята ми — каза Афродита на Джак.

— Дори и...

— Да.

Той се нацупи, но тръгна към стаята ѝ.

— Е, предполагам, че всички сте наясно с това, кое го Зоуи се кани да ми разкаже?

Те кимнаха.

— А как успявате да скриете мислите си от Неферет?

— Ами, засега се опитваме покрай нея да мислим за обикновени глупави тийнейджърски неща — каза Деймиън.

— Като сезонната разпродажба на обувки и други подобни — поясни Ерин.

— Да, а „други подобни“ са например готини момчета или домашните в училище — добави Шоуни.

— И тя не би трябвало да се заслушва по-внимателно в мислите ни — довърших аз. — Но Неферет ни подценява. А не мисля, че би направила същата грешка и с теб, бабо. Тя знае, че спазваш традициите на племето чероки, че си във връзка с духовете на предците си. Най-вероятно ще се заслуша внимателно в мислите ти, независимо дали в конкретния момент си мислиш за нещо незначително и глупаво.

— В такъв случай ще трябва да пречистя ума си и да се поупражнявам в медитация. Като момиче имах тези умения. Неферет не би могла да проникне в мислите ми, защото знам как да я блокирам.

— Ами ако тя е кралица Тси Сгили?

Баба се засмя неуверено:

— Наистина ли мислиш, че това е възможно, а-вет-си а-ге-хут-са!

— Да, мислим, че е така.

— В такъв случай всички сме в огромна опасност. Трябва да ми разкажеш всичко.

Така и направих. С помощта на останалите разказахме на баба всичко. Може би трябва да призная, че прескочих частта с това, че Стиви Рей в момента може би не е съвсем каквато беше преди. Афродита ми хвърли поглед, когато стигнахме до тази част, но също не каза нищо.

Като изслуша всичко, лицето на баба изглеждаше по-сурово. Разказах на всички е подробности последното ми преживяване с гарваните-демони. Накрая завърших с това, че смъртта на Старк може би не е окончателна и че с Афродита решихме, колкото и страшно да звучи, да шпионираме... хм, трупа му.

— Джак успя да инсталира скрита камера в моргата. Нали така, Джак? Видях част от опитите за отвличане на вниманието.

Погалих Дукесата по главата и се усмигнах. Тя излая радостно и ме близна по лицето. Злодеида и Велзевул, които се бяха свили на кълбо до вратата (изглежда, злобните котки се привличат), вдигнаха глави и изръмжаха едновременно. А Нала, която спеше на възглавницата ми, само леко отвори едното си око.

— О, да. Покрай цялата шумотевица забравих да кажа. — Джак стана и извади от чантата си малък монитор. Натисна няколко копчета и с победоносна усмивка ми го връчи. — Ето! Оттук можеш да наблюдаваш спящото, както се надявам, момче.

Всички се скупчиха около мен и занадничаха през рамото ми. Осмелих се да натисна копчето за включване и на екрана се появи черно-бял образ на малка стая с нещо като пещ в единия край и метални лавици по стените. Имаше и метално легло, върху което лежеше тяло, покрито с бял чаршаф.

— Гадост — казаха Близначките.

— Да, не е особено приятна гледка — съгласи се Афродита.

— Според мен трябва да изключим монитора, докато кучето е тук — обади се Джак.

На драго сърце се съгласих и го изключих. Никак не ми беше приятно чувството да шпионирам мъртвец.

— Това ли е тялото на момчето? — попита баба. Беше пребледняла.

Джак кимна.

— Да, трябваше да погледна под чаршафа, за да се уверя. —
Очите му бяха пълни с тъга и той започна да гали кучето. Големият
лабрадор отпусна глава в скута му и въздъхна, а Джак го прегърна. —
Аз просто... нали разбирате, представих си, че е заспал.

— Изглеждаше ли като мъртъв? — трябваше да попитам.

Джак кимна, после стисна устни и не каза нищо повече.

— На прав път сте — каза баба. — Силата на Неферет е в
тайните. Тя се преструва на предана жрица на Никс — огромна сила на
доброто. Скрила се е зад тази фасада. Крила се е зад нея от доста
време и това ѝ е дало свободата да извърши неща, които, ако сте прави
за тях, са чудовищни.

— Значи си съгласна, че е правилен ход от наша страна да
доведем утре Стиви Рей и останалите червени новаци? — попитах аз.

— Да. Щом потайността ѝ дава сили, нека да я изобличим.

— Добре! — съгласих се аз.

— Добре — казаха всички в един глас.

По някое време Джак се прозя:

— Извинявам се, не че ми е скучно или нещо такова.

— Разбира се, но скоро ще се съмне. Имахте много изморителен
ден — каза баба. — Май ще е добре всички да си легнем. Между
другото, не е ли забранено за момчета да са по това време в женското
общезитие?

— О, да! Съвсем забравихме за това. Сега остава и да ни хванат,
сякаш си нямаме други проблеми!

— Хайде, всички по леглата — изкомандва ни баба.

Не беше изненада, че те се подчиниха и тръгнаха към вратата.

— Хей — извиках аз след тях. — Нали Дукесата не пострада от
това, че беше център на какофонията?

— Не. Обвинихме Злодеида. Тя и без това се държеше толкова
откачено, че никой и не помисли да обвинява Дукесата.

— Котката ми не е откачена — възрази Афродита. — Тя просто е
много добра актриса.

Близначките прегърнаха баба за довиждане и също си тръгнаха.
В стаята останах аз, Афродита, баба, Злодеида и спящата Нала.

— Е, предполагам аз също трябва да си тръгвам — каза
Афродита. Утре ще е голям ден.

— Може би е добре да останеш да спиш тук — предложих аз.

Тя сбърчи перфектните си руси вежди и хвърли презрителен поглед на двете легла в стаята.

— Толкова си разглезена! Може да спиш на моето легло, аз ще си взема спален чувал.

— Афродита оставала ли е някога преди в стаята ти? — попита баба.

— Ако видиш моята стая, няма да се изненадаш, че предпочитам да се прибера там — обясни тя на баба ми.

— Освен това Афродита има репутацията на зловна кучка, така че никъде не ходи с преспиване. — Не споменах, че най-вероятно би останала само при момче.

— Благодаря ти — каза Афродита.

— Ако тя остане тук, особено след като Неферет най-вероятно знае за моето идване, няма ли да изглежда странно?

— Определено — признах.

— Няма да е просто странно, а ще е направо невероятно — добави Афродита.

— В такъв случай е най-добре да се върнеш в стаята си. Не е нужно да даваме допълнителни поводи на Неферет да бъде поподозрителна около нас. Но няма да спиш незащитена — каза баба и взе да рови в багажа си.

Най-напред извади красив капан за сънища. Представляваше обвит с кожа кръг, запълнен е лавандулова мрежа, в центъра на която имаше нежен тюркоаз с цвят на лятно небе. От страните на кръга се спускаха перленосиви гълъбови пера. Баба връчи капана за сънища на Афродита.

— Невероятен е! — възкликна тя. — Наистина е адски красив.

— Радвам се, че ти харесва, детето ми. Много хора смятат, че капанът за сънища не прави нищо друго, освен да не допуска кошмарите. В последно време направих и няколко нови, които да спират други неща, освен лоши сънища. Вземи го и го окачи на прозореца си. Нека той да защитава спящата ти душа от лоши влияния.

— Благодаря — каза Афродита напълно искрено.

— И още нещо... — Баба се обърна и пак започна да рови в багажа си. Извади дебела свещ и я подаде на Афродита. — Запали я и я остави на масата до леглото си, докато спиш. Направила съм защитно

заклинание над нея по време на последното пълнолуние, така че я остави да разпръсква лунните лъчи около теб по време на цялата нощ.

— Май си се вманиачила на тема защитни заклинания, бабо? — засмях се аз.

След седемнайсет години е нея вече бях свикнала със способността ѝ да знае за някои събития, преди да се случат. Например често познаваше кой ще дойде на гости или кога ще има торнадо. Или пък както в този случай — кога ще има нужда от защитни заклинания.

— Винаги е мъдро да си предпазлив, а-вет-си а-ге-хут-са. — Тя хвана с двете си ръце лицето на Афродита и я целуна по челото. — Спокойни сънища, дъще моя.

Видях как Афродита примига бързо и ми стана ясно, че полага усилия да не се разплаче.

— Лека нощ — едва успя да произнесе тя и побърза да излезе от стаята.

Баба помълча известно време, като гледаше замислено затворената врата. Най-после каза:

— Не мисля, че това момиче някога е познавало топлината на майчината любов.

— Права си, бабо. Тя беше толкова ужасна, че никой не можеше да я понася, особено аз. Но сега ми се струва, че по-голямата част от това е било само маска. Не че е идеална. Наистина е разглезена и повърхностна, а понякога и истински злобна, но тя... — Замълчах и се замислих как да опиша Афродита.

— Тя е твоя приятелка — довърши изречението ми баба.

— Знаеш ли, ти си поразително близо до перфектна — отвърнах аз.

— Знам — усмихна се тя. — Предава се по наследство. А сега ще те помоля да ми помогнеш да окача капана за сънища и да запалим нашата лунна свещ, за да можеш най-сетне да поспиш.

— А ти няма ли да спиш? Обадих ти се посред нощ, а ти каза, че вече си била будна.

— О, ще подремна малко, но имам планове за деня. Не идвам до града достатъчно често и докато вампирските ми роднини спят, ще отида да напазарувам, а после да обядвам на някое хубаво място, например в „Чолкборд“

— Ммм, не съм ходила там, откакто бяхме заедно с теб.

— Е, сънливке, ще ти разкажа дали все още е толкова хубаво, колкото го помним, а някой ден може пак да отидем заедно.

— Значи първо ще отидеш на разузнаване, така ли? — попитах аз и придърпах стола до прозореца, за да закача там капана за сънища.

— Точно така. Миличка, а какво ще правиш със скритата камера?

Баба взе монитора и ми го подаде внимателно, все едно се страхуваше да не избухне. Въздъхнах.

— Афродита каза, че можело да се включи само на звук. Виждаш ли бутона?

— Да, мисля, че е това.

Баба натисна един бутон и светна зелена лампичка.

— Ами тогава защо просто не го оставим само на звук, без картина? Ще го сложа до себе си. Ако има някакво движение, би трябвало да мога да го чуя.

— Така ще е по-добре, отколкото да наблюдаваме мъртвеца цяла нощ — каза баба и остави монитора до нощното ми шкафче. После се обърна към мен: Миличка, дръпни, моля те, пердетата и сложи капана за сънища по-близо до прозореца. Трябва да се защитаваме от това, което е навън.

— Добре.

Посегнах с две ръце да дръпна пердетата. Когато погледнах прозореца, ме прониза див страх, защото се оказах лице в лице с гигантска черна птица. Очите ѝ бяха човешки, но светеха с червена светлина. Съществото беше застанало от външната страна на прозореца и имаше ръце и крака като на човек. Гигантската му човка се отвори и отвътре се показва раздвоен език. Издаде грачещ звук, който прозвуча едновременно подигравателно и заплашително.

Не можех да се помръдна. Замръзнах при вида на червените му очи — човешки очи на птица. Създание, което съществуваше само благодарение на древни зли сили. Усетих хладни тръпки по раменете си, където малко по-рано едно от тези създания ме беше сграбчило. Спомних си докосването на отвратителния му език и парещата болка, която човката му ми причини, когато се опита да ми прехапе гърлото.

Нала започна да съска и да ръмжи, а баба скочи и дойде зад мен. Виждах отражението ѝ в стъклото пред себе си.

— Призови ми вятъра, Зоуи.

— Ветре! Ела при мен, баба ми се нуждае от теб — извиках аз, все още в плен на ужасяващия поглед на гарвана-демон.

Усетих как вятърът раздвижи въздуха зад мен, където се намираше баба.

— У-но-ле — извика тя. — Отнеси това на звяра заедно с предупреждение от мен. — Баба вдигна ръце и духна в разтворените си шепи право към съществото от другата страна на прозореца. Ахайста А-с-ги-на! — извика тя.

Вятърът, призован от мен, но управляван от баба ми, жената гигуа, грабна блестящия син прах, който бе издухала от дланите си, и го отпрати през малките пукнатини между стъклата. Вятърът изви праха около демона-гарван, пленявайки го в спирала от блещукащ прах. Твърде човешките очи на звяра се разшириха от ужас, когато частиците го обкръжиха и вятърът, усилвайки се, ги впи в тялото му. Ужасен писък се изтръгна от отворения му клюн, съществото размаха бясно крилете си и изчезна.

— Можеш да отпратиш вятъра, а-вет-си а-ге-хут-са каза баба и стисна ръката ми.

— Б-благодаря ти, ветре. Свободен си — промълвих с треперещ глас.

— Благодаря ти, у-но-ле — прошепна баба, а после се обърна към мен: — Капана за сънища, увери се, че си го поставила.

С треперещи ръце го окачих на корнизa и дръпнах завесите. Баба ми помогна да слеза от стола и трите е Нала се прегърнахме силно.

— Отиде си... всичко свърши... — шепнеше баба.

Не си давах сметка, че и двете плачем, докато баба не стана да вземе кърпички. Прегърнах Нала и се отпуснах на леглото.

— Дали да повикам останалите? — попитах аз, след като си издухах носа.

— Представяш ли си как ще ги уплашиш.

— Да, вярно.

— Според мен е по-добре отново да призовеш вятъра, за да отвее всички тези същества извън пределите на училището.

— Добре, но нека преди това поне да спра да треперя.

Баба се усмихна и отметна косата от лицето ми.

— Всичко ще е наред, а-вет-си а-ге-хут-са.

— Вцепених се от страх точно както предния път!

— Не, ти срещна погледа на демон, без да трепнеш, а после призова вятъра и го накара да ми се подчини.

— Само защото ти ми каза да го направя.

— Но следващият път няма да е, защото аз съм ти казала. Следващият път ще си достатъчно силна и ще направил точно каквото трябва.

Какъв беше този син пращец, който разпръсна?

— Тюркоазен прах. Ще ти дам една кесийка от него. Това много силен защитен камък.

— Имаш ли достатъчно, за да дадеш и на останалите?

— Не, но ще го включа в списъка си за пазаруване. Мога да купя няколко камъка и да ги счукам в хаванчето. Тъкмо ще имам някакво занимание, докато спиш.

— А какво значеха думите ти?

— Ахайста А-с-ги-на означава „Отивай си, демоне“

— У-но-ле вятър ли означаваше?

— Да, мила моя.

— Бабо, а дали то имаше физическа форма, или беше само дух?

— Според мен е и двете. Но е много близо до пълната си физическа форма.

— Кое то значи, че Калона възвръща силите си?

— Така мисля.

— Това ме плаши, бабо.

Тя ме прегърна силно и ме потупа по главата, както правеше, когато бях малка.

— Не се страхувай, а-вет-си а-ге-хут-са. Баща му ще открие, че днешните жени не са толкова лесни за покоряване.

— Ще им наритаме задниците, нали, бабо?! — засмях се аз.

— Да, дъще моя. И още как.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Призовах отново вятъра и го накарах да отвее всички демони от пределите на училището. Заслушахме се внимателно за типичните им звуци и грачене, но чухме единствено успокояващата песен на вятъра. С последни сили сложих пижамата си и най-после си легнах. Баба запали лунната свещ, за да ни пази.

Вече се унасях, когато чух нежния ѝ глас:

— А-вет-си а-ге-хут-са, искам да ми обещаеш нещо.

— Добре, бабо — отвърнах в просъница.

— Каквото и да се случи, искам да запомниш, че Калона не трябва да възкръсва. Никой и нищо не е по-важно от това.

Обзе ме тревога и се разсъних напълно.

— Какво имаш предвид?

— Точно каквото казвам. Не допускай нищо да те отвлича от тази цел.

— Говориш така, сякаш няма да си наоколо, за да ми помагаш — казах аз и усетих как ме обзема паника.

Баба дойде до леглото ми и седна на ръба.

— Смятам да съм наоколо още много дълго време, миличка, и ти добре го знаеш. Но въпреки това искам да ми обещаеш. Приеми, че искам да помогнеш на една старица да спи по-спокойно.

Намръщих се.

— Ти не си старица.

— Обещай ми — настояваше тя.

— Обещавам. А сега и ти ми обещавай, че няма да допуснеш да ги се случи нещо.

— Обещавам да направя каквото мога — усмихна се тя. — Обърни се и ще срещаш косата ти, докато заспиваш. Ще помогне да сънуваш нещо хубаво.

Въздъгнах и се обърнах с гръб. Унесох се в сън от нежното докосване на баба и приятния напев на индианска люлчина песен.

В първия момент си помислих, че приглушените звуци идват от скритата камера и без да съм се събудила напълно станах и включих бутона за видео. Въздъхнах с облекчение, когато картината, която се показва, с нищо не се различаваше от преди. Изключих екрана и погледнах към празното, но прилежно подредено легло на баба. С усмивка се огледах наоколо. Баба беше подредила всичко, преди да тръгне. Погледнах към Нала, която примига насреща ми сънливо.

— Извинявай. Явно развинтеното ми въображение ме е накарало да си мисля, че чувам разни неща.

Лунната свещ все още светеше, макар да беше съвсем мъничка вече. Погледнах часовника си и се усмихнах беше два следобед. Можех да поспя още няколко часа. Легнах отново и се завих с одеялото си.

Сподавените гласове, този път придружени с похлопване по вратата, вече не бяха плод на въображението ми. Нала измяука жално и аз нямаше как да не се съглася с нея.

— Ако са Близначките, които искат да се измъкнат, за да ходят на разпродажби, ще ги удуша — казах аз на котката си, която остана доволна от идеята ми. После извиках:

— Да влез.

Вратата се отвори и на прага видях Шекина в компанията на Афродита и Неферет. Афродита плачеше. Веднага скочих и отметнах косата от лицето си.

Какво се е случило?

Трите влязоха в стаята. Афродита дойде веднага при мен и седна на леглото ми. Погледнах към Шекина, а после и Неферет. В очите им не можех да прочета нищо повече от тъга, но продължих да я гледам изпитателно. Искаше ми се да можех да виждам през красивата, й фасада. Всъщност исках всички да могат.

— Какво се е случило? — повторих аз.

— Дете мое — започна Шекина. — Става дума за баба ти.

— Баба! Къде е тя? — Стомахът ми се сви на топка, след като никой от тях не каза нищо. Стиснах Афродита за ръката. — Кажи ми!

— Станала е катастрофа. Тежка катастрофа. Загубила е контрол, докато е карала към главната улица, защото... защото голяма черна птица е влетяла през прозореца ѝ. Колата е излязла от пътя и се е

блъснала челно в улична лампа. — От очите на Афродита се стичаха сълзи. — Сега е в болницата „Сейнт Джон“, в интензивното отделение.

В първия момент не можех да кажа нищо. Просто гледах празното легло на баба и възглавницата с миризма на лавандула, която беше сложила там. Баба винаги се обграждаше с миризмата на лавандула.

— Беше тръгнала да обядва в „Чолкборд“ Каза ми го, преди да... — Замълчах и си спомних как с баба говорехме точно за плановете ѝ да обядва там, преди да дръпна завесите и да открия ужасяващия гарван-демон. Явно ни е подслушал и е знаел точно къде се кани да отиде баба. Затова е бил там, за да я изхвърли от пътя и да причини катастрофата.

— Точно преди какво? — За непросветените гласът на Неферет сигурно би прозвучал точно като глас на приятел и ментор. Но когато погледнах в изумрудените ѝ очи, видях само пресметливостта на своя враг.

— Точно преди да си легнем. — Полагах всички усилия да не показвам колко ме отвращава Неферет, колко подла и безсърдечна е всъщност. — Така разбрах, че ще кара по този път. Разказа ми какво смята да прави, докато аз спя. — Отместих поглед от Неферет и заговорих директно на Шекина: — Трябва да я видя.

— Разбира се, дете мое. Дарий те чака долу в колата.

— Може ли да отида с нея? — попита Афродита.

— Ти вече пропусна всичките си часове вчера и не мисля, че... — започна Неферет, но аз я прекъснах.

— Моля! — Отправих молбата си директно към Шекина: — Не искам да съм сама.

— Не си ли съгласна, че семейството е по-важно от часовете в училище, Неферет? — попита я Шекина.

Тя се поколеба само за секунда.

— Да, разбира се, че е така, просто се притеснявам, че Афродита може да изостане.

— Ще си взема домашните с мен в болницата. Няма да изостана.

Тя отправи на Неферет широка усмивка, фалшива точно колкото гърдите на Памела Андерсън.

— Добре тогава. Афродита ще придружи Зоуи до болницата, а Дарий ще се погрижи за тях. Остани, колкото е необходимо, Зоуи. И ми

кажи, ако училището може да помогне с нещо на баба ти — каза Шекина мило.

— Благодаря.

Едва погледнах към Неферет и те напуснаха стаята ми.

— Шибана кучка! — извика Афродита, след като вратата се затвори. — Все едно някога ѝ е пукало дали ще изостана случайно! Просто не може да понесе, че двете е теб сме приятелки.

Добре, добре. Трябва да помисля. Ще отида при баба, но преди това трябва да помисля дали съм се погрижила за всичко тук. Не трябва да забравям какво обещах на баба.

Избърсах с ръка сълзите си и започнах бързо да се обличам.

— Неферет не понася, че сме приятелки, защото не може да чете мислите ни. Но може да го направи е Деймиън. Близначките и Джак, И мога да ти гарантирам, че днес внимателно ще ги прослуша.

— Трябва да ги предупредим — каза Афродита.

Кимнах.

— Не можем да вземем монитора на скритата камера е нас, нали? Сигналът едва ли ще може да стигне толкова далеч.

— Да, едва ли ще може. Според мен стига най-много на половин километър.

— Тогава занеси монитора на Близначките, докато се облека. Кажи им какво се е случило и нека да предупредят Деймиън и Джак, че Неферет ще слухти около тях. — После си поех дълбоко дъх и добавих: — Снощи открих един гарван-демон, кацнал на прозореца.

— О, Боже!

— Беше ужасно — Аз потръпнах. — Баба го прогони с някакъв тюркоазен пращец, а аз призовах вятъра, за да ѝ помогне. Нямам представа колко време е стоял там и какво е успял да чуе.

— Значи това започна да казваш... Гарванът-демон е знаел къде ще ходи баба ти.

— И е причинил инцидента.

— Той или Неферет.

— Или и двамата. — Отидох до нощното шкафче и грабнах монитора. — Занеси го на Близначките. Чакай. — Отидох до чантата на баба и потърсих малката кесийка. Отворих я, за да се уверя, че е правилната, а после я подадох на Афродита. — Това е тюркоазен прах.

Нека Близначките да си го разделят с Джак и Деймиън. Кажи им, че е мощно защитно средство, но не разполагаме с голямо количество.

— Ясно — кимна тя.

— Побързай. Ще съм готова за тръгване, когато се върнеш.

— Зоуи, тя ще се оправи. Казаха, че е в интензивното отделение, но е била с предпазен колан и е жива.

— Трябва да се оправи — отвърнах аз и очите ми се напълниха със сълзи. — Не знам какво ще правя, ако не се оправи.

Стигнахме бързо до болницата и никой не каза и дума по пътя. Времето беше отвратително слънчево и въпреки слънчевите ни очила и затъмнените стъкла на колата, ни беше ужасно некомфортно. Е, поне на мен и Дарий. Афродита едва сдържаше желанието си да се провеси през прозореца и да се погрее на слънцето.

Дарий спря пред входа на интензивното и каза, че отива паркира, след което ще ни намери вътре.

Въпреки че не съм прекарвала много време по болници, миризмата не ми беше особено приятна. С Афродита спря ме пред гишето за информация и любезна възрастна жена ни упъти към интензивното отделение.

Добре, признавам, че тук беше наистина страшно. Поколебахме се за миг, преди да минем през двойните врати с надпис „Спешно отделение“ После си спомних, че моята баба е вътре, и с решителна крачка се запътих към „Страшиландия“

— Не гледай — прошепна ми Афродита, защото погледът ми беше привлечен от стъклените стени на стаите. Наистина стените на тези стаи бяха прозрачни, така че всеки може да наблюдава умиращите хора. — Просто трябва да стигнем до отделението на медицинските сестри. Те ще ни дадат подробна информация за баба ти.

— Откъде знаеш толкова неща за интензивното?

— Баща ми два пъти се нагълта със сънотворни и го караха тук.

— Наистина ли? — погледнах я шокирано.

— Ти не би ли го направила, ако беше женена за майка ми?

Най-вероятно бих, но предпочетох да не казвам нищо. А и стигнахме до отделението на сестрите.

С какво можем да ви помогнем? — ни попита една едра като стена блондинка.

Искам да видя баба си. Силвия Редбърд.

А вие сте?

Зоуи Редбърд — отвърнах аз.

Сестрата погледна в някакъв списък и се усмихна.

— Фигурирате в документа с нейните роднини. Изчакайте само един момент. Лекарят сега е при нея. Можете да отидете в чакалнята, а аз ще му кажа, че сте тук.

— Може ли да я видя?

Разбира се, но преди това лекарят трябва да приключи с прегледа.

Добре, ще почакам. — След няколко крачки се върнах. — Не я оставяте сама, нали?

Не. Точно затова всички стени са прозрачни. Никой от пациентите тук не остава сам.

Това да бъде наглеждана през прозореца не бе достатъчно, предвид каква опасност тегне над баба.

— Извикайте ме, щом лекарят приключи, може ли?

— Разбира се.

С Афродита отидохме в чакалнята, която изглеждаше не по-малко плашеща от самото интензивно отделение.

— Това не ми харесва — казах аз, като обикалях на място, защото не можех да седна спокойно.

— Трябва й повече защита, отколкото една сестра, наблюдаваща през прозореца, може да й осигури — съгласи се Афродита.

— Дори и без това, което се случва напоследък, гарваните-демони са можели да навредят на възрастни хора в тежко състояние, близо до смъртта. Баба е стара, а сега е... сега е... — думите ми заседнаха в гърлото и не можех да произнеса ужасяващата истина.

— Тя пострада — каза решително Афродита. — Това е всичко, просто пострада. Но ще се оправи. Просто сега е по-уязвима.

— Мислиш ли, че ще ми позволят да извикам лечител?

— Познаваш ли такъв?

— Ами, да, може да се каже. Има един старец. Джон Уайтхорс, с баба са стари приятели. Тя веднъж ми каза, че бил Старейшина.

Предполагам, че баба има телефона му. Сигурна съм, че той ще познава лечител.

— Е, поне няма да навреди, ако се опитаме да го доведем.

— Как е тя? — попита Дарий, който тъкмо влезе в чакалнята.

— Все още не знаем. Чакаме да излезе лекарят. Тъкмо си говорихме, че може би е добре да извикаме индиански лечител, които да остане с нея.

— Не е ли по-добре да извикаме Неферет? Тя е нашата Висша жрица, а също така е и много добра лечителка.

— Не! — извикахме едновременно с Афродита.

Дарий направи гримаса, но в този момент вратата се отвори и лекарят ни спаси от необходимостта да обясняваме на Дарий реакцията си.

— Зоуи Редбърд?

Обърнах се към високия слаб мъж и му подадох ръка.

— Аз съм Зоуи.

Той стисна ръката ми силно.

— Аз съм доктор Рафинг, лекуващият лекар на вашата баба.

— Как е тя?

Изненадах се да чуя колко спокойно прозвуча гласът ми, предвид, че се чувствах скована от страх.

— Нека да поседнем — предложи лекарят.

— Предпочитам да остана права — отвърнах аз. После се усмихнах извинително. — Просто съм прекалено нервна, за да седя.

Той се усмихна и изражението му стана по-мило.

— Добре тогава. Вашата баба е претърпяла сериозен инцидент. Получила е контузии на главата, дясната ѝ ръка е счупена на три места. Предпазният колан е натъртил гръдния ѝ кош, а въздушната възглавница е ожулила лицето, но и двете са спасили живота ѝ.

— Ще се оправи ли? — едва успях да прошепна.

— Шансовете са добри, но ще можем да дадем по-добра прогноза след първите двама и четири часа — отвърна доктор Рафинг.

— Будна ли е?

— Не. Тя е в изкуствена кома, така че...

— Кома! — Усетих как се олюлявам и картината пред очите ми се разклаща.

Дарий ме хвана под мишниците и ме сложи да седна.

— Дишайте дълбоко — каза доктор Рафинг и хвана китката ми в огромните си ръце, за да опипа пулса ми.

— Извинете ме, добре съм — побързах да изрека и избърсах потта от челото си. — Просто кома ми прозвуча прекалено ужасно.

— Всъщност не е толкова лошо. Предизвикахме кома, за да дадем възможност на мозъка ѝ да се излекува — обясни доктор Рафинг. — Да се надяваме, че по този начин ще успеем да контролираме състоянието ѝ.

— А ако не успеете да го контролирате?

Той потупа коляното ми и се изправи.

— Нека да вървим крачка по крачка и да решаваме проблемите един по един.

— Може ли да я видя?

— Да, но тя се нуждае от тишина.

Той ми посочи стаята ѝ.

— Може ли и Афродита да дойде с мен?

— Не, за момента може само по един посетител.

— Няма проблем — каза Афродита. — Ще те чакаме тук. Помни, не трябва да се страхуваш. Независимо от всичко тя си остава твоя баба.

Кимнах и прехапах устни, за да не се разплача. Последвах доктор Рафинг към стаята. Пред вратата се спряхме за миг.

— Тя е свързана с много апарати и тръби. Може да изглежда малко стряскащо.

— Самостоятелно ли диша?

— Да, освен това сърдечният ѝ ритъм е стабилен. Готова ли си?

Кимнах и той отвори вратата. В момента, в който влязох в стаята, чух ужасяващия звук от пляскане на птичи криле.

— Чухте ли това? — прошепнах на лекаря.

— Какво трябваше да чуя?

Погледнах в очите му и осъзнах без капка съмнение, че не е чул гарваните-демони.

— Нищо, извинявам се, объркала съм се.

Той ме потупа по рамото.

— Баба ти е много здрава и силна. Има отлични шансове.

Доближих се бавно до леглото. Баба изглеждаше толкова малка и крехка, че не успях да сдържа сълзите си. Лицето ѝ беше ужасно натъртено и обгоряло. Почти цялата ѝ глава беше бинтована, от устата ѝ излизаше маркуч, а цялата и дясна ръка беше бинтована и от нея стърчеше дебела метална шина.

— Имаш ли някакви въпроси? — попита ме доктор Рафинг.

— Да — отвърнах аз без грам колебание. — Баба ми е от племето чероки и мисля, че би се чувствала по-добре, ако извикаме при нея индиански лечител. Не искам да звучи неуважително, не се отнася за медицинската страна на въпроса, а по-скоро за духовната.

— Е, предполагам, че няма да има проблем, но едва след като я изведем от интензивното.

Искаше ми се да изкрещя с пълно гърло: „Но тя има нужда от лечител тъкмо докато е в интензивното!“

Доктор Рафинг продължаваше да говори със спокоен тон.

— Разбирате, че това е католическа болница и можем да допуснем единствено...

— Католици? — прекъснах го аз с внезапен прилив на облекчение. — Значи няма проблем да доведе при баба католическа монахиня?

— Разбира се, че няма. Монахини и свещеници често посещават пациентите ни.

— Чудесно. Познавам една много подходяща монахиня.

— Радвам се. Е, имате ли още въпроси?

Да, може ли да ползвам телефонен указател?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Не знам колко време е минало, откакто отпратих Дарий и Афродита обратно в училище. Афродита протестираше, но все пак ѝ беше ясно, че се налага да следи ситуацията в „Дома на нощта“ Обещах на Дарий, че няма да напускам болницата, без да му се обадя да дойде да ме вземе, въпреки че тя беше на не повече от километър от училището и нямаше да ми е проблем да се прибера пеша.

Времето минаваше бавно. Нямаше прозорец, през който да виждам навън, и освен машинариите в самото отделение, които ми изглеждаха като извадени от научнофантастичен филм, стаята беше напълно тиха. Приличаше на стая, в която човек очаква смъртта, което съвсем ме ужаси. Но не можех да оставя баба и нямаше да я остава. Не и преди някой, който е готов за битка с демони, да заеме мястото ми. Затова стоях там и я наблюдавах, докато тялото ѝ се бореше да оцелее.

Стоях до леглото, държах ръката ѝ и пеех една от най-нежните индиански песни, която знаех от нея. В този момент влезе сестра Мери Анджела, хвърли един поглед на баба ми и разпери ръце да ме прегърне. Аз се разридах в обятията ѝ.

— Ш-ш-т. Всичко ще е наред, дете мое. Тя е в ръцете на Божиата майка — прошепна сестра Мери Анджела и ме погали по гърба.

Когато отново можех да говоря, погледнах към нея и осъзнах, че никога не съм била толкова щастлива да видя някого.

Страшно много ви благодаря, че дойдохте — казах.

— За мен е чест, че ми се обади, и много съжалявам, че ми отне толкова време да дойда дотук.

— Няма проблем. Просто се радвам, че все пак дойдохте. Сестра Мери Анджела, това е моята баба, Силвия Редбърд. Тя за мен е и майка, и баща, и ужасно много я обичам.

— Трябва да е много специална жена, щом е отгледала такава внучка.

Хвърлих бърз поглед към монахинята.

— От болницата не знаят, че съм вампир новак.

— Няма никакво значение каква си. Щом ти или семейството ти се нуждаете от грижа и лечение, те са длъжни да ви го осигурят.

— Невинаги се получава така.

— За съжаление трябва да се съглася с теб.

— Значи ще ми помогнете, без да им казвате коя съм?

— Разбира се.

— Радвам се, защото е баба имаме нужда от вашата помощ.

— Какво мога да направя?

Погледнах към баба, която изглеждаше спокойно заспала. Не се чуваше повече плясък на криле, нито съм усещала зло присъствие. А сега трябваше да я оставя сама, макар и за няколко минути.

— Зоуи?

Вгледах се в мъдрите нежни очи на тази изумителна монахиня и ѝ казах истината.

— Трябва да поговорим, но не искам да го правим тук, където могат да ни прекъснат или подслушат, а се страхувам да оставя баба сама и незащитена.

Тя ме погледна спокойно, без изобщо да се смущава от странните ми думи. После бръкна в един от джобовете на робата си и извади от там малка и красива статуя на Дева Мария.

— Ще се почувстваш ли по-спокойна, ако оставя Светата Майка с баба ти, докато говорим?

— Мисля, че да — кимнах аз, без да се замислям защо статуя на християнска светица ми носи такава сигурност. Бях доволна, че интуицията ми подсказва да се доверя на монахинята и на защитата, която ми предлага.

Сестра Мери Анджела сложи статуята на Дева Мария на нощната масичка до леглото на баба, после се поклони и скръсти ръце. Видях как устните ѝ се движеха, но не можех да чуя думите ѝ. Монахинята се прекръсти, целуна пръстите си и докосна нежно статуята. После двете напуснахме стаята.

— Навън все още ли е ден? — попитах.

Тя ме погледна изненадано.

— Не, отдавна се стъмни. Часът е десет вечерта.

— Имате ли нещо против да се разходим малко навън? Трябва да ви разкажа доста неприятни неща и ще ми е по-лесно, ако усещам нощния вятър около себе си.

— Вечерта е много приятна и освежително хладна.

Излязохме от сградата и се озовахме точно срещу красивия фонтан на отсрещната страна на улицата.

Искате ли да се разходим до фонтана? — попитах.

— Ти водиш, Зоуи — засмя се сестра Мери Анджела.

В началото просто вървахме мълчаливо. Аз се оглеждах наоколо за птици, скрити в сенките, и се заслушах за присмехулния крясък, който толкова приличаше на обикновеното гарваново грачене. Но единственото, което усещах във въздуха около нас, беше очакване и не можех да преценя дали това е добър или лош знак.

Недалеч от фонтана имаше удобна пейка. Тя гледаше точно към статуята на Дева Мария. Седнахме на пейката за малко просто за да си починем в хладната тишина на нощта. Аз си поех дълбоко въздух и се обърнах към сестра Мери Анджела:

— Сестро, вярвате ли в демони?

Тя повдигна въпросително сивите си вежди.

— Демони? Ами, да, вярвам. Демоните не са в противоречие с католическата църква.

После тя ме погледна с очакване. Това ми харесваше най-много в нея. Не беше от онези възрастни, които винаги смятаха, че трябва да завършат изречението вместо теб. Също така не беше и от онези възрастни, които не биха дали думата на дете.

— А срещали ли сте някога демон лично?

— Не. Имала съм подобни предположения, но те винаги са се оказвали много зли или нечестни хора.

— А ангели?

— Дали вярвам в тях, или дали съм срещала?

— И двете.

Да и не, в този ред. Макар че предпочитам да бях срещала ангел, отколкото демон, ако имах право на избор. Не бъдете толкова самоуверена. Зоуи?

— Звучи ли ви познато думата нефилим!

— Да, споменава се за тях в Стария завет. Смята се, че Голиат е бил нефилим или поне негов потомък.

— А Голиат не е бил от добрите, нали?

— Не, ако вярваме на Стария завет.

— Добре, сега искам да ви разкажа една история за друг нефилим. И той не е бил от добрите. Тази история идва от народа на баба ми.

— От народа ѝ?

— Да, тя е от племето чероки.

— О, колко интересно. Продължавай, Зоуи. Много харесвам индианските истории.

— Е, това не е приказка.

После разказах всичко, което баба ми беше обяснила за Калона, Тси Сгили и гарваните-демони.

Завърших историята с легендата за завръщането на Калона и песента на гарваните-демони, както и за пророчеството, което тя съдържа. Сестра Мери Анджела не каза нищо в първия момент. Когато заговори, бях изненадана да чуя начина, по който и аз самата реагирах на тази история.

— Тези жени са успели да съживят глинената кукла?

— Точно това попитах и аз, когато баба ми разказа историята — засмях се аз.

— И какво ти отвърна баба ти?

По изражението ѝ се досетих, че очаква да кажа как баба ми се е засмяла и е обяснила, че това е просто приказка или поне религиозна алегория. Въпреки това ѝ казах истината:

— Баба ми напомни, че магията съществува наистина. И че предците ѝ, които всъщност са и мои предци, пазят способности не по-трудни за вярване от момиче, което може да контролира всичките пет елемента.

— Да не би да твърдиш, че имаш подобна дарба и това е причината да те придружава воин до „Улични котки“?

В очите ѝ видях, че не би ме нарекла лъжкиня, за да не развали току-що родилото се приятелство помежду ни, но също така усетих, че не ми вярва. Затова се изправих и отстъпих крачка назад, за да не съм точно под уличната лампа. Затворих очи и поех дълбоко дъх. Не се наложи да мисля дълго, за да разбера накъде е изток, усетих го от само себе си. Обърнах се с лице към болницата, която се намираше от другата страна на улицата и съответно в посока изток, отворих очи с усмивка и казах:

Ветре, ти откликваше на моите призови често през последните дни. Цена твоята преданост и те моля да откликнеш още веднъж. Ела при мен, ветре!

До момента беше тихо, но веднага щом призовах първия елемент, около нас задуха игрив вятрец. Сестра Мери Анджела беше достатъчно близо, за да усети, че вятърът ми се подчини. Дори се наложи да хване забрадката си с ръце, за да не се смъкне от главата ѝ. После се обърнах надясно и застанах с лице на юг.

— Огън, тази вечер е хладна и както винаги се нуждаем от топлината ти. Ела при мен, Огън!

Изведнъж въздухът се затопли, даже нагорещи. Можех да чуя пукането на силен огън и стана толкова горещо, сякаш беше лятна вечер.

— О, Господи! — чух как тя възкликна.

Усмяхнах ѝ се и се обърнах отново надясно, този път застанах с лице на запад.

— Вода, нуждаем се от теб, за да ни пречистиш и освободиш от горещината на Огъня. Ела при мен, Вода!

С облекчение усетих как жегата угасна и на нейно място се появи миризмата на пролетен дъжд. Кожата ми не се намокри, но имах чувството, че усещам влага. Сякаш се намирахме в центъра на дъждовна буря, която ни пречисти, охлади и възстанови силите ни.

Сестра Мери Анджела погледна към небето и отвори уста, сякаш очакваше да хване някоя дъждовна капка.

Отново се завъртях надясно.

— Земя, винаги съм се чувствала близка с теб. Ти си природа и защита. Ела при мен, Земя!

Пролетният дъжд се превърна в прясно окосена ливада в летен ден. Лекият бриз сега носеше миризма на детелина и звуците на весели детски гласове.

Погледнах към монахинята. Тя все още седеше на пейката, но беше отметнала забрадката си назад и сивата ѝ коса се развяваше на вятъра, а тя се смееше щастливо и вдишваше дълбоко, сякаш е отново малко дете.

Забеляза, че я наблюдавам, и се обърна към мен точно когато вдигах ръце, за да призова духа.

— Духът е това, което ни свързва, той ни прави уникални. Ела при мен, дух!

Както винаги сладкото и познато усещане изпълни душата ми, след като духът откликна на моя призив.

— О! — възкликна сестра Мери Анджела със страхопочитание.

Тя приведе глава и притисна до сърцето си кръста, който висеше на врата ѝ.

— Благодаря ви, Дух, Земя, Вода, Огън и Вятър. Можете да поемете своя път с цялата ми благодарност. Оценявам високо вашата отзивчивост — извиках аз с широко разперени ръце, а елементите се завихриха игриво около мен и изчезнаха в нощта.

Бавно се доближих до пейката и седнах до монахинята, която пригладваше косата си и нагласява забрадката си. Най-последно ме погледна.

— Отдавна го подозирах.

Изобщо не очаквах да каже нещо подобно.

— Подозирали сте, че мога да контролирам елементите?

— Не, дете мое засмя се тя. — Подозирах, че светът е изпълнен с невидими сили.

— Без съмнение е така, но е странно за една монахиня да го каже.

— Така ли? Не го намирам за толкова странно. Аз на практика съм омъжена за дух. — Тя се поколеба за миг, а после продължи: — Усещала съм проявленията на тези сили.

— Елементи. Това са петте елемента.

— Добре, приемам поправката. Усещала съм проявленията на тези елементи често в нашето абатство. Според легендата абатството е построено върху древно светилище. Разбираш ли, че това, което ми показва днес, Зоуи Редбърд, е по-скоро потвърждение, отколкото шок.

— Е, радвам се да го чуя.

— И така, разказваше ми как жените гигуа са създали девойка от глина, която пленила един паднал ангел, а гарваните-демони запели песен за неговото завръщане и се превърнали в духове. Какво се случило по-нататък?

Засмях се на небрежния ѝ тон, преди отново да стана сериозна.

Всъщност нищо особено не се е случило в продължение на много години. Може би поне хиляда. И изведнъж, само преди няколко

дни, започнах да чувам странно грачене на гарвани.

— Мислиш, че не са гарвани?

— Знам, че не са. Аз не просто бях нападната на два пъти от тях, но и видях един със собствените си очи снощи. Подслушваше на прозореца точно когато баба каза, че ще идва насам през деня. Точно тогава се е случил инцидентът, който едва ли не е бил фатален. Според свидетели причината е била в една огромна черна птица, която влетяла в колата.

— Пресвета Дево! А защо гарваните-демони преследват баба ти?

— За да ѝ попречат да ни помогне повече, отколкото вече ни е помогнала.

— На теб и на кого още?

— На мен и на приятелите ми. Повечето от тях също имат дарби за някои от петте елемента, а едно от момичетата получава видения за бъдещето, когато предстои да се случи някое бедствие. Най-често за смърт и разрушения — обичайната за виденията тематика.

— Да не би това да е Афродита — красивото момиче, което за наше щастие осинови котката Злодеида?

Не можах да сдържа усмивката си:

— Да, тя е момичето е виденията. И не, никой от нас не е във възторг от осиновяването на Злодеида. — Сестра Мери Анджела се засмя, а аз продължих: — Както и да е, Афродита получи видение, представляващо пророческата песен на гарваните-демони, и го записа.

Сестра Мери Анджела пребледня.

— И пророчеството предсказва, че Калона ще се завърне?

— Да, и това вече започва да се случва.

— О, Пресвета Дево! — възкликна тя и се прекръсти.

— Точно затова се нуждая от вашата помощ.

— Как мога да направя така, че пророчеството да не се сбъдне? Знам някои неща за нефилимите, но досега не бях чувала нищо от тази индианска легенда.

— Не, ние сме се заели вече с тази задача и довечера ще направим нещо, което сериозно ще обърка плановите на Калона за завръщане. Това, което искам, е да ми помогнете с баба. Гарваните-демони са го пресметнали много добре. Атакувайки нея, успяват да уязвят и мен. Не искам да я оставя сама, за да не могат да я измъчват. Персоналът в болницата няма да ми позволи да доведе индиански

лечител, понеже не им харесва цялата работа с езичеството и т.н. Нуждая се от някого, който е силен в духовно отношение и ми вярва.

— И ето тук започва моята роля.

— Да. Ще ми помогнете ли? Ще останете ли с баба, за да я защитавате от гарваните-демони, докато аз се опитвам да отложам пророчеството с поне още хиляда години?

— С най-голямо удоволствие. — Тя се изправи и тръгна към кръстовището с решителна крачка. — Какво? Мислеше си, че ще се наложи отново да призовеш вятъра, за да ме отведе обратно в болницата?

Засмях се и тръгнахме заедно към улицата. Тя се спря пред статуята на Дева Мария във фойето на болницата, поклони се и изрече кратка молитва. Този път не бях нетърпелива, разгледах статуята внимателно и за пръв път забелязах нежността в лицето и мъдростта в изражението ѝ. А когато сестра Мери Анджела коленичи, аз прошепнах:

— Огън, нуждая се от теб!

Усетих жегата около себе си и щракнах с пръсти върху една от свещите, поставена в краката на статуята. Изведнъж тя пламна заедно с още поне десетина свещи.

— Благодаря ти, Огън, сега можеш да си вървиш.

Сестра Мери Анджела не каза нищо, просто взе една от запалените свещи и ме погледна с очакване. След като не казах нищо, тя ме попита:

— Имаш ли монети?

— Да, мисля, че да.

Бръкнах в джоба на дънките си и извадих няколко монети. Не знаех за какво са ѝ, така че ѝ ги предложих всичките.

— Добре усмихна се тя. — Остави ги на мястото на тази свещ и да се качваме горе.

Направих го и тръгнахме към стаята на баба, а монахинята предпазваше с ръка пламъка на свещта.

Не усетих плясък на криле, когато прекрачих прага на болничната стая. Нямаше тъмни сенки, които да се раздвижват зловещо в мрака. Сестра Мери Анджела отиде до нощната масичка и постави запалената свещ точно до статуята на Дева Мария. Без да поглежда към мен, тя каза:

Не е ли по-добре да тръгваш, дете мое? Очаква те сериозна битка.

— Да, така е.

Седнах до леглото на баба. Тя все още не помръдваше, но ми се искаше да вярвам, че тенът ѝ изглежда малко по-жизнен и че дишането ѝ е по-стабилно. Целунах я по челото и прошепнах:

— Обичам те, бабо. Ще се върна скоро. До тогава сестра Мери Анджела ще остане с теб. Тя няма да допусне гарваните-демони да ти навредят.

Обърнах се към монахинята. Тя изглеждаше спокойна, седнала в болничния стол с броеница в ръка, а пламъкът на свещта хвърляше сенки върху нея. Искях да ѝ благодаря, но тя заговори първа:

— Няма нужда да ми благодариш, дете мое. Това е работата ми.

— Да стоите с болни?

— Да помагам на доброто в борбата му със злото е моята работа.

— Радвам се, че сте добра в това.

— Аз също.

Целунах я по бузата и тя се усмихна. Но имаше още нещо, което трябваше да ѝ кажа, преди да тръгна.

— Сестро, ако не успеем... Ако с приятелите ми не успеем да спрем Калона и той се завърне, ще стане много опасно за хората. Особено за жените. Ще трябва да се скриете някъде под земята. Знаете ли някое място, например мазе или дори подземие, в което да можете да се скриете бързо и да останете там известно време?

Тя кимна.

— Под абатството ни има голямо мазе, което се е ползвало за много неща. Включително за складиране на алкохол през двайсетте години, ако се вярва на историите.

— Добре, значи там трябва да отидете. Скрийте и останалите монахини. Даже най-добре скрийте и котките. Просто да сте под земята. Калона мрази земята и няма да ви последва там.

— Разбирам, но все пак се надявам вие да победите.

— И аз се надявам да се окажете права, но все пак ми обещавайте, че ще отидете там и ще отведете баба ми със себе си.

Погледнах я в очите и очаквах да ми възрази, че няма да е никак лесно да отнесе ранена възрастна жена от интензивното отделение просто така.

Вместо това тя се засмя:

— Имаш думата ми.

Примигах от изненада.

— Нали не си мислиш, че си единствената, способна на магия?

— Тя повдигна вежди въпросително. Хората рядко поставят под въпрос действията на една монахиня.

— Хм, добре тогава. Е, записах си телефона ви. Ще се обадя при първа възможност.

— Не се притеснявай за мен или за баба си. Възрастните жени знаят как да се грижат една за друга.

Целунах я отново по бузата.

— Сестро, вие сте точно като баба. А такива жени са истинско съкровище.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Не исках да чакам Дарий, защото можех и сама да измина краткото разстояние до училището, докато той се качи на колата си и дойде при мен, но не можех да рискувам. Нощта се беше превърнала от приятел в ужасяващ и невидим враг. Докато чаках Дарий, звъннах на Стиви Рей.

Но тя не вдигна. Телефонът дори не позвъни, а директно се включи гласовата поща. Отново се замислих какво ли съобщение да ѝ оставя.

— Здравей, Стиви Рей, има едно голямо пророчество, свързано с древно създание, за което искам да поговорим, преди да дойдеш, за да не налетиш право на него. Ще те потърся пак по-късно.

Не ми се стори, че е особено умно. Ядосах се на себе си, че не съм се обадила на Стиви Рей по-рано, но инцидентът с баба отне цялото ми внимание.

Точно каквото гарваните-демони целяха.

Колата на Дарий спря пред входа на спешното отделение и той слезе да ми отвори вратата.

— Как е баба ти?

— Засега няма промяна. Докторите казаха, че това е добър знак. Сестра Мери Анджела ще остане с нея тази нощ, за да мога да отида и да проведа ритуала.

Сестра Мери Анджела е могъща жрица. От нея би станал чудесен вампир — каза Дарий, докато обръщаше колата.

— Ще ѝ го кажа — засмях се аз. — Станало ли е в училище днес нещо, за което трябва да знам?

— Имаше слухове за отмяна на ритуала, след като се разпространи новината за инцидента с баба ти.

— О, не, не е необходимо — казах аз набързо. — Ритуалът с твърде важен, за да си позволим да го отменяме. Той ме изглежда с любопитство и отвърна:

— Точно това каза и Неферет. Успя да убеди Шекина да не променя програмата.

— Така ли? — възкликнах аз и се зачудих защо ли е толкова важно за Неферет да бъде извършен ритуалът. Може би се досеща, че Афродита е загубила дарбата си за елемента Земя и очаква да види как ще се изложим. Е, очакваше я голяма изненада.

— Едва стигнахме навреме. Ще успееш само да се преоблечеш и трябва по най-бързия начин да отидеш на източната стена.

— Няма проблем, свикнала съм да се справям в напрегнати ситуации — излъгах аз.

— Е, все пак Афродита и останалите от групата са подготвили всичко предварително.

Афродита, а? — засмях се аз.

— Да, Афродита — усмихна се той. После ми отвори вратата, за да слеза.

— Благодаря ти, скъпи — пошегувах се аз. — Ще се видим на ритуала.

— Не бих го пропуснал за нищо на света.

— О, боже! Баба ти добре ли е? Толкова се притесних, като научих! — каза Джак и се хвърли да ме прегърне.

Дукесата размахваше опашка за поздрав.

— Да, много се притеснихме за нея — рече Деймиън, който влезе веднага след Джак и също ме прегърна. — Запалих една лавандулова свещ и я оставих да гори цял ден.

— Това със сигурност би я зарадвало.

— Е, как е положението? Ще се оправи ли? — попита Ерин.

— Да, Афродита нищо не ни каза — добави Шоуни.

— Казах ви всичко, което знам — отвърна Афродита, която влезе последна в стаята. — А то е, че нищо няма да може да се каже със сигурност поне няколко дни.

— Все още това е единственото, което знаем отвърнах. — Но поне е добре, че не се влошава.

— Наистина ли гарваните-демони са причинили инцидента? — попита Джак.

— Да, напълно сигурна съм — отвърнах аз. — Един от тях беше в стаята ѝ, когато пристигнах.

— Тогава как се реши да я оставиш съвсем сама? Искам кажа, те могат да я наранят! — възкликна Джак.

— Наистина могат, но тя не е сама. Помните ли монахинята, за която ви споменахме с Афродита? Тя остана с нея и няма да допусне нищо да ѝ се случи.

— Монахините ме ужасяват — каза Ерин.

— А аз да не казвам мен колко ме плашат. Прекарала съм първите си пет години в частно католическо училище и мога да ви гарантирам, че са ужасно гадни — добави Шоуни.

— Сестра Мери Анджела може отлично да се справи с всеки гарван-демон, който се опита да се навърта около баба.

— Значи тази монахиня знае за гарваните-демони? — попита Деймиън.

— Знае цялата история. За пророчеството и въобще всичко. Трябваше да ѝ разкажа, за да разбере защо е толкова важно да не оставя баба сама нито за минута. Замълчах и усетих, че трябва да им призная. — Освен това усещам, че мога да ѝ имам доверие. Чувствам прилив на много силна добра енергия, когато съм около нея. В интерес на истината тя ми напомня на баба ми.

— Освен това тя смята, че Никс е просто още една персонификация на Божията майка, което значи, че не ни смята за никакви зли изчадия от ада — обясни Афродита.

— Това е много интересно — каза Деймиън. — Искан ми се да се запозная с нея... веднага щом приключим с тази лудост около Калона.

— Като се заговорихме за лудости, някой от вас хвърлял ли е око на скритата камера? — попитах аз.

Джак кимна и потупа чантата на рамото си.

— Аз поглеждах и засега всичко е въ-въ мъртвешки спокойно. — Той се изхили и после се плесна през устата. — Извинявам се, не исках да говоря така неуважително.

— Скъпи, всичко е наред — Деймиън го прегърна. — Хуморът помага в такива стресови ситуации. А ти си много готин, като се смееш.

— Преди да ми се е повдигнало и да съм повърнала върху новата си прекрасна рокля, може ли да се концентрираме над подготовката за

ритуала? Няма да е особено добре да закъсняваме — напомни ни Афродита.

— Да, права си, ще се заемем с това. Забелязвам, че изглеждате чудесно — казах аз и се усмихнах на всички. — Ще бъдем много хубава група.

Те се засмяха и започнаха да кокетничат и да се покланят. Идеята да сме облечени с чисто нови дрехи на пречистващия ритуал беше на Близначките. Искаха това да символизира Новата година и обновяването на училището след пречистването. Докато бях при баба в болницата, Близначките бяха напазарували. Не ги попитах как са се освободили от училище. За някои неща е по-добре човек да не знае подробностите. Всички бяхме облечени в черно, но изглеждахме различно. Роклята на Афродита беше от кадифе, много къса и с обло деколте. Изглеждаше убийствено с черните си ботуши на тънки токчета. Имах чувството, че е решила да заложи на мотото си: *„Няма значение какво се случва. Ако изглеждаш добре, всичко ще е наред.“* Деймиън и Джак бяха облечени с черни мъжки дрехи. Не разбирам нищо от мъжки дрехи, но двамата изглеждаха добре. Близначките бяха с къси черни поли и от онези туники, стегнати под бюста, за които не можех да определя дали са готини, или по-скоро изглеждат като дрехи за бременни. Естествено никога не съм го споменавала на Близначките. Аз бях облечена с роклята, която Ерин ми беше избрала. Черна на цвят, с блещукащи червени камъчета по деколтето и по края на дългите ръкави. Щом дойдеше моментът да вдигна ръце и да призова елементите, камъчетата щяха да засияят на лунната светлина като капчици кръв. С други думи — страхотна рокля.

Естествено, всички носехме огърлиците със символа на „Дъщерите и Синовете на мрака“. Моята беше с червени камъни в тон е тези по роклята.

Усмихнах се на приятелите си, защото се чувствах уверена и горда. Баба беше в най-добрите ръце. Приятелите ми бяха до мен, този път без тайни между нас. Ритуалът щеше да мине добре, а Стиви Рей и червените новаци щяха да се покажат на всички, което пък значи, че Неферет повече няма да може да ги крие, независимо дали ще признае своето участие в създаването им или не. Може да се каже, че с Ерик отново си говорим. А като стана дума за момчета, съм оптимистично

настроена относно връщането на Старк към живота. Този път Шекина щеше да стане свидетел на това.

Чувствах се доста добре и всички бяхме готови да се справим с каквото и древно зло да ни се изправи насреща.

— Така, ритуалът ще протече както обикновено. Ще изляза на музиката, която Джак избере.

— Спрях се на най-хубавата част от саундтрака на „Мемоарите на една гейша“ Има и още нещо, но ще го оставя за изненада.

Намръщих се. Точно сега не ми беше до изненади.

— Не се притеснявай — каза Деймиън. — Ще ти хареса.

— Значи започваме с призоваването на елементите. Афродита, трябва да застанеш точно пред големия дъб до източната стена.

— Вече се погрижихме за това, Зи — каза Ерин.

— Да, подредихме свещите и ритуалната маса, а Джак и Деймиън се занимаваха с озвучаването.

— А Стиви Рей не се е мяркала, така ли? Не — отговориха всички едновременно.

Въздъгнах отново. Няма да е зле да дойде най-последно.

— Не се тревожи, ще дойде — каза Деймиън.

— С Афродита си разменихме погледи.

— Надявам се. Защото не знам какво ще правим, ако зелената свещ излети от ръцете на Афродита, когато се опитам да я запала.

— Тя може да я остави на земята и да направи няколко танцови стъпки, докато запалваш свещта предложи Джак с надежда.

Афродита завъртя очи.

— Да се надяваме, че план Б просто няма да се състои. И така, щом Стиви Рей пристигне и елементите са призовани, ще обявя съществуването на червените новаци и ще обясня как тяхната поява ще изчисти училището от тайни — обясних аз.

— Това е добра идея — съгласи се Деймиън.

Благодаря. След това предполагам, че ще се наложи да се дават много подробни обяснения, затова мисля да ги оставя за след края на ритуала.

И ще гледаме как Неферет ще се оправя с последиците — каза Афродита.

— А ако тя е кралица Тси Сгили, както предполагаме, май ще е твърде заета да дава обяснения на ядосаната Шекина, за да се занимава

с възкресяване на Калона и изпълняване на пророчеството казах аз, а наум допълних: А ако най-лошото се случи и кралица Тси Сгили е Стиви Рей или някой от нейните новаци, ще разчитам на Шекина или на Никс да оправи тази работа. — Деймиън, хвърляй по едно око за гарваните-демони. Ако ти се стори, че виждаш или чуваш някой от тях, прати им вятъра.

— Добре, ще го направя.

— Е, значи сме готови?

— Да! — извикаха всички едновременно.

Излязохме от общежитието и е уверени сърца се устремихме към последния си миг невинност.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стори ми се, че цялото училище се е събрало и ни чака. Близначките така бяха подредили свещите, че да очертаят нещо като сцена и учениците се бяха струпали около нея, а отстрани се извисяваше огромният дъб.

Стана ми приятно да видя всички „Синове на Еребус“. Те се бяха подредили по външния кръг на множеството, а някои от тях стояха до източната стена. Предполагам, това щеше да създаде проблеми на Стиви Рей и червените новаци да влязат в училището, но като знаех, че гарваните-демони, Калона и кой ли още не убиват вампири, това ме караше да се чувствам малко по-сигурна.

Ние с Джак останахме малко настрана, докато Деймиън. Близначките и Афродита заеха местата си и взеха свещите в ръце.

Ако застанех на пръсти, можех едва да различа празничната трапеза на Никс, която обикновено слагахме в центъра на кръга. Представих си, че тази вечер тя съдържа сушени плодове и консервирани зеленчуци, както подобаваше на дълбоката зима, заедно с ритуалния бокал вино.

Струва ми се, че видях някой да стои зад масата, но и без това имаше твърде много хора... навярно ми се бе сторило.

— Добра среща! — поздрави ме Шекина.

— Добра среща — усмихнах се аз и се поклоних.

— Как е баба ти? — попита ме тя.

— Държи се.

— Предложих да отменим ритуала или поне да го отложим, но Неферет беше категорична, че трябва да продължим по програма. Изглежда смяташе, че това е много важно за теб.

Опитах се да изглеждам заинтригувана, без да показвам какво наистина мисля за това.

— Е, предполагам, че ритуалът е важен, а аз не искам да съм причината за неговото отменяне. — Огледах се, но не видях никъде Неферет. Сигурна съм, че единствената причина да настоява толкова за

провеждането на ритуала е, защото знае, че съм разстроена и наранена от инцидента с баба. — Къде е Неферет? — попитах Шекина.

Тя се огледа наоколо и се намръщи.

— Току-що беше с мен. Странно, че сега не я виждам...

— Сигурно вече е застанала в кръга. — Надявах се лицето ми да не е издало предупредителната аларма, която зазвъня в главата ми. Погледнах към Джак, който се занимаваше с аудиотехниката. — Е, трябва да започваме скоро.

— О, съвсем забравих да ти кажа. Всъщност очаквах Неферет да го направи. — Шекина отново потърси Неферет с поглед. — Е, нищо, и аз мога да ти обясня. Неферет спомена, че понеже никога досега не си водила ритуал от подобна важност, вероятно защото си прекалено млада, сигурно не знаеш, че трябва да сложиш вампирска кръв във виното, което предлагаш при призоваване на елементите.

— Какво?

Стори ми се, че не съм я чула добре.

— Всъщност е по-просто, отколкото звучи. Ерик Найт се съгласи не само да обяви появата ти, заемайки мястото на нашия покоен поет Лорън Блейк, но също така и да изпълнява традиционната роля на съпруг на жрицата, който да принесе кръвта си в жертва. Чувала съм за неговия невероятен актьорски талант, така че без съмнение ще се справи отлично. Просто го следвай, той ще те води.

— Това е изненадата, за която ти споменах! — каза Джак, който се появи зад Шекина. — Имам предвид това, че Ерик ще обяви появата ти в кръга. Тази част с кръвта не е толкова важна. — Той беше още прекалено млад, за да е обвързан с кръвта така, както например бях аз. — Не е ли готино, че Ерик се съгласи?

— Да, много е готино — беше единственото, което успях да изрека.

— Вече ще заемам мястото си — каза Шекина. — Бъди благословена.

— Бъдете благословена — измърморих след нея и се обърнах към Джак.

— Джак! — прошепнах гневно. — Ерик да изпълнява ролята на Лорън Блейк не е никак приятна изненада.

— С Деймиън си помислихме, че е хубаво — намръщи се той. — Решихме, че с Ерик може да се опитате отново да си говорите.

— Не и пред цялото училище!

— О! Хм. Не се бях замислял за тази страна на нещата. — Устните му потрепнаха. — Извинявай. Ако знаех, че това ще те разстрои, щях първи да ти кажа.

Отметнах с ръка косата от челото си. Последното нещо, което ми трябваше сега, бе Джак да избухне в сълзи. Не, последното нещо беше да се изправя лице в лице с Ерик и съблазнителната му кръв пред цялото училище. Добре, добре, просто дишай дълбоко. Минавала си през доста по-объркани ситуации.

— Зоуи? — изхлипа Джак.

— Всичко е наред. Наистина. Аз просто... се изненадах. Ще се оправя.

— Добре. Сигурна ли си? Готова ли си вече?

— Да, и пак да. Затичах се в другата посока и извиках: — Пускай музиката.

— Разбий ги, Зи! — отвърна той, върна се при аудиотехниката и натисна бутона за включване.

Затворих очи и задишах дълбоко, за да прочистя ума си и да се подготвя за призоваването на елементите. А заради изненадата с Ерик съвсем забравих да напомня на Джак да включи скритата камера.

Както винаги бях кълбо от нерви, но не и щом започнах да се движа в кръга и музиката ме изпълни. Саундтракът от „Мемоарите на една гейша“ беше много сполучлив избор. Вдигнах ръце и оставих тялото ми да се движи грациозно.

Изведнъж гласът на Ерик се смеси с мелодията, сътворявайки магия:

*Под блясъка на звездите,
под лъчистата луна,
когато нощта лекува
раните от горящия ден...*

Думите му ме завладяха, а приливът на гласа му ме изпълни. Отметнах глава назад, така че косата ми се спускаше около мен, докато се носех в ритъма, оставяйки се на музиката, танца и магията.

*И тъй ти казвам аз,
ако омразата изпълва твоето сърце,
когато жегата на деня отмине,
отпрати омразата...*

Преминах безпогрешно през кръга, а думите на Ерик ми се струваха точно на място. Знаех, че преди Лорън ги използваше като средство да ме съблазни и омае. Не е мислил какво значи ритуалът за мен, нито за останалите, нито за Никс. Мотивите му винаги са били лични. Сега го осъзнавам толкова ясно и не мога да си обясня как допуснах толкова лесно да ме заблуди. Ерик беше напълно различен от него, както луната от слънцето. Думите, които си беше избрал, се отнасяха за прошка и изцеление. Беше ми приятно да смятам, че ги е избрал заради мен, но съм наясно, че първата му мисъл е била какво ще подхожда на ритуала и на училището, което се опитва да се освободи от мрачната сянка на две убийства.

*Разочарованието на деня,
грешно или не,
си отива с времето
и вече е минало.*

*Прости и забрави болката,
скоро ще намериш сън,
но с блясъка на звездите
под лъчистата тишина.*

С Ерик стигнахме точно в средата на кръга, пред масата Никс. Вдигнах поглед към него. Той беше висок и убийствено красив, в черни дрехи, които допълваха тъмната му коса и подчертаваха сините му очи.

— Здравейте, Жрице — каза тихо.

— Здравейте, съпруге — отвърнах му аз.

Той ме поздрави с дълбок поклон и юмрук на сърцето, а после се обърна към масата. Когато се върна към мен, държеше гравирания сребърен бокал в едната си ръка и церемониален нож в другата. Под церемониален нямам предвид, че е играчка. Всъщност беше остър, много остър, но също така и красиво гравиран със символи и думи, свещени за Никс.

— Ще е нужно това — каза той и ми подаде ножа.

Взех го, смутена от проблясъка на луната върху острието, без да имам представа какво да направя. За щастие музиката все още свиреше и повечето от присъстващите се поклащаха леко на завладяващата мелодия от „Мемоарите на една гейша“. С други думи, не ни гледаха с внимание и ако си шептим, нямаше да ни чуят. Погледнах към Деймиън, а той вдигна вежди въпросително. Бързо отместих поглед.

— Зоуи, добре ли си? — прошепна Ерик. — Нали знаеш, че няма да ме заболи?

— Няма ли?

— Не си ли го правила досега?

Леко поклатих глава.

Той докосна бузата ми за част от секундата.

— Постоянно забравям колко си нова във всичко това. Няма нищо, лесно е. Ще държа дланта си точно над бокала. — Той вдигна бокала и го прехвърли в лявата си ръка. Усещах миризмата на червено вино, с което беше пълен. — Вдигни кинжала над главата си, поздрави посоките на всички елементи с него и после разрежи дланта ми.

Той се усмихна.

— Да я разрежа?

— Порежеш, разрежеш, както искаш. Просто прекарай острието по месестата част на палеца ми. То е много остро и ще свърши цялата работа вместо теб. Аз ще завъртя ръката си, ти ще ми благодариш за саможертвата в името на Никс, а част от кръвта ми ще потече в бокала. После ще свия юмрука си, ти ще вземеш бокала, ще тръгнеш към Деймиън и ще започнеш да призоваваш елементите. Ще трябва на всеки от представляващите елементите да пият от бокала, преди да преминеш към пречистващата част. Разбра ли?

— Да отвърнах, треперейки.

— Тогава по-добре да започваме. Не се тревожи, нищо няма да ми стане.

Кимнах и вдигнах кинжала над главата си.

— Вятър! Огън! Вода! Земя! Призовавам ви! — извиках аз, като обърнах острието последователно на изток, юг, запад и север, докато произнасях името на всеки от елементите.

Нервността ми започна да се стопява, когато почувствах силата на елементите да ме изпълва, откликвайки на призива ми. Свалих острието, допрях върха му в основата на палеца на Ерик, а после с едно рязко движение прокарах острието по дланта му, точно както той ми обясни да направя.

Миризмата на кръвта му ми въздейства мигновено. Топла, тъмна и неопишимо привлекателна. Поразена, аз гледах как се процежда всяка капка, искряща като скъпоценен камък. Вдигнах поглед към сините очи на Ерик.

В името на Никс ти благодаря за твоята саможертва, любов и преданост. Ти си благословен от Никс и възлюбен от нейната жрица.

После се наведох и целунах opakото на кървящата му ръка.

Погледите ни се срещнаха и забелязах, че очите му са по-ярки, лицето му е по-нежно, изражението му по-открито, но не разбихах дали просто играеше ролята си, или наистина изпитваше емоциите, които показваше. Той сви ръката си в юмрук, поздрави ме и каза:

— Аз съм и винаги ще бъда предан на Никс и нейната Висша жрица.

Не разполагах с повече време да се чудя дали говори на мен, или просто играе ролята си. Имах работа за вършене. Така че взех бокала с кръв и вино и се приближих към Деймиън. Той вдигна жълтата си свещ и ми се усмихна.

— Ветре, ти си ми така скъп и близък, както дъха на живота. Тази нощ се нуждаем от сила, за да пречистим застоялия дъх на смърт и страх. Призовавам те, ела при мен!

Този ритуал беше малко по-различен, но Деймиън беше получил достатъчно инструкции предварително, така че с готовност запали свещта си. Когато го направи, ни обви малко торнадо. С Деймиън се усмихнахме един на друг, а аз му поднесох бокала.

Движех се по часовниковата стрелка и на ред беше Шоуни, която вече държеше червената си свещ и се усмихваше нетърпеливо.

— Огън, ти ни топлиш и пречистваш. Тази нощ се нуждаем от твоята сила, за да изгориш тъмнината от сърцата ни. Призовавам те,

ела при мен!

Както обикновено свещта на Шоуни се запали сама, фитилът избухна в силен пламък, а ние почувствахме присъствието на Огъня със сърцата си. Подадох бокала на Шоуни и тя отпи.

След Огъня идваше ред на Водата, представена от Ерин.

— Вода, идваме при теб нечисти, а си тръгваме чисти. Тази нощ искам да отмиеш от нас остатъците от нечистота. Призовавам те, ела при мен!

Ерин запали своята свещ и, заклевам се, чух блъскането на вълните в брега и усетих хладната влага по кожата си. Подадох бокала на Ерин и след като отпи, тя ми прошепна:

— Успех, Зи.

Кимнах и пристъпих към Афродита, която беше пребледняла и напрегната. Държеше зелената свещ, но знаеше, че тя ще изхвъркне от ръцете ѝ, ако призова Земята.

— Къде е тя? — прошепнах, почти без да движа устните си.

Афродита нервно сви рамене.

Затворих очи и се помолих.

Богиньо, разчитам на теб. Ако стана за смях, надявам се някак си да ме измъкнеш от тази ситуация. Отново.

Когато отворих очи, вече бях взела решение. Няма да променяме нищо, дори Стиви Рей да не се появи. Така или иначе бях готова да разкажа на всички. Някои ще повярвал и без доказателства. Някои няма. Зависи как ще се развият нещата. Знаех, че казвам истината, приятелите ми също го знаеха.

Така че вместо да премина към призоваване на Земята, аз намигнах на Афродита и прошепнах:

— Е, да започваме.

После се обърнах към кръга и към въпросителните изражения на всички.

— Сега трябваше да призова Земята. Това е ясно на всички. Но имаме проблем. Вие всички видяхте, че Никс дари Афродита с дарба за този елемент. И това беше така. Но се оказа, че тази дарба е била само временна и Афродита я е съхранявала за тази, която наистина представляваше земята, Стиви Рей.

В момента, в който произнесох името ѝ, клоните на големия дъб над нас се раздвижиха и тя скочи оттам точно до нас.

— Е, Зи, доста време ти отне да стигнеш до мен. — Тя се доближи до Афродита и взе зелената свещ от ръцете ѝ. — Благодаря ти, че запази мястото ми топло.

— Радвам се, че успя — каза Афродита и отстъпи назад, така че Стиви Рей да застане на нейното място.

Тя разклати къдравата си руса коса, усмихна се на всички и красивата плетеница от цветя и птици, които съставляваха алената ѝ татуировка, светна заедно с широката ѝ усмивка.

— Е, сега вече можеш да призовеш земята.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В този момент всичко се обърка. „Синове на Еребус“ се развикаха и тръгнаха към нашия кръг. Вампирите изпаднаха, в шок, а съм сигурна, че чух едно момиче да пищи.

— О, най-добре да оправиш тази бъркотия, Зи — прошепна Стиви Рей.

Обърнах се с лице към нея. Нямахме време за любезности.

— Земя, призовавам те, ела при мен! — За секунда исках да изкрещя, защото нямах запалка. Стиви Рей също нямаше. Но Афродита, хладнокръвна както винаги, се пресегна и запали свещта със запалката, която все още държеше в ръце. Изпълни ни миризмата на лятна тревна поляна.

— Ето, пийни си — казах аз и подадох бокала, а Стиви Рей отпи голяма глътка.

Намръщих й се.

— Какво? — прошепна тя. — Ерик е много вкусен.

Завъртях очи и се върнах пак в центъра на кръга, където Ерик гледаше втренчено Стиви Рей. Протегнах ръка над главата си.

— Дух, призовавам те, ела при мен! — казах аз, без никакви предисловия.

Когато духът се пробуди в мен, взех церемониалната запалка от масата за Никс и запалих виолетовата свещ, която стоеше пред мен, после също като Стиви Рей отпих голяма глътка от бокала. Усещането беше невероятно. Стиви Рей имаше право, Ерик беше вкусен, но аз вече знаех това. Изпълнена със свежестта на виното и кръвта, аз закрачих напред. Никога съм била по-горда с приятелите си. Те стояха плътно по местата си, държаха свещите и елементите си под контрол, така че кръгът ни да бъде мощен и неразрушим. Обиколих кръга по светлата сребриста нишка и извисих глас над създалата се суматоха:

— „Дом на нощта“ слушайте ме!

Изведнъж всички запазиха тишина, чувайки силата на богинята в моя глас. За малко аз също да замълча, шокирана от ефекта. Вместо

това се прокашлях тихо и започнах отначало, този път без да се налага да се надвиквам с всички.

— Стиви Рей не е мъртва. Тя мина през различен вид Промяна. Беше й много трудно и почти й костваше човечността, но тя успя и сега е нов вид вампир. — Пристъпвах бавно във вътрешността на кръга, в опит да срещна колкото се може повече погледи, докато обяснявах. — Никс никога не я изостави. Както виждате, тя все още притежава дарбата си за елемента Земя, дарба, дадена и запазена от Никс.

— Не разбирам. Това момиче е новак, който е умрял и после възкръснал?

Шекина беше пристъпила напред и сега гледаше право в мен.

Преди да мога да отвърна. Стиви Рей взе думата.

— Да, госпожо. Аз умрях, после се върнах, но вече не бях същата. Бях загубила себе си или поне голяма част от това, но с помощта на Зоуи. Деймиън. Шоуни. Ерин и особено на Афродита, успях да открия себе си отново и да мина през Промяната, която ме превърна в друг вид вампир.

Тя посочи към червената си татуировка.

Афродита пристъпи напред, всъщност се движеше по тънката сребриста нишка, която описваше кръга ни и го правеше едно цяло. Очаквах да видя как нишката я отблъсква или нещо подобно и ужасно, но вместо това тя й позволи да стигне до мен. Когато се приближи, видях как тялото й е очертано от същата сребърна нишка, която описваше нашия кръг.

— Когато Стиви Рей мина през Промяната, това се случи и с мен. — Тя вдигна ръката си и с бързо движение изтри от челото си полумесеца, който беше нарисуван там. Чуха се много възклицания, но тя продължи: — Никс ме превърна в човек, но аз съм нов вид човек, точно както Стиви Рей е нов вид вампир. Аз съм човек, който има благословията на Никс. Все още имам виденията, с които тя ме дари като вампир новак. Богинята не е отвърнала лицето си от мен.

Афродита вдигна гордо глава и погледна към присъстващите, сякаш някой би се осмелил да каже нещо лошо за нея.

— И така, имаме нов вид вампир и нов вид човек — казах аз. Погледнах към Стиви Рей и тя кимна с усмивка. — Освен това, обаче, имаме и нов вид новаци.

В момента, в който го изрекох, от клоните на дъба над нас като че ли заваляха новаците. Помислих си по-късно да питам Стиви Рей как е успяла да качи всички горе. Разпознах Венера, която, доколкото си спомням, беше бившата съквартирантка на Афродита, и се запитах дали те двете са успели да си поговорят. Разпознах и противния Елиът, когото все още не можех да се насиля да харесам. Те всички застанаха в кръга и се подредиха от едната страна на Стиви Рей. Изглеждаха леко нервни, а червените им полумесеци ясно грееха на челата им.

Чух как някои от учениците извън кръга извикаха имената на свои бивши съквартиранти и приятели, които са разпознали. Знам какво е да мислиш, че най-добрият ти приятел е мъртъв, а после да го видиш как се разхожда, говори и диша.

— Те не са мъртви! — казах аз решително. — Те са нов вид новаци. Но са почти като нас и затова е време да им намерим място и да разберам защо Никс ги е създала.

— Лъжа!

Крясъкът беше толкова силен, че почти ми проглуши ушите. Чу се мърморене сред тълпата и тя се раздели на две, за да направи път на Неферет.

Изглеждаше като богиня на отмъщението и дори аз останах безмълвна пред изключителната ѝ красота. Върху нежните ѝ бели рамене се спускаха презрамките на изящната черна рокля, която подчертаваше грациозното ѝ тяло. Гъстата ѝ кестенява коса беше пусната и падаше на вълни чак под тънката ѝ талия. Зелените ѝ очи проблясваха, а устните ѝ бяха червени като свежа кръв.

— Искаш от нас да приемем тази подигравка на природата като нещо, създадено от богинята? — каза тя е дълбок и гърлен глас. — Тези създания бях мъртви и трябва отново да станат такива.

Гневът в думите ѝ напълно развали магнетизма ѝ.

— Ти би трябвало добре да познаваш тези създания, както ги нарече — обърнах се към нея аз. Може да нямах нейния добре трениран глас, нито извънредната ѝ красота, но казвах истината и богинята беше на моя страна. — Ти се опита да ги използваш. Да ги превърнеш в зли изчадия. Ти беше тази, която ги държеше затворени, а благодарение на нас Никс ги излекува и освободи.

Очите ѝ се разшириха и на лицето ѝ се изписа изненада.

— Обвиняваш ме за тези чудовища?

— Хей, аз и приятелите ми не сме чудовища! — извика Стиви Рей зад мен.

— Замълчи, звяр такъв — изкомандва я Неферет. — Достатъчно! — После се обърна към вцепенената тълпа: — Тази нощ открих още едно от създанията, които Зоуи и нейната групичка се опитват да възкресят. — Тя се наведе и вдигна нещо, което дотогава стоеше в краката ѝ. Разпознах чантичката на Джак, от която тя извади монитора и скритата камера, която трябваше да е старателно скрита в моргата. Очите на Неферет обходиха тълпата и се спряха на Джак. — Джак! Отричаш ли, че Зоуи те накара да инсталираш тази камера в моргата, за да наблюдава тялото на починалия Джеймс Старк и да види кога магиите, които му е направила, ще го върнат към живота?

Не. Да. Не беше точно така — запъна се Джак.

Дукесата, която лежеше в краката му, започна жално вие.

Оставете го на мира! — изкрещя Деймиън от мястото си в кръга.

Неферет се обърна към него:

— Значи продължаваш да си заслепен от нея? Продължаваш да следваш нея, а не Никс?

Преди той да успее да отговори, Афродита се намеси:

— Неферет, къде е емблемата ти с образа на Никс?

Тя погледна към Афродита и гневно присви очи. Но сега всички обърнаха внимание, че по изисканата черна рокля на Неферет нямаше и следа от бродерия с фигурата на Никс. А после аз забелязах още нещо. Тя носеше огърлица, която преди не бях виждала. Примигах, защото не можех да повярвам на очите си, но се убедих, че съм права. На златна верижка на врата ѝ висеше медальон с формата на криле. Големи черни гарванови криле, направени от оникс.

— Какво е това украшение? — попитах аз.

Ръката ѝ се стрелна машинално към черния медальон.

— Това са крилете на Еребус, съпругът на Никс.

— Хм, извинявам се, но не е вярно — намеси се Деймиън. — Крилете на Еребус са златни. Никога не са изобразявани в черно. Това го знам от урока по социология.

— Достатъчно сме дърдорили глупости изстреля Неферет. — Време е да приключваме с този фарс.

— Аз също смятам, че това е добра идея — казах аз.

Започнах да търся Шекина с поглед, когато Неферет отстъпи настрана, щракна с пръсти към една сенчеста фигура, която сякаш се материализира зад нея.

— Ела при мен и им покажи какво създадоха току-що.

Агонизиращият жален вой на Дукесата завинаги се запечата в ума ми заедно с първия поглед към новия Старк. Той се движеше като призрак. Кожата му беше мъртвешки бледа, а очите му кървавочервени. Полумесецът му също беше червен, точно както на останалите новаци, но беше различен от тях. От вида му ми прилоша. *Старк!*

Искаше ми се да извикам името му силно и високо, но от устните ми излезе само шепот.

Въпреки това той се обърна към мен. Видях как кървавият блясък в очите му угасна и за миг в тях пробяга образът на момчето, което познавах.

— Ззззоуи...

Той просъска името ми, но това все пак ми даде някаква надежда. Пристъпих крачка към него и се опитах да не заплача.

— Старк, това съм аз.

— Казах ти, че шшшще се върна за теб.

Усмихнах се през сълзите, които напиреха от очите ми, и започнах да се доближавам до него, по-близо и по-близо до края на кръга. Отворих уста да му кажа, че всичко ще е наред, че някак си ще се справим и той ще е добре, но изведнъж Афродита се озова зад мен. Хвана ме за китката и ме придърпа назад.

— Неферет иска да те подмами.

Понечих да се отскубна от нея, особено след като гласът на Шекина се дочу от другата страна на кръга.

— Причиненото на това дете е ужасно. Зоуи, настоявам да закриеш този ритуал. Ще вземем момчето с нас и веднага ще се свържем със Съвета на Никс, за да вземе отношение по случилото се.

Усетих как червените новаци зад гърба ми се раздвижват и отклониха вниманието ми от Старк. Обърнах се и срещнах погледа на Стиви Рей.

— Всичко е наред, това е Шекина. Тя може да разбере разликата между истина и лъжа.

— Аз знам разликата между истина и лъжа и вода със себе си съдия, много по-велик от някакъв си съвет — каза Неферет и аз се обърнах отново към нея.

— Разкрита си! — изкрещях аз. — Не съм направила това на Старк, нито на останалите червени новаци. Ти го направи и сега ще се изправиш лице в лице с творението си.

— Само че творението изрича твоето име — каза тя с подигравателна усмивка.

— Ззззоуи... извика ме Старк отново.

Погледнах го и се опитах да открия в призрачното му лице момчето, което познавах.

— Старк, толкова съжалявам за това, което ги се е случило.

— Зоуи Редбърд! Затвори магическия кръг веднага! — Гласът на Шекина звучеше като камшик. — Тези събития трябва веднага да бъдат докладвани на Съвета, а аз ще взема това момче със себе си като доказателство.

Поради някаква причина думите на Шекина накараха Неферет да избухне в смях.

— Имам лошо предчувствие — каза Афродита и ме дръпна назад към центъра на кръга.

Аз също — обади се Стиви Рей.

— Не затваряй кръга — каза Афродита.

Изведнъж гласът на Неферет достигна до мен като шепот:

— Не затваряй кръга и ще изглеждаш виновна. Затвори го и ще бъдеш уязвима. Кое от двете избираш?

Срещнах погледа на Неферет.

— Избирам силата на кръга си и истината.

Усмивката ѝ беше победоносна. Тя се обърна към Старк.

— Цели се в истинския знак, този, който ще накара земята да кърви. Веднага! — изкомандва го тя.

Видях как той се поколеба за миг, сякаш се бори със себе си.

— Направи каквото ти казвам и ще ти дам това, за което копнее сърцето ти.

Неферет прошепна тези думи в ухото на Старк, но аз ги разчетох по устните ѝ. Ефектът, който те оказаха върху него, беше мигновен. Очите му заблестяха в червено и с бързината на атакуваща змия, той вдигна лъка си, който досега не бях забелязала, нагласи стрелата и

стреля. Прорязвайки въздуха, тя се заби точно в гърдите на Стиви Рей с такава сила, че влезе чак до перата на върха.

Стиви Рей пронизана и падна на земята. Аз изпищях и хукнах към нея. Чувах как Афродита крещи на Деймиън и Близначките да не развалят кръга и мислено я благослових за проявеното хладнокръвие. Стигнах до Стиви Рей и се свлякох на земята заедно с нея. Тя си поемаше дъх на малки, болезнени вдишвания, а главата ѝ беше приведена напред. Стиви Рей! О, боже мой, не! Стиви Рей!

Тя бавно повдигна глава и ме погледна. От раната ѝ извираше кръв, повече кръв, отколкото предполагах, че може да има в тялото на човек. Тя попиваше в земята наоколо, точно в корените на огромния дъб. Кръвта ме хипнотизира. Не заради своята сладка и привлекателна миризма, а защото осъзнах как изглежда. Изглеждаше сякаш земята в основата на големия дъб кърви.

През рамо погледнах към Неферет, която се смееше триумфално от външната страна на кръга. Старк беше паднал на колене зад нея и ме гледаше с очи, които вече не бяха червени, но бяха изпълнени с ужас.

— Неферет, ти си чудовището, не Стиви Рей — изкрещях аз.

— Името ми вече не е Неферет. Отсега нататък ме наричайте кралица Тси Сгили. — Думите бяха изречени в ума ми така, сякаш ги е прошепнала на ухото ми.

— Не! — извиках аз и изведнъж нощта избухна.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Земята под краката ми, пропита е кръвта на Стиви Рей, започна да се раздвижва, сякаш вече не беше твърда земя, а вода. Измежду паническите крясъци разпознах спокойния глас на Афродита:

— Преместете се, но не разваляйте кръга!

— Зоуи — прошепна Стиви Рей. Очите ѝ бяха изпълнени с болка. — Слушайте Афродита. Не разваляйте кръга. Независимо от всичко!

— Но ти...

— Не, аз не умирам. Наистина. Той просто отне кръвта, но не и живота ми. Не разваляйте кръга.

Кимнах и се изправих. Ерик и Венера бяха най-близо до мен.

— Идете от другата страна на Стиви Рей. Хванете я. Помогнете ѝ да държи свещта си. Независимо как, не му позволявайте да излезе и не допускайте кръга да бъде развален.

Венера изглеждаше разтърсена, но кимна и пристъпи към Стиви Рей. Ерик, пребледнял от шок, просто се взираше в мен.

— Направи своя избор — казах му аз. Или си с нас, или си с Неферет и останалите.

Той не се поколеба.

— Направих избора си още когато предложих да участвам в ритуала тази нощ. С вас съм.

Той помогна на Венера да вдигне Стиви Рей.

Препъвайки се върху неравната земя, аз се добрах до масата за Никс и взех виолетовата свещ точно преди да падне на земята. Притиснах я към себе си и се обърнах към Деймиън и Близначките. Те следваха хладнокръвните инструкции на Афродита и въпреки хаоса и писъците извън кръга, се придвижваха в синхрон, свивайки окръжността и сребърната линия, която я описваше. Стиви Рей остана в центъра, а всички ние я обградихме.

— Нека да започнем да я отместваме от дървото — каза Афродита. — Всички заедно, без да разваляме кръга. Трябва да се

доберем до изхода в източната стена. Веднага.

Погледнах към нея, а тя ми кимна решително.

— Знам какво ще последва сега и никак няма да е приятно.

— Тогава да се измъкваме от тук — казах аз.

Започнахме да се придвижваме като група и правехме малки крачки върху неравната земя. Трябваше да сме изключително внимателни със Стиви Рей и свещите. Може би някой трябваше да ни последва? Може би Шекина трябваше да ни каже нещо, но изглежда ние бяхме като в сапунен мехур на спокойствието наред свят, внезапно връхлетян от кръв, паника и хаос. Продължавахме да отстъпваме от дървото по продължение на стената, бавно и внимателно. Забелязах, че по тревата под краката ни вече няма от кръвта на Стиви Рей и в този момент се разнесе ужасяващият смях на Неферет.

С разтърсващ звук дъбът се разцепи на две. Вървах заднишком и успях да видя всичко. От дълбините на земята под разрушения дъб излезе създание. Първоначално всичко, което виждах, бяха черни криле, които напълно покриваха нещо. После то пристъпи навън от дъба, извиси мощното си тяло и разпери крилете си с цвят на нощ.

— О, Богиньо!

Този вик се изтръгна от мен при вида на Калона. Той беше най-красивото нещо, което някога съм виждала. Кожата му беше гладка с лек слънчев загар. Косата му беше черна като крилете и падаше свободно на гъсти вълни по раменете му.

Изглеждаше като древен воин. Лицето му... Как бих могла изобщо да опиша красивото му лице? Беше като оживяла скулптура и в сравнение с него всеки смъртен, бил той човек или вампир, изглеждаше като жалка имитация на неговия блясък. Очите му бяха с цвят на кехлибар, толкова перфектни, сякаш бяха златни. Тези очи ме зовяха... зовяха ме...

Бях се вцепенила и заклевам се, щях да разваля кръга на момента, ако не беше вдигнал прекрасните си ръце и не беше извикал е мощния си глас:

— Въздигнете се заедно с мен, деца мои!

Гарваните-демони излетяха от процепа в земята и закриха небето. Страхът, който ме изпълни при вида на ужасяващо познатите им тела, развалиха магията, с която красотата на Калона ме беше

пленила. Те се завъртяха около баща си с крясъци, а той се засмя и вдигна ръцете си високо, за да го докосват с крилете си.

— Да се махаме от тук! — изсъска Афродита.

— Да, нека да побързаме — казах аз, след като бях дошла отново на себе си. Земята вече не се тресеше, така че можехме да ускорим крачка. Аз все още вървах заднишком и наблюдавах в захлас как Неферет се доближи до новоосвободения ангел. Тя спря пред него и се поклони ниско.

Той наклони глава царствено, а очите му вече горяха от страст.

— Кралице моя!

— Съпруге мой — отвърна тя. После се обърна към тълпата, която гледаше Калона в захлас. — Това е Еребус, който най-сетне дойде на земята! — обяви Неферет. Поклонете се на съпруга на Никс и нашия нов господар.

Повечето от присъстващите, особено новациите, веднага паднаха на колене. Потърсих с поглед Старк, но не го открих. Видях как Шекина си проправя път между коленичилите новаци, а на лицето ѝ е изписано ужасно раздражение. Много от „Синове на Еребус“ се присъединиха към нея, но не съм сигурна дали се съмняваха в Калона така, както Шекина, очевидно се съмняваше, или просто искаха да защитят своята Висша жрица. Преди тя да успее да премине през тълпата и да се изправи срещу въздигналия се ангел, Неферет вдигна ръка и леко щракна с пръст. Този жест беше толкова незабележим, че ако случайно не я наблюдавах, сигурно щях да го пропуска.

Очите на Шекина се разшириха, тя простена, стисна се за гърлото и се строполи на земята. „Синове на Еребус“ се хвърлиха към тялото ѝ.

В този момент извадих телефона от джоба си и веднага се обадох на сестра Мери Анджела.

— Зоуи? — Тя отговори още на първото позвъняване.

— Изчезвайте от там. Махайте се по най-бързия начин! — извиках аз.

— Разбирам — отвърна тя със спокоен глас.

— Вземете баба! Трябва да вземете баба със себе си!

— Разбира се, че ще я взема. Ти се погрижи за себе си и за хората си. Аз ще се погрижа за баба ти.

— Ще се обадя веднага, щом мога — казах аз и затворих телефона.

Погледнах към Неферет и видях, че е насочила вниманието си към нас.

— Почти стигнахме! — извика Афродита. — Някой да отвори скапаната врата!

— Вече е отворена — чу се познат глас.

Обърнах поглед назад и видях Дарий да стои до процепа в стената. С голямо облекчение забелязах, че Джак стои плътно до него заедно с Дукесата.

— Ако си с нас, значи си против тях — казах на Дарий, посочвайки с брадичка към „Дома на нощта“ и „Синовете на Еребус“, които не смееха да направят нито движение против Калона.

— Вече направих своя избор — отвърна той.

— Може ли вече да се махаме оттук, тя гледа към нас — извика Джак.

— Зоуи! Трябва да ни спечелиш малко време — каза Афродита. — Използвай елементите, прикрий ни.

Кимнах и затворих очи, за да се концентрирам. Смътно дочувах как зад мен Афродита се разпорежда с червените новаци и им казва да стоят близо един до друг в кръга, макар вече да нямаше съвсем кръгла форма, докато се промушвахме през процепа. Но там беше само част от мен. Останалата част призоваваше Вятъра, Огъня, Водата, Земята и Духа, за да ни закрилят и да ни прикрият от взора на Неферет. Те побързаха да ми се подчинят и аз усетих как силите ме напускат. Естествено, досега никога не съм контролирала едновременно и петте елемента и имах чувството, че умът и волята ми сякаш пробягват цял маратон.

Стиснах зъби и продължих. Елементите се движеха около нас. Можех да почувствам вятъра, да подуша солената миризма на океана. Изведнъж небето се заоблачи и се изви буря. Силен гръм удари дърво на няколко метра от нас. Един от червените новаци ме издърпа през процепа в стената и бях спокойна, че малката ни групичка е напълно защитена от гнева на стихииите. Насред целия този хаос чух едно познато мяукане и забелязах Нала да стои от външната страна на стената сред група котки, които включваха огромната Злодеида и злобния Велзевул.

Хвърлих последен поглед към Неферет, която се оглеждаше диво и очевидно не искаше да повярва, че някак сме успели да се измъкнем. После процепът се затвори и ние се озовахме извън „Дома на нощта“

— Добре, нека да затегнем кръга. Близначките, много сте близо една до друга. Котките, спрете да съскате на Дукесата. Нямаме време за това. Афродита раздаваше заповеди една след друга.

— Към тунелите! — Гласът на Стиви Рей проряза нощта. Погледнах към нея. Тя не можеше добре да стои на краката си. Ерик я държеше под мишница и я носеше като бебе, внимавайки да не докосне стрелата, която стърчеше зад гърба ѝ. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо и единствено татуировките контрастираха на бялата ѝ кожа.

— Трябва да стигнем до тунелите, там ще сме в безопасност — каза тя.

— Стиви Рей има право. Той няма да ни последва там, нито пък Неферет съгласи се Афродита.

— Какви тунели? — попита Дарий.

— Намират се под града, от времето на Сухия режим. Входът е до старото депо — обясних аз.

— Депото? То е на поне пет километра оттук, и го през центъра на града. Как ще стигнем...

Прекъснаха го ужасяващи писъци, идващи от всички страни. Огнени топки избухваха в небето като огромни смъртоносни цветя.

— Какво става? — попита Джак и се доближи до Деймиън.

— Това са гарваните-демони. Възвърнали са телата си и са гладни. Хранят се с хора — обясни Афродита.

— И могат да използват Огъня? — попита Шоуни с очевидно раздразнение.

— Могат — обясни Афродита.

— Могат друг път! — извика Шоуни и вдигна ръка.

— Не! — спря я Афродита. — Не трябва да привличаш вниманието към нас. Не и сега. Ако го направиш, свършено е с нас.

— Имала си видение за това? — попитах.

Тя кимна.

— Да, че и за още по-лоши неща. Който не се скрие под земята, ще стане тяхна плячка.

— Тогава да тръгваме към тунелите — казах.

— Но как? — попита един от червените новаци, когото не познавах.

Вече бях напълно изтощена от използването на петте елемента едновременно, но не трябваше да го показвам на останалите. Те трябваше да вярват, че съм силна, сигурна и че всичко е под контрол. Поех си дълбоко дъх.

— Не се тревожете. Знам как да бъда невидима. Правила съм го и преди. — После се усмигнах на Стиви Рей: — И не само аз. — Погледнах Афродита въпросително. — Нали така?

Стиви Рей кимна с усилие.

— Да, така е — каза Афродита.

— Е, какъв е планът? — попита Деймиън.

— Да, нека се захващаме с него — добави Ерин.

— Съгласна съм, започвам да се схващам вече — измърмори Шоуни, все още раздразнена от това, че не можеше да противопостави огъня на гарваните-демони.

— Ето го планът. Ще се превърнем в мъгла, нощ и мрак. *Не съществуваме. Никой не може да ни види. Ние сме нощта и нощта е в нас.*

Като изрекох тези думи, усетих познатия трепет по тялото си, видях как червените новаци възкликнаха, защото забелязаха как изчезнах и се превърнах в мъгла, покрита с мрак, обвит в сенки. Замислих се колко е странно, че това смесване с нощта сега ми изглеждаше много по-лесно, понеже бях толкова изтощена... Сякаш просто ще се стоя в нощта и най-сетне ще намеря покой...

— Зоуи! — Гласът на Ерик ме извади от унеса.

— Добре съм! Тук съм. А сега и вие го направете. Концентрирайте се. Не е нищо по-различно от това, което правите, за да се измъкнете през процепа в източната стена, когато искате да се срещате с гаджета или да ходите на ритуали. Само че сега трябва да се концентрирате малко повече. Ще се справите. *Вие сте мъгла и сенки. Никой не ви вижда. Никой не може да ви чуе. Съществува само нощта и вие сте част от нея.*

Видях как групичката ни потрепна и започна да се стопява. Не беше много сполучливо, а и Дукесата все още беше съвсем ясно видима. За разлика от котките ни тя не можеше да се слее с нощта, но

пък момчето, към което се беше притиснала, изглеждаше съвсем като сянка.

— Хайде да тръгваме вече. Стойте близо един до друг. Дръжте се за ръце. Не позволявайте нищо да развали концентрацията ви. Дарий, ти водиш.

Напредвахме през хаоса, през градския кошмар. По-късно се чудех как сме успели да се справим и си дадох сметка, че е така, защото Никс ни прикриваше и ние се движехме в нейната сянка. Обвити със силата ѝ, ние се сляхме с нощта, макар че самата нощ се беше превърнала в лудост.

Гарваните-демони бяха навсякъде. Беше точно след полунощ на Нова година и създанията връхлитаха подпийналите празнуващи хора, които излизаха от клубовете и заведенията. Някои пък чуваха пукотевиците и решаваха, че е празнична заря, излизаха да гледат и също се превръщаха в плячка на гарваните-демони. С ужас наблюдавах колко от тях поглеждат към небето и последното нещо, което виждат в живота си, бяха ужасяващите червени очи на чудовищата.

Бяхме стигнали почти до средата на пътя, когато чух полицейски сирени, а после и изстрели, които ме накараха да се засмея горчиво. Тук е Оклахома, а местните хора обичат да стрелят. Замислих се дали модерните оръжия могат ли засегнат създания, родени от магия и мрак, но знаех, че няма да се чудя дълго. Скоро щеше да стане ясно.

Малко преди депото започна да вали студен дъжд, от който костите ни се вкочаниха, но пък ни помогна да се скрием от чужди очи, независимо дали човешки или демонски.

Забързахме към подземие то на депото, отворихме металната врата и в момента, в който мракът ни погълна, почувствахме страхотно облекчение.

— Добре, вече можем да разпуснем кръга. Благодаря ти, Дух, свободен си — започнах. — Обърнах се към Стиви Рей, която все още беше в ръцете на Ерик. — Признателна съм ти, Земя, свободна си. — Ерин беше от лявата ми страна и аз ѝ се усмихнах в мрака. — Вода, справи се добре. Можеш да си тръгнеш. — Отново се завъртях наляво и застанах срещу Шоуни. — Огън, благодаря ти, можеш да си вървиш. Накрая затворих кръга с елемента, с който го отворих. — Ветре, имаш цялата ми признателност, както винаги. Свободен си.

И в този момент сребърната нишка, която ни описваше и ни пазеше досега, изчезна.

Стиснах зъби, за да прикрия изтощението, което вземаше връх над мен. Може би щях да падна, ако Дарий не ме беше хванал за ръката.

— Нека да слезем по-надолу, тук все още не сме в пълна безопасност — каза Афродита.

Тръгнахме към входа на тунелите. Чувствах се много странно да влизам отново тук. Последния път, когато го направих, беше в разгара на снежна буря. Борех се да спася Хийт от Стиви Рей и останалите червени новаци, а сега се борех да спася тях.

Хийт!

— Зоуи, хайде — подкани ме Ерик, защото се поколебах да тръгна.

Той беше предал Стиви Рей на Дарий и двамата е него бяхме последни от групичката.

— Трябва да се обадя по телефона на двама души. Долу няма обхват.

— Тогава побързай. Ще им кажа, че идваш.

— Благодаря ти — усмихнах се. — Ще побързам.

Той кимна и изчезна по стоманената стълба към тунелите.

Изненадах се, че Хийт вдигна още на първото позвъняване.

— Какво искаш, Зоуи?

— Чуй ме, Хийт, нямам много време. Нещо ужасно се случи в „Дома на нощта“ Последниците ще са потресаващи. Не знам колко време ще продължи, защото все още не знам как да го спра. Но единственият начин да си в безопасност е да си под земята. Злото не може да те последва там. Разбираш ли?

— Да — отвърна той.

— Вярваш ли ми?

Той дори не се поколеба.

— Да.

Въздъхнах с облекчение:

— Вземи семейството си и всеки, за когото те е грижа, и се спасявайте под земята. Нали къщата на дядо ти имаше голямо мазе?

— Да, можем да идем там.

— Добре. Ще ти се обадя пак, когато мога.

— Зоуи, ти в безопасност ли си?

Сърцето ми потрепна:

— Да.

— Къде си?

— В тунелите под старото депо.

— Но там е опасно!

— Не, вече не е. Не се тревожи. Ти просто се спаси под земята. Става ли?

— Да — отвърна той.

Побързах да затворя, преди да съм казала нещо, за което и двамата да съжаляваме. После набрах втория номер, на който исках да звънна. Мама не вдигна. След петото позвъняване се включи телефонният секретар. Веселият ѝ глас казваше:

— Тук е семейство Хефър. Ние обичаме и се боим от Бога и ви пожелаваме благословен ден. Оставете ни съобщение. Амин!

Въздъхнах от досада и когато чух сигнала, казах набързо:

— Мамо, представи си, че Сатаната е дошъл на земята, и ще си много близо до истината. Това нещо е много лошо и единственият начин да се спасиш от него е да слезеш под земята в мазе или пещера. Най-добре идете в подземие то на църквата и стойте там. Става ли? Обичам те, мамо. Погрижих се за баба, тя е е... — И в този момент линията прекъсна. Въздъхнах и се надявах, че поне веднъж в живота си ще ме послуша, а след това последвах останалите по стълбата към тунелите.

Те ме чакаха близо до входа. Видях как проблясваха светлинки навътре в тунела.

— Пратих новаците да донесат светлина и разни други неща — каза Афродита и се обърна към Стиви Рей: — Разните други неща са малко одеяла и сухи дрехи.

— Добре. Това е добре — напрегнах се да отговоря аз въпреки изтощението си.

Новаците донесоха няколко маслени лампи и вече беше достатъчно светло, за да различа израженията на приятелите си. Лицата им изразяваха едно и също, дори това на Афродита не правеше изключение. Бяха уплашени.

Моля те, Никс, отправих мислена молитва към богинята, дай ми сили и ми помогни да обясня всичко правилно, защото както започнем,

така ще живеем тук. Моля те, не допускай да объркам нещата.

Не получих словесен отговор, но все пак получих прилив на топлина, любов и увереност, от които сърцето ми потрепна и ме изпълни със сила.

— Е, ситуацията не е от най-приятните — започнах аз. — Няма защо да го отричаме. Млади сме. Сами сме. Наранени сме. Неферет и Калона засега са силни и доколкото ни е известно, всички възрастни вампири и новаци са на тяхна страна. Но ние имаме нещо, което те нямат. Имаме любов, имаме себе си и знаем истината. Освен това имаме Никс. Тя е белязала всеки от нас по специален начин. Избрала е всеки един от нас. Никога досега не е имало такава специална група ние сме нещо напълно ново. — Замълчах и се опитах да срещна погледите на всички, за да им се усмихна уверено.

В тази пауза се намеси Дарий:

— Жрице, то е ужасно и не мога да го сравня с нищо, което съм изпитвал или дори чувал преди. То е диво и кипящо от омраза. Когато се издигна изпод земята, имах чувството, че злото се възражда.

— Но си го разпознал. Дарий. А останалите воители не успяха. Наблюдавах реакцията им. Не взеха оръжията си, нито побягнаха оттам, както направи ти.

— Един истински смел воин би останал — каза неуверено той.

— Глупости! — възрази Афродита. — Като останаха, да не би да се биха и да защитиха Шекина и другите? Само един истински глупав воин би останал в подчинение като тях. Ти си тук с нас и сега имаш шанс да се бориш. За воините е ясно, че или са станали жертва на гарвановите чудовища, или са под въздействието на някакво заклинание.

— Да — каза Джак. — Ние сме тук, защото сме различни по някакъв начин.

— Ние сме нещо специално — добави Деймиън.

— Адски специално каза Шоуни.

— С теб съм, сестра ми — включи се Ерин.

— Толкова сме специални, че в тълковния речник има наша снимка срещу думата специален — обади се Стиви Рей, която беше изтощена, но определено жива.

— Добре, какво ще правим сега? — попита Ерик.

Всички погледнаха към мен.

Отвърнах на погледите им.

— Ами... ще направим План.

— План? — попита Ерик. — И това ли е?

— Не. Ще си направим План, а после ще измислим как да си върнем училището. Заедно. — Протегнах ръката си в центъра. — Е, с мен ли сте?

Афродита въздъхна престорено, но първа сложи ръката си върху моята.

— Да. С теб съм. Както винаги — каза тя.

— Аз също — добави Деймиън.

— И аз — включи се Джак.

— И ние — казаха Близначките.

— Аз също съм вътре — обади се Стиви Рей.

— Няма да го изпусна за нищо на света — каза Ерик, сложи ръката си най-отгоре и ми се усмихна.

— Добре тогава. Да започваме.

И докато всички викаха идиотски след мен, усетих познат гъдел от пръстите към дланите си. Когато отдръпнах ръка, вече знаех, че имам чисто нови татуировки на дланите си, като на екзотична древна жрица. И така, наред цялата картина на изтощение и хаос, аз бях изпълнена със спокойствие и увереност, че вървя по пътя, който богинята иска да измина.

Не че този път беше особено лек и безгрижен. Но все пак беше моят път и също като мен беше уникален.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.